

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/09 • 26 Şubat 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

TEKEL'de kazanmak için...

ihamet ve teslimiyet engelini aşarak ilerleyelim!

İÇİNDEKİLER

İhanet ve teslimiyet engelini aşarak ilerleyelim!	3
TEKEL'de direniş kazanacak!	4
TÜSİAD şeflerinin derdi	
Amerikancı düzenin bekasıdır!	5
Düzen içi çatışma yargı üzerinden derinleşerek sürüyor	6
TEKEL direnişi üzerine gözlemler	7
Hiçbir demagoji katliamcı kimliğinizi gizleyemez!	8
TEKEL'de direniş günlüğü	9
Binlerce emekçi Ankara'da tek el-tek yumruk oldu!	10
TEKEL direnişiyle dayanışma eylem ve etkinlikleri.	11
Metal işçilerinden TEKEL direnişiyle dayanışma	12
Aka Deri direnişçisi ile direniş süreci üzerine konuştuk.... .	13
Sendikalardan madenci katliamına tepkiler	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
TKİP III. Kongresi	
Kapanış Konuşması...	16-18
8 Mart ve sendikaların tutumu	19
8 Mart'ı sınıfsal ve tarihsel özüne uygun kutlamak için...	20
Gençliğin TEKEL çalışmalarından....	21
İstanbul'da öğrencilerden TEKEL'e destek eylemi	22
Ege'de TEKEL işçileri öğrencilerle buluştu	23
IG Metal ve SI temsilcileri ile TEKEL direnişi üzerine konuştuk.....	24-25
Avrupa'dan TEKEL direnişiyle dayanışma eylemleri...	26
Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri... .	27
Suç dosyaları kabaran işgalci güçlerin kaçışı başladı.....	28
Özel Savaş Mahkemeleri... -	
M. Can Yüce	29
Hasta tutsaklara özgürlük!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Son 5 yıldır 8 Mart kutlamaları üzerinden yaşanan ayrışma ve saflaşma, bu yılki 8 Mart kutlamalarına da damgasını vuracak. Devrimci güçler çeşitli kentlerde oluşturdukları Devrimci 8 Mart Platformları temelinde biraraya gelerek 8 Mart kutlamalarına hazırlanıyorlar. Ortak eylem, etkinlik ve mitinglerle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü birlikte kutlayacaklar. Bu çerçevede çıkardıkları bildiri, afiş vb. propaganda araçlarıyla işçi ve emekçilere seslenerek 8 Mart kutlamalarına kitlesel ve coşkulu bir katılımın sağlanması için harekete geçmiş bulunuyorlar.

Bu yılki 8 Mart kutlamalarını anlamlı kılan iki etken var. Birincisi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yıl olmasıdır. İkincisi ise TEKEL işçilerinin açtığı yolda erkek-kadın elele 8 Mart'a yürünmesidir. Bu iki etken 8 Mart'ın bu yıl daha kitlesel ve coşkulu kutlanmasının yolunu açmaktadır.

Kimi reformist-feminist-liberal sol çevrelerin her yıl olduğu gibi bu yıl da kadın merkezli bir 8 Mart kutlaması, başta direnişçi TEKEL işçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin ortak mücadele zeminine yönlendirilmiş bir saldırdır. Ancak TEKEL direnişinin gösterdiği en temel derslerden biri de kadın-erkek ayrımı yapmadan mücadelenin sermayeye yönlendirilmesi gerçeğidir. Kuşkusuz 8 Mart ayrışması bir alan ayrışması değildir. Temelde kadın sorununa ideolojik bakıştaki ayrışmanın bir sonucudur bu. Geline yerde bu ayrışma ve saflaşma politik-pratik tutumlarda da yansımaları bulmaktadır.

Sınıf devrimcileri bu yılki 8 Mart kutlamalarına yönelik hazırlık çalışmalarını etkin ve yaygın bir örgütleyebilmelidirler. 8 Mart'a sayılı günlerin kaldığı bugün, TEKEL işçilerinin mücadele kararlılığını ve direnme ruhunu geniş işçi ve emekçi kitlelere taşıyabilmeli, 8 Mart'ı alanlarda kadın-erkek işçi ve emekçiler olarak TEKEL direnişiyle sınıf dayanışmasını büyütmenin ve güçlendirmenin bir zeminine dönüştürebilmelidirler.

8 Mart emeğin baharının örgütlenmesinde bir başlangıç olabilmelidir. Emeğin baharını kazanmanın yolu 8 Mart'ın kazanılmasından geçmektedir.

Öyleyse sınıf devrimcileri 8 Mart'ı ve emeğin baharını kazanmak için seferber olmalı, emeğin baharını devrimci sınıf mücadelesini güçlendirmenin güçlü bir dayanağına çevirebilmelidirler.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

**Parti
değerlendirmeleri-3**

**Parti
değerlendirmeleri-4**

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/09 * 26 Şubat 2010
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

TEKEL’de kazanmak için...

İhanet ve teslimiyet engelini aşarak ilerleyelim!

20 Şubat eylemi TEKEL direnişi üzerinde kurulan ablukayı aşmak için bir çıkış yolu olabilirdi. Ancak olamadı, zira konfederasyon yönetimlerinin koydukları sınırlar aşılamadı.

Sınıf devrimcileri sınırları aşmak üzere, 20 Şubat eyleminin temsili olmaktan çıkarılması çağrısında bulunmuşlardı. Eylem tablosuna bakıldığında, konfederasyon yönetimlerinin belirlediği sınırlar bu yönüyle aşıldı. En fazla bin kişi olarak sınırları konulan katılım birkaç onbini buldu. Çağrının diğer yönünü ise, bir günle sınırlanan oturma eyleminin süresiz eyleme dönüştürülmesi oluştuyordu. Ancak bu durumda katılım bir anlam kazanacak, eylem ileri bir çıkışa başlangıç noktası olabilecekti. Ama bu işin üstesinden gelinemedi. Bir gecelik oturma eyleminin ardından onbinlerce kişi evlerinin yolunu tuttu. Oysa katılım bakımından sınırların aşılmış olması, “acaba süresiz bir oturma eylemi zorlanacak mı” düşüncesiyle sendika bürokratlarının korkularını büyüttü. Ne yazık ki bu korkuları gerçeğe dönüştürecek bir inisiyatif ortaya konulamadı. Bu nedenle 20 Şubat eylemi TEKEL işçileriyle dayanışmanın düzeyine ortaya koyan yeni bir gösteri oldu. Anlamlıydı ama işlevsel değildi.

20 Şubat’ta ihtiyaç, 17 Ocak’ta TEKEL işçilerinin gösterdiği inisiyatifin bir benzeriydi. Fakat TEKEL işçilerinin 17 Ocak’ta gösterdiği inisiyatifi bu kez göstermesi gerekenler diğer sınıf bölükleriydi. Zira görev direniş alanına yığınak yapmak ve direnişçilerin gücünü büyümektir. Direniş böylece genelde sınıfın mücadele düzeyine yükseltilmesine dayanak olabilirdi.

Konfederasyon yönetimleri bu durumdan cesaret alarak, ay sonuna kadar kalan birkaç günlük süreyi göstermelik eylemlerle geçiştirme yolunu tuttular ve genel eylem beklentisini üç ay sonrasındaki bir tarihe bıraktılar. Bu en başta genel grev-genel direniş beklentisi içerisindeki işçi ve emekçilerle alay etmektir. Bununla birlikte sendika bürokratları, sorumluluğu üzerlerinden atmakta ve direnişe açıkça sırt çevirmektedirler. Nitekim bu mesajı doğru anlayan TEKEL işçileri, 17 Ocak’tan sonra sendika bürokratlarına yönelik ilk kez bu düzeyde bir tepki vermişlerdir.

Üst kademe sendika bürokratları sorumluluğu Tek Gıda-İş yönetimine atmıştır. Tek Gıda-İş yönetimi ise sorumluluğu üstlenmek yerine doğrudan TEKEL işçilerine havale etmiştir. Bunu da oldukça kaba biçimde yapmıştır. TEKEL işçilerinin protestosu karşısında Türkel, “bizim yapacaklarımız bu kadar, beğenmiyorsanız keyfiniz bilir, nasıl istiyorsanız onu yapın” diyebilmiştir. Ardından, üzerine yıkılan yükün basıncından kurtulmak ve direnişle Türk-İş arasındaki organik zemini ortadan kaldırarak sendika ağalarını sorumluluklarından kurtarmak istercesine, Türk-İş yönetimindeki görevinden istifa etmiştir. İstifa nedeni olarak da TEKEL işçisinin kendisine yönelik protestosunu göstermiştir. Bu, görevden kaçmak için ileri sürülmüş bir bahanedir.

Bundan sonraki yeni manevra ise referandumdur. Daha önce yapılanın aksine kapalı kapılar ardında, gruplar halinde Türkel’in işçileriyle görüşmesi

biçiminde gerçekleştirilecek olan “referandum”la da direnişin tüm yükü TEKEL işçilerinin üzerine atılmış olacaktır. Elbette TEKEL işçileri sendikal bürokrasiden bağımsız bir önderlik düzeyine ve iç örgütlenmeye sahip olsaydı, böyle bir manevra bir işe yaramazdı. Dahası işçilerin direniş kararlılığını gösteren bir irade beyanına dönüşebilirdi. Fakat TEKEL işçileri şu haliyle ne doğru dürüst bir iç örgütlülüğe, ne de inisiyatif kullanabilecek bir direniş komitesine sahiplerdir. İşte sendika bürokratlarının güvencesi de budur. Yılmış bulunan ve teslimiyet yolunda ilerleyen sendika bürokratları, bu durumlarını TEKEL işçilerine dayatmış olacaklardır. Bu durumda TEKEL işçilerinin nasıl bir “tercih”te bulunacakları az-çok bellidir.

Fakat her şeye rağmen bu durum, direniş için artık çok geç olduğu anlamına gelmiyor. Ancak direnişin bu aşamadan sonra belini doğrultmak ve içerisine düşürüldüğü koşulları aşmak için gerçek bir değişime ihtiyacı var. Bu her şeyden önce direnişi bu aşamaya getiren nedenleri doğru biçimde anlamayı ve onlarla hesaplaşmayı gerektiriyor.

Kuşkusuz direnişin bu noktaya gelmesinin temel nedeni, iç örgütlenme düzeyinin zayıflığı ve bağımsız bir ileri önderlik düzeyini içerisinden çıkaramamış olmasıdır. TEKEL işçileri başlangıçta bunu başarmak eğilimindeydiler ve sendika bürokratlarından bağımsız ve onlara rağmen hareket ettiklerinin altını çiziyorlardı. Sonuçta bunun karşılığını da aldılar. Direnişin tüm zorluklara karşın bu aşamaya gelmesi esasta buna bağlıdır. Fakat sermaye cephesini yere sermek TEKEL işçilerinin kendi başlarına üstesinden gelecekleri bir iş değildi. Bu ancak işçi sınıfının kuvvetine yaslanarak gerçekleştirilebilirdi. Ama işçi sınıfının geniş bölükleri, ileri bir politizasyon düzeyine sahip olanları da dahil, sendika bürokratlarını aşarak TEKEL işçileriyle genel bir direniş hattında buluşacak bir inisiyatif geliştiremediler. Bu da giderek sendika bürokratlarının inisiyatifi arttırdı ve direnişin kaderini belirleyecek bir noktaya taşıdı.

Tüm bunlar bugün neşter atılması gereken sorun alanlarına ışık tutuyor. Bugün yapılması gereken ilk işlerden birisi, direniş mevsisini sendika bürokratlarına rağmen ayakta tutacak ve saldırılara karşı savunacak bir iç örgütlülüğü oluşturmaktır. Bağımsız hareket

etme koşullarını yaratmaktır. Somutta demokratik temsil esasına göre, ama bunun için fazla zaman da yitirmeden hemen işlevsel bir direniş komitesini oluşturmak gerekmektedir. Bu, direnişi kazanmak hedefiyle, dayatmalara ve ihanetlere rağmen sürdüreceği asgari koşulları yaratmak demektir.

Ancak sadece bu kadarı kazanmak ve direnişin önüne konulan gerici barikatları aşmak için yetmeyecektir. Bununla birlikte, TEKEL direnişçilerinin ayaklarını bağlayan işçi sınıfının geri örgütlülük düzeyini ve dağınıklığını giderecek adımları atmak gerekmektedir. Bunun somut anlamı, TEKEL işçilerini her defasında sendika ağalarına mecbur bırakan dağınıklığa ve seçeneksizliğe son verebilmektir. Yani, bugün işçi sınıfı ve emekçi hareketi içerisinde ileri iddiaları olan ve harekete geçme isteği duyan güçlerin sorumluluk üstlenmek doğrultusunda öne çıkmaları ve mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermek üzere güçlerini birleştirmeleridir. 20 Şubat’ta bir kısım sendikacı tarafından imzaya açılan ve bin civarında temsilci ve yöneticinin imzaladığı söylenen deklarasyon, işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde bu yönde dayanabilecek potansiyel güçlerin varlığına işaret olabilir. Olabilirler diyoruz, zira imza atmak kolaydır, ama sorumluluk üstlenmek zordur. Ortada bu iddia sahipleri adına bir samimiyet sınavı var.

Eğer, hem direniş sahasında hem de genel planda bağımsız hareket etme iradesi oluşturmak üzere örgütlenilir ve ileri çıkılabilirse, TEKEL direnişinin bugün yüzyüze bulunduğu büyük zorluklar aşılabılır, gerçek bir dönüşümün imkanı yaratılabilir. Aksi halde sadece direniş kaybetmez, aynı zamanda ortada duran büyük olanaklar da heba edilmiş olur.

Bu aşamada süre baskısı ve sendika bürokratlarının işçileri ortada bırakmasıyla direnişin, saflarını genişleterek ve mevzilerini güçlendirerek yoluna nasıl devam edeceği sorusuna acilen yanıt üretilmek durumundadır. Bu doğrultuda yapılması gereken ilk işlerden birisi, TEKEL işçilerinin direnişi sürdürme kararlılığını ilan etmelerini sağlamaktır. Diğeri ise, direnişi sahiplenilen ve ülke çapına yayan bir inisiyatifin gösterilmesidir. Bu, bir yandan direniş alanına onbinleri yığmak, diğer yandan ise ülkenin tüm önemli meydanlarını zaptederek TEKEL işçileriyle birlikte aktif direnişe geçmek demektir. Elbette direniş biçimleri çeşitlendirilebilir ve giderek genel grevi zorlayacak düzeyde bir inisiyatif geliştirilebilir.

Tüm bunlarla birlikte kritik halkalarından biri de, direnişi ortada bırakarak işçi sınıfına ihanet edenlerden hesap sormak olacaktır. Sadece sermayeye karşı değil aynı zamanda sendika bürokratlarına karşı da mücadele ruhuyla hareket edilmelidir. Sendika bürokratlarının ihanet ve teslimiyetlerinin hesabını sormak üzere, eldeki tüm imkanlar harekete geçirilmeli, olanaklı her biçimde öfke dışı vurulmalıdır. Bu elbette sadece öfkenin dışavurumu olarak da kalmamalı, yanısıra sendika ağalarını açacak bir örgütlü inisiyatifle ortada duran önderlik boşluğu doldurulmalıdır.

Yılgınlık, teslimiyet ve ihanet yenilecek...

TEKEL'de direniş kazanacak!

Kardeşler!

TEKEL direnişi abluka altında kendisine çıkış yolu arıyor. Abluka sermaye adına baskı ve zorbalıkla, tehdit ve şantajla oluşturuldu. Hesapları, bu ay sonuna kadar TEKEL direnişinin hakkından gelmek. Bunu da TEKEL işçilerinin direnme iradesini ve kazanma umudunu kırarak başaracaklarını sanıyorlar.

Sendika bürokratları da bu oyunun parçasıdır. Öyle ki, her an direnişin hararetini düşürmeye çalışıyor, ileriye doğru atılmış her adımı boşa çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. İşçilerin basıncıyla alınan ileri eylem kararlarını ortada bırakıyor, ortaya çıkan başarısızlıkları da tutup direnme gücünü kırmak için kullanıyorlar.

4 Şubat dayanışma grevinin akıbeti böyle oldu. 17 Ocak mitinginde yakalarına yapışan işçilerden korktukları için aldıkları böyle bir ileri eylem kararı boşa çıkardılar. Ama sorumluluğu üstlenmediler. Aksine dönüp işçi ve emekçilerin birbirlerine olan güvenlerini kırmaya, genel grev isteğini baltalamaya soyundular.

Direnış üzerindeki abluka da bu koşullarda oluşturulabildi. Son derece uygun koşulları değerlendirip sermaye ve hükümetini sırtını yere sermek varken TEKEL işçisinin elini kolunu bağladılar.

Bu ablukayı yarmak için gündeme getirilen 20 Şubat eylemi de bir seremoniye dönüştürüldü. İhtiyaç, kazanıncaya kadar sürece kitlesel bir genel direnişte olmasına karşın, bu ağalar göstermelik bir eylemle durumu geçiştirdiler.

Kardeşler!

Gelinen noktada sendikal korucular, son hamlelerini de yaptılar. 20 Şubat eyleminin ardından toplanıp sorumluluklarını üzerlerinden tümüyle attılar. Konfederasyon yönetimleri toplantısından çıka çıka iki saatlik oturma eylemi çıktı. Dahası kendilerinden mücadelenin ihtiyaçlarına karşılık düşen kararlar almaları beklenirken onlar, Tekgıda-İş Sendikası'nın alacağı kararlara uyacaklarını ilan ettiler. Bu sorumluluktan kaçmaktan başka bir anlam taşıyor. Direnişe sırtlarını dönüp saldırı tehdidi altındaki TEKEL işçilerini yalnız bırakıyorlar.

Ama sorumluluktan kaçan sadece üst kademe sendika bürokratları değil, onların topu attıkları Tekgıda-İş yönetimi de aynı yolu tutuyor. Bunun kılıfı da hazır: Referandum! Bu, demokratik bir yöntemin sendika bürokratları tarafından istismarından başka bir anlam taşıyor. Çünkü TEKEL işçileri direnişi sürdürmek için bugün her şeyden önce kararlı bir önderliğe ihtiyaç duyuyorlar. Ancak referandum diyenler böyle bir kararlılığı da göstermiyorlar. Böylelikle tüm sorumluluğu TEKEL işçisine bırakarak direnme kararlılığını baltamış oluyorlar.

Kardeşler!

Durumun bu hale gelmesinin en önemli ve belirleyici nedeni, inisiyatifin sendika bürokratlarına bırakılmış olmasındandır. Sendika bürokratlarından bağımsız, direnişi omuzlayacak bir iç örgütlülük oluşturulamadığı için ihanetin yolu açılmıştır. Oysa başlangıçta TEKEL işçileri sendika yönetimlerine rağmen ortaya bir direnme iradesi koyup gereğini yapıyorlardı. TEKEL direnişini yaratan bu irade

olmuştur.

İşte bundan dolayıdır ki, başlangıçta Tekgıda-İş yönetiminin bile sahiplenmediği TEKEL direnişi, emeğin direnişi haline gelmiş ve Tekgıda-İş ve Türk-İş ile birlikte diğer konfederasyonlar da sorumluluk almak zorunda kalmışlardır. Ama ne zaman ki TEKEL işçileri direnişin kaderini bu bürokratların ellerine bırakmış ve onların çıkmaz yollarını gözler olmuş, işte o zaman işler tersine dönmüştür. Önce Hak-İş ve Memur-Sen gibi uşaklıkta sınır tanımayan sendikal korucular çark etmiş, onları diğer konfederasyonlarla Türk-İş izlemiştir. Tekgıda-İş yönetimi de aldığı tutumla, sorumluluğu yeniden en başta olduğu gibi TEKEL işçisinin kendisine bırakmaktadır.

Kardeşler!

Tüm bu olumsuzluklara karşın çaresiz değiliz. Önemli olan yaşanan sorunların ve yüzyüze kalınan tehlikelerin bilincinde olmak, nedenlerini anlamak ve bunları aşmak üzere bir irade ortaya koymaktır. Bunu yapmak zor değildir. Bunun böyle olduğunu her şeyden önce TEKEL direnişinin kendisi göstermektedir.

Bugün yapılması gereken öncelikle inisiyatifi ele alacak bir iç örgütlülüğü oluşturmaktır. Bu, ileri ve öncü işçilerden oluşacak ve tüm işçileri en demokratik biçimde temsil edecek bir işçi komitesi demektir. Bununla birlikte direnişi sürdürmek üzere net bir kararlılık ortaya konulmalı ve "Ölmek var, dönmek yok!" şiarı yeniden yükseltilmelidir.

Bu anlayışla, her türlü ara çözüm girişimi reddedilmeli ve direnişi bitirmeye yönelik fiziki saldırılara karşı direnme kararlılığı ilan edilmelidir.

Bununla birlikte sorumluluktan kaçan ve kaçmayan çalışan sendika bürokratlarının yakaları bırakılmamalıdır. Bu kez artık genel grev-genel direnişi ciddi bir biçimde gündeme almaları sağlanmalı ve bunun gereklerini yapmaktan kaçmalarına engel olunmalıdır.

Kaçmaları durumunda ise bunlardan hesap sormalı, diğer örgütlü sınıf güçleriyle birleşerek sendikalardan kovulmalıyız.

Kardeşler!

Tüm bunlar, sadece TEKEL işçilerinin sorunu değildir. Aynı zamanda başta ileri ve öncü olma iddiasında bulunan tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. Sorumluluklarına sahip çıkmaları için sendika bürokratlarının yakalarına yapışmaktan, onlara rağmen harekete geçme iradesi göstermeye kadar bir dizi sorumluluk onları bekliyor. Bunun için, fabrikalardan havzalara, işkolu ölçeğinden il ölçeğine kadar her kademede ileri ve öncü işçiler, inisiyatifini ele almak üzere yan yana gelmelidirler.

Kenarından dolaşmak ya da üstünden atlamak, ya da görmezden gelmek çare değildir. Başarmak için, sermaye ve sendika bürokratlarıyla savaşmayı göze almak gerekir.

Bu anlayışla sermayenin direniş üzerinde kurduğu ablukayı yarmak için, bir yandan direniş mevzisini tahkim etmeliyiz. Bunun için saldırı tehdidi altında bulunan direniş alanına barikat örmeliyiz. Diğer yandan ise her yeri direniş alanı yapmalı kazanıncaya kadar alanları terk etmemeliyiz.

Bugün TEKEL direnişinin yarattığı büyük olanaklar yanında alınmış bir mesafe var. Bu nedenle her zamankinden daha fazla başarmaya yakınız, bunun için bedel ödemekten kaçmamalıyız. Zira söz konusu olan geleceğimiz ve onurumuzdur. Bunlardan vazgeçemeyiz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

23 Şubat 2010

Rejimdeki çatlaklar sermaye kodamanlarının tedirginliğini arttırıyor...

TÜSİAD şeflerinin derdi Amerikancı düzenin bekasıdır!

Egemenler arası çatışmanın dinmek bir yana giderek yeni boyutlar kazanması, TÜSİAD çatısı altında örgütlenen sermaye kodamanlarını tedirgin etmeye başladı. Zira ordudan bürokrasiye, yargıdan yürütmeye varana kadar rejimin temel kurumlarının kokuşmuş olduğu, tarafların her yeni hamlesi ile bir kez daha gözler önüne seriliyor.

Sermaye kodamanlarının sınıfsal çıkarlarının cisimleşmiş hali olan Amerikancı rejimin rant ve iktidar kavgası etrafında kopan fırtınada çatlaması, haliyle TÜSİAD şeflerinde de huzur bırakmadı. Çünkü sömürü ve yağmanın güvencesi olan gerici rejimin bekası, bu asalaklar sınıfı için her şeyin üstündedir. Çatışan taraflara bunu hatırlatan sermaye kodamanları, düzenin bekası söz konusu olduğunda herkesin üzerine düşeni yapmakla yükümlü olduğunu dile getiriyor.

TÜSİAD'ın “demokratikleşme”ye dair söylemleri kaba ikiyüzlülüktür!

Tayyip Erdoğan'ı ziyaret eden TÜSİAD'ın yeni başkanı Ümit Boyner ile ekibi, AKP hükümetiyle iyi geçinmeye hazır olduklarını hissettirdiler. İşçi sınıfı ile emekçilerin kazanımlarına azgın bir saldırı anlamına gelen “işgücü piyasalarını esnekleştirme” planını AKP ile işbirliği yaparak uygulamak isteyen TÜSİAD şefleri, kendilerini oldukça sıcak karşılayan Tayyip Erdoğan'la bu konuda mutabık kaldıklarını açıkladılar.

TÜSİAD'ın “2010-2012 Programı”nı Tayyip Erdoğan'la paylaştıklarını söyleyen Ümit Boyner, özellikle istihdam ve sürdürülebilir büyüme konularında hükümet ve ilgili bakanlıklarla işbirliği yapma arzusunda olduklarını vurguladı.

Toplantı sonrasında medya mensuplarının sorularını yanıtlarken, “Adaletin işlemeyeceği korkusuyla halk yaşayamaz. Umuyoruz ki bu noktadaki tartışmalar bir çözüme ulaşabilir. Bu iş dünyası ve tüm Türkiye için bir kaygı konusu” diye konuşan TÜSİAD şefi, “Yargı bağımsızlığı ve tarafsızlığı tartışılmaz bir konu. Yargının siyasallaştırılmaya götürüldüğü gibi bir görüntü bile bir vatandaş için ciddi bir güven kaybına neden olabilir” dedi.

“Yargı bağımsızlığı ve tarafsızlığı” üzerine vaaz veren Ümit Boyner'in esas kaygısı, düzenin bu temel kurumlarının emekçiler nezdinde de teşhir olmasıdır. Kapitalist sınıftan ve onun siyasi alandaki temsilcilerinden bağımsız bir yargının olamayacağını iyi bilenlerden biri olan TÜSİAD Başkanı, bu gerçeğin toplumun emekçi kesimleri tarafından da bilinmesinden çekiniyor. Zira “adalet” dağıtan yargının, en az düzenin diğer kurumları kadar kokuşmuş olması, bu düzenin iler tutar bir tarafının kalmadığının açık bir kanıtıdır.

Açıklamalarında, “demokratikleşme” paketinin tartışmaya açılması gerektiğini savunan TÜSİAD Başkanı, devletin Kürt ve Alevi vatandaşları ile barışması gerektiğini de söylüyor. Asgari düzeyde de olsa işleyen bir parlamenter sistem isteyen sermaye kodamanlarının temsilcisi Boyner, askeri

bürokrasinin hükümete bağlı olması gerektiğini de vurguluyor.

Oysa aynı TÜSİAD, 12 Eylül faşist darbesi gerçekleştirildiğinde, generallerin peşinde saf tutmuştu. Eğer şimdi iyi-kötü işleyen bir parlamenter sistem istiyorsa, bu, sınıfsal çıkarlarının verili koşullarda bunu gerekli kılmasındandır. Demek ki, büyük kapitalistlerin parlamenter sistem veya askeri cunta istemeleri, sınıfsa çıkarlarının belirlediği koşullara göre değişiyor.

Demokratikleşme söylemindeki ikiyüzlülük, TÜSİAD'ın, “sürdürülebilir istihdam” adı altında tüm iş alanlarını esnekleştirme çabasından da anlaşılıyor. Onların arzuladığı ve belli ölçüde fiilen uyguladıkları çalışma koşullarında işçiler, iş güvencesinden yoksun, çağrıldığı zaman işe gelen, sendikalaşma hakkı engellenen, sosyal kazanımları gaspedilmiş, iradedden yoksun bir yığın olmalıdırlar.

İşçi sınıfına bu kölece çalışma sistemini dayatanlar demokrasi değil, olsa olsa polis devleti isteyebilirler. Zira işçi sınıfının bu alçaltıcı çalışma koşullarına isyan etmesi kaçınılmaz olacağına göre, TÜSİAD-AKP ikilisinin istediği sistem, ancak devlet zoruyla uygulanabilecektir. Nitekim Ümit Boyner'in “biz taraf değiliz” dediği TEKEİ işçilerinin direnişine azgınca saldıran polis, hak arama mücadelesini yükselten işçi ve emekçilere karşı rejimin takınacağı tutum hakkında net bir fikir vermiştir. Sermaye iktidarının 1 Mayıs alanlarına polis ordusunu sürmesi ve polisin işlediği cinayetlerdeki artış, TÜSİAD-AKP ikilisinin “demokratikleşme” söylemlerinin ne anlama geldiğini ortaya koymaktadır.

Rejimin bekası için gerici güç odaklarını birleştirme çabası...

Egemenler arası iktidar savaşının temel ayaklarından biri olan yargı cephesinde patlak veren gerginlik, hızla hükümet ile savcılar arasında açık bir çatışmaya dönüştü. Karşı hamlelere tahammül etmeye artık yanaşmayan dinci gerici cenah, yargıyla çatışma devam ederken, “generallere balyoz” planını uygulamaya koyarak, bir kez daha dişini gösterdi. Aralarında dönemin kuvvet komutanı orgenerallerin de bulunduğu onlarca emekli ve muvazzaf subayı gözaltına alan hükümet, mevzi kaybeden ordu/bürokrasi kanadına etkili bir darbe indirdi.

Silahlı bürokrasinin “alarm” vermesine neden olan son gözaltı dalgasının yankıları doruktayken, Ankara'ya gelen TÜSİAD'ın yeni şefleri, tüm düzen partilerinin yöneticileri ile cumhurbaşkanını kapsayan bir görüşme gerçekleştirdiler.

“Generallere balyoz” indirilmeden hemen önce oluşturulan programa göre TÜSİAD Yönetim Kurulu, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç ile CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'la görüşmeler gerçekleştirecek. Ardından TBMM Başkanı Mehmet Ali Şahin, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ve MHP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Genel Başkanı Devlet Bahçeli ile bir araya gelecek.

Görüldüğü üzere TÜSİAD'ın şefleri, cumhurbaşkanı ve AKP hükümeti temsilcilerinin yanısıra diğer iki düzen partisinin şefleriyle de görüşüyor. Rejimde oluşan çatlağı sıvamak için öncü rolü oynamaya çalışan TÜSİAD kodamanları, belli ki kokuşmuş düzenlerinin geleceğine dair ciddi kaygılar taşımaktadırlar. Zira sömürü ve kölelik temeli üzerinde yükselen düzenlerinin ne kadar kokuşmuş, her tarafından döküldüğünün anlaşılması, başka bir ifadeyle emekçilerin bu düzenden umudunu kesmesi, işbirlikçi burjuvazinin en büyük korkusudur.

Rejimdeki çatlağın derinleşmesinden tedirgin olan TÜSİAD kodamanları, “demokratikleşme”, “yargının bağımsızlığı” gibi konular üzerine vaazlar verirken, düzenin bekası için hem dinci-gerici AKP hem ırkçı-faşist MHP ile açıktan flört etmeye başladılar.

Sınıf hareketi ve devrimci mücadelenin verili koşullardaki zayıflığına, dolayısıyla egemenler arasındaki çatlağı derinleştirip rejimi parçalama olanağından yoksun olmasına rağmen, TÜSİAD şeflerinin kaygısı yersiz değildir. Zira onlar, Amerikancı düzenlerinin ne kadar çürümüş/kokuşmuş olduğunun farkındadırlar.

Hal böyleyken, düzenin temel kurumlarının yozlaşmanın doruğunda olduğunun ayan beyan ortaya çıkması, işçi sınıfı ve emekçilerin gözünden kaçmayacak; koşulları oluştuğunda ise, devrimci partisi önderliğinde örgütlenmiş proletarya, insana, topluma ve doğaya düşman olan bu düzeni tarihin çöplüğüne atmakta tereddüt etmeyecektir.

Düzen içi çatışma yargı üzerinden derinleşerek sürüyor...

Bir süredir ordu ve hükümet arasında şiddetini arttıran düzen içi çatışma Erzincan-Erzurum-Ankara hattında yargı üzerinden yaşanan gerginliklerle bir rejim krizi olarak gündemin ön sıralarına yerleşti. Bu kriz üzerinden “yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı” tartışmaları tekrar gündeme geldi.

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HYSK) “Hükümetin yargıya müdahale ettiği” gerekçesiyle sesini yükseltirken, hükümet cephesi de “Yüksek yargı kurumlarının yargıya müdahale ettiğini” öne sürdü. Hükümet cephesinin hayli sert açıklamalarına karşılık yüksek yargı kurumlarının başkanları da sert açıklamalar yaptılar, hükümetin hedefe koyduğu HSYK’yı ziyaret ederek “kararlılıklarını” sergilediler.

CHP lideri Baykal ise yüksek yargı mensuplarına destek vermekle kalmadı, olağanüstü yetkili savcılar ve mahkemelerin Devlet Güvenlik Mahkemeleri’nin devamı olduğunu öne sürerek kaldırılmasını istedi. Cumhurbaşkanı Gül de, gelişmelerin vahameti karşısında, “AB kriterleri çerçevesinde acil bir yargı reformu” talep etti.

Son aylarda hükümet, “yargı bağımsızlığının olmadığı”nı ya da “yüksek yargı organlarının hükümete yönelik muhalefeti”ni öne sürerek, yargıya daha kolay müdahale edebileceği bir “yargı reformu” istiyor. Bugün özellikle özel yetkili savcılar kullanarak yargı alanında bir hesaplaşma yürütüyor. Son günlerde yaşanan bu “yargı krizi”ni düzen içi hesaplaşmanın bir uzantısı olarak görmek gerekiyor.

“Yargı bağımsızlığı”nı dilinden düşürmeyen her iki burjuva kamp da kendi ihtiyaçları doğrultusunda yargıya müdahale etmektedirler. Bu yeni bir durum değildir, yıllardır böyledir. 12 Eylül generalleri, devlet aygıtını tahkim ederken, her alanda “egemen” olma anlayışıyla hareket etmişler, yargı da bu alanlardan biri olmuştur. Yargı, iktidar mücadelesinde “karşı taraf”ı kaptırılmaması gereken en önemli mevzilerden biridir.

AKP, 12 Eylül karşı-devriminin burjuvazinin çıkarları doğrultusunda tahkim ettiği faşist devlet yapısını değiştirmeden, sermaye iktidarı olmanın sağladığı olanakları alabildiğine kullanmak istemektedir. Bu çerçevede son derece kararlı bir duruş sergilemektedir. Kadrolaşarak, “yargıda reform” gerçekleştirerek yargıyı denetimine alma politikası ile, iktidar mücadelesinde kendi konumunu sağlamlaştırmaya çalışmaktadır.

Kuşkusuz AKP hükümetinin politikaları, temel dayanağı olan emperyalist güçlerin ve işbirlikçi burjuvazinin amaçlarından bağımsız değerlendirilemez. ABD’nin Türkiye’ye “ılımlı İslam modeli” rolü verdiği biliniyor. “İslamcı kadrolaşma” da bu gelişmeden bağımsız değildir. AKP kadrolaşma yoluyla düzen kurumlarını bu doğrultuda yeniden şekillendirmek istiyor. Ordu ise tüm bu gelişmelere ABD’ye rağmen tavır alma gücüne sahip olmadığını göstermiş bulunuyor.

Yargı kurumlarındaki AKP kadrolaşması, diğer alanlardaki düzenlemelerin de önünü temizlemeyi kolaylaştıracak, ordu eksenli düzen kliğine en büyük darbe bu alanda olacaktır. Bunun bilincinde olan yüksek yargı kurumlarının da içinde olduğu ordu eksenli düzen cephesi buna karşı şiddetli bir direnç göstermektedir.

Yaşanan bir iç iktidar dalaşı olduğu için, her iki burjuva kampın da kendi yaklaşımını haklı gösterme amaçlı öne sürdüğü gerekçeler gerçeği yansıtmıyor, sadece ideolojik bir örtü olma işlevini yerine getiriyor. Gerçekleri saptırarak işçi ve emekçi kitleleri kendilerine yedeklemeyi amaçlıyor.

Burjuva düzende “yargının bağımsızlığı” koskoca bir yalandır. Örneğin bugün “yargının bağımsızlığı”nı dillerinden düşürmeyenler, Genelkurmay’ın yargıya müdahalelerine hiçbir zaman seslerini çıkarmamış, kaba müdahalelerini hep bir emir olarak algılamışlardır. Yargıtay-MİT ilişkisi dillere destan olmuştur. Düzene muhalif güçleri sindirme amaçlı davalarda polisten MİT’e ve jandarmaya kadar açık ve kaba müdahalelere hiçbir itiraz etmemişlerdir. Aldıkları emirler doğrultusunda, burjuva hukukun güdük yasalarını bile bir yana bırakarak hareket etmeyi tercih etmişlerdir. Bu ülkede yıllardır iddianameler polis fezlekeleri üzerinden hazırlanmakta, verilen tüm kararlar da en üst yargı kurumu tarafından onaylanmaktadır.

Sermaye sınıfı ve onun devletin çıkarlarını temel alan yargı kurumları için “hukuk”, “adalet”, “yargının bağımsızlığı” vb. kavramlar, gerçeklerin üstünü örtmeye yarayan içi boş kavramlardan ibarettir. Burjuva düzenin hukuku da, yargı kurumları da her zaman bu düzenin bekası içindir, onun ihtiyaçları doğrultusunda hareket eder. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler sermaye sınıfına karşı mücadeleye girdiğinde, karşısına sadece bu düzenin kolluk güçleri değil, binbir yasakla dolu yasaları da çıkar. Kağıt üzerinde yazılı olmanın ötesine geçemeyen kimi güdük yasaların ise pratikte hiçbir hükmü olmadığı görülür.

Yargı etrafında dönen tartışmalar burjuva düzenin ikiyüzlülüğünü, onun hukukunun çürümüşlüğüne bir

kez daha gözler önüne sermektedir. “Darbe planlayan paşalar”ı gözaltına alanların, Anayasayı ortadan kaldıran darbeci paşaların kılına bile dokunmadıklarını, bunun tartışmasını bile yapmadıklarını biliyoruz. Öte yandan, düzen değişikliği isteyen devrimcileri, işçi ve emekçileri isyana teşvikten ömür boyu hapisle cezalandırabiliyor. Kürt çocuklarına taş attıkları bahanesiyle yıllarca hapis cezası veriliyor. Sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe karşı çıkan her birey suç işlemiş sayılıyor. Haksız ve kirli savaşlarda insan kanı dökmek istemeyenler suçlu ilan ediliyor, vb...

Burjuva yargı kurumlarının varlık nedeni sermaye düzenini korumaktır. Bu düzene karşı mücadele edenleri cezalandırmak, böylece işçi ve emekçileri sindirerek düzene boyun eğdirmektir. Burjuva yargı kurumları, sadece işçi ve emekçileri sefalet batağına sürükleyen kölelik yasalarının onaylayarak düşmanlık yapmakla yetinmiyor, işçi ve emekçilerin kurtuluşu için mücadele eden devrimcileri, kendi yasalarını dahi çiğneyerek en ağır bir biçimde cezalandırıyorlar. Düzen klikleri arasındaki çatışmada ise, hukuksal kimliklerini bir tarafa atıp, hizmetinde oldukları düzen kliğinin istemleri doğrultusunda kararlar alıyorlar.

Dolayısıyla, işçiler ve emekçiler çatışan düzen güçlerinden birinden yana taraf olamazlar. “Laik” maskeli ordu cephesi de, “demokrasi” maskeli hükümet cephesi de zerrece ilerici bir yan taşımamaktadır.

Bugün kıyasıya bir dalaşmaya tutuşmuş her iki düzen kliği de, kullandıkları kavramlar ve savunur gözüktükleri değerlerle, düzen içinde kendi konumlarını korumak ve güçlendirmek istiyorlar. Yargı üzerinden yaşananların gerisinde bu vardır, bu düzende “bağımsız yargı” yalnızca bir safsatadır.

TEKEL direnişi üzerine gözlemler

D. Ümit

70’li günlerini geride bırakan direniş, bu haliyle bile, sınıf hareketimizin tarihi içinde farklı bir örnek olmaktadır. TEKEL direnişi kendine özgü yanlarıyla farklı bir deneyimdir ve kendi içinde sınıf hareketinin mevcut durumunda önünü açacak dinamikleri barındırmaktadır. Ancak gelinen yerde bu çıkışı yapabilecek, bu dinamikleri harekete geçirecek iç örgütlülüğün ve bilinçten yoksun olduğu görülmektedir.

Direniş, klasik anlamda sendikal bürokrasinin denetiminden, yönlendirmesinden uzak kalmıştır. Süreç içinde yapılan kimi çıkışlar, işçi iradesinin gücünü ve örgütlü olursa neler yapabileceğini göstermesi bakımından anlamlı bir örnek olmuştur.

Başlangıcından itibaren sendikaya rağmen direniş başlayan işçiler, bu aşamaya kadar bu “bağımsızlıklarını” korudular. Ancak bu, örgütlü, bilinçli bir duruş değil, kendiliğinden gelişen, işin son noktaya gelmesinin basıncı ile oluşan bir duruştur. Ancak zaman içinde ilerici, devrimci örgütlenmelerin desteğinin ve propagandasının politik etkisi, bu duruşa belli bir bilinç taşımış, bu sayede de bu direniş sendikal bürokrasiye ve sermayenin saldırı manevralarına rağmen bugüne gelebilmiştir.

Sendikal bürokrasiyi, özelleştirme sürecindeki tutumundan dolayı yakından tanıyan işçiler, bu süreçte, bunu somut bir eleştirinin konusu yapmaktalar. Bu eleştiriye, kendi ilgisizlikleriyle bağlayabilmeleri anlamlı. Taban iradesi ve inisiyatifi konusunda kafaların açılmış olması, bunun pratiklerine yansımaya henüz yeterli olamıyor. Sendikal bürokrasinin özellikle ördüğü pasif, savunmacı hat aşılammakta, hala edilgen bir tutum ve bekleyiş sürmektedir.

Bunu aşmaya yönelik girişimler karşılıksız kalmıştır. “Sendikayı karşısına almama” argümanı ile bilinçler bulandırılmakta, eylemsizlik meşrulaştırılmaktadır. İşçilerin bu açıdan kendine güvensizliği sürmektedir.

Komite kurma girişimlerinin olması anlamlıdır. Örnek olabilecek işler de yapılmıştır. (imza metni, deklarasyon vb. gibi) Ancak komite girişimi alanda bulunan işçileri etki sahasına çekememiş, bu yönlü adımlar sendikanın manevralarıyla etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Komitenin ileri çıkış yaptığı bir anda, resmi komite, sendikanın yönlendirmesiyle kurulmuş, sendika ihtiyaç duyduğunda bunu kullanmıştır. Bu, genel olarak işçilerde kafa karışıklığı yaratmakta işlevli de olmuştur. Politik bir bakışa sahip olan işçi sayısının oldukça az olması, toplam sayının kalabalıklığı, farklı illerden gelmiş olması, direnişin öncülerini yaratamamasında etken olmuştur.

Yapılan ileri çıkışlar, “bireysel” algılanmakta, sendikayı-örgütlülüğü karşılarına almama kaygısı aşılammaktadır. Sonuçta çadırlarda şimdiye kadar pasifçe beklenilmiştir. İlk olarak Abdi İpekçi Parkı’ndaki saldırıyla direnişin yönü belirlenmiş, bu direniş kürsü işgalıyla bir dönemeç atlatmış, 4 Şubat, 20 Şubat gibi sendikal manevralarla içi boşaltılan eylemlere rağmen belli bir kararlılıkla bugüne gelmiştir. Ancak bundan sonrası kritik bir süreç, yeni bir dönüm noktasıdır. Son bir haftadır, sonun başlangıcı denebilecek bir süreç işletilmektedir. İşçiler uzun süre pasif eylemlerle oyalanıp, çadırlarda, soğukta yıpratıldıktan sonra hukuksal çözüme ikna edilmeye çalışılmaktadır. Bunda da belli bir başarı söz konusudur. Bu yönlü beklenti hem sendikanın inisiyatifi eline almasına vesile olmuş, hem de ileri-

milan eylemlerin önüne set çekilmiştir. “Eylem sürecini baltalamamak” adına pasif beklemeye devam edilmekte, işçiler eylem önerilerine, eskisine göre, belli-hissedilir bir mesafeyle yaklaşmaktalar. Ancak “genel grev” şiarı, tüm bunlara rağmen sahiplenilmekte, çözüm anahtarı olarak kabul görmektedir. Sendikanın bu işin “zor” olduğuna dair özel ikna çabaları, bu konuda kimi zaman kafa karıştırırsa da, her konfederasyon toplantısına bu beklentiyle bakılmaktadır.

Başından beri işçileri eve göndermeye çalışan sendika ağaları, son olarak 26 Mayıs genel eylem kararı ile bunu tekrar ifade etmiş oldular. İşçilerde belli bir öfkeyle karşılanan bu “eylem” takvimi, moral bozukluğu da yarattı. Bu kararlar sendikanın ele geçirdiği inisiyatifin el değiştirmesine vesile olabilir. TEKEL işçisi bu potansiyeli içinde barındırıyor hala. Bu açıdan 22 Şubat sonrası en kritik dönem durumunda. Direnişin kaderi için işçiler inisiyatifi ele geçirirse direnişin kazanımla bitmesinin yolu da açılır. Ancak bu irade gösterilmezse hukuksal çözüm zemininde direnişin sürece yayılarak sönmelendirilmesi hesaplanıyor. İşçilerin bu senaryoyu oyunu bozması, kürsü işgalinde gösterdiği iradeyle, Türk-İş işgali yaparak mümkün olur. Mevcut potansiyel bunu yapabilecek güçte. Ancak bunu örgütlü bir duruş halinde yapması, ileri işçilerin özel

çabasıyla mümkün.

Devrimci güçlerin müdahalesinin karşılık bulacağı nokta da burası. 72 günün politik kazanımının sınırları da bu şekilde sınanmış olacak.

Ayrıca bu çıkışın, sınıf hareketine katacağı politik etki oldukça anlamlı olacaktır. Direnişin genel grev silahını sınıfın diğer bölüklerine taşıdığı-hatırlattığı, buradan doğru eylemselliğinin arttığı düşünülürse bu politik etki, toplamında hareketin önünü bir adım daha açacaktır.

Çelebi: Gündem meşgul ediliyor

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, “Balyoz Darbe Planı” iddiaları üzerine gerçekleştirilen operasyonlarla ilgili gündemin meşgul edildiğini söyledi. Eski kuvvet komutanlarının gözaltına alınmalarını da değerlendiren Çelebi şunları söyledi: “*Şu anda yapılan bütün operasyonlara bakıldığında, hergün son dakika haberleriyle Türkiye gündemi meşgul ediliyor. İçtenlikle gerçekten bir sorgulanma yapılacaksa bu ülkede darbe yapanların, bilinen darbecilerin sorgulanması gerekiyor. Eğer gerçekten demokrasi dışı sorunların üzerine gidilmek isteniyorsa hala faili meçhul birçok cinayetin ortaya çıkarılması gerekiyor. Biz demokrasi dışı çözümlerin hiçbirisini doğru bulmuyoruz. Ama hergün Türkiye’nin gündemi yeni kaoslar, sanal bir takım yaklaşımlarla meşgul edilmemeli. Hergün 12 milyon 400 bin kişi açlık sınırının altında yaşıyor*”

Çelebi, Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Sendikası Başkanı Mustafa Türk’ün istifası üzerine de konuştu. İstifanın konfederasyonlar arası bir sorundan kaynaklanmadığını belirten Çelebi, “Dün beraberdik, aldığımız kararların hiçbirisine ilişkin en ufak bir tereddütü, en ufak bir karşıtlığı yoktu” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İstanbul Valisi Muammer Güler'den Karadağ cinayeti ile ilgili önergeye sözde yanıt...

Hiçbir demagoji katliamcı kimliğinizi gizleyemez!

Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 akşamı sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından katledilmesinin ardından BDP Dersim milletvekili Şerafettin Halis tarafından İçişleri Bakanı Beşir Atalay'a bir soru önergesi verildi. Çok sayıda soruyu içeren bu önergede Halis, Karadağ cinayeti açısından dikkat çeken ve infaz gerçeğine işaret eden konular üzerinde durdu ve bunlarla ilgili olarak yanıt verilmesini istedi. Verilmesinin üzerinden iki aya yakın bir süre geçtikten sonra, önerge İçişleri Bakanlığı'nın yetkilendirmesi doğrultusunda İstanbul Valisi Muammer Güler tarafından yanıtlandı.

Vali Muammer Güler'in önergeye verdiği yanıtlara bakıldığında, gerçekte hiçbir soruya yanıt vermediği görülmektedir. Yanıt adına yapılan açıklama ise, bugüne kadar resmi kurumlarca yapılanların bir benzeridir. Yani, yalan, demagoji ve manipülasyona dayalıdır.

Öyle ki, önergede ona yakın soru sorulmasına rağmen, bu sorular içerisinden sadece Karadağ'ın polisle girdiği çatışma ile ilgili olanına sözde yanıt verilmiştir. Bu konuda söylenen ise, "Karadağ polisle çatışmıştır" bilgisinin bir tekrarından ibarettir. Ve bu bilgiyi doğrulayabilmek için de TKİP MK tarafından konu ile ilgili yapılan açıklamaya atıf yapılmaktadır. TKİP'nin ilgili metninde zaten çatışma olduğu belirtildiğine göre, ortada tartışmalı bir sorun yoktur!

Oysa, verilmesi gereken yanıt, Karadağ ile polis arasındaki çatışmada Karadağ'ın yaralanmasından sonra ne olduğudur. Ancak Güler'in önergeye yanıtı mahiyetindeki açıklamasında, çatışma sonrasında ve bu konudaki iddialardan hiç söz edilmemekte, bilinçli bir biçimde sadece "çatışma" üzerinde durulmaktadır. Böylece bir kez daha "çatışma vardır, infaz yoktur" biçimindeki formülasyonla devlet eliyle işlenmiş bir cinayet meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Evet, Alaatin Karadağ polisle çatışmaya girmiş ve yaralanmıştır. Karadağ'ın katledilmesinin ardından tartışılan, bir çatışmanın yaşanıp yaşanmadığı değil, ölüm nedeninin bir yargısız infaz olup olmadığıdır. Olayın tanıklarının basına da yansımış bulunan beyanları, yaralı bir halde yerde yatan Karadağ'ın bir sivil polis tarafından katledildiğidir. Yani kitlelerin gözleri önünde açık bir yargısız infaz gerçekleştirilmiştir.

İstanbul Valisi Muammer Güler tarafından yapılan açıklama ise açıkça manipülasyon amacı taşımaktadır. 19 Kasım akşamı yaşananların bir kısmını anlatmakta, diğer kısmını ise hasır altı etmektedir.

Bu tür açıklamalar özellikle devrimci güçleri hedef alan açık devlet terörünün ardından hemen her seferinde yinelenmektedir. Toplumda polisin/devletin cinayetlerini meşrulaştırabilmek için öncelikle katledilen kişinin adının önüne "terörist" yakıştırmaları eklenmekte, ardından da silahlı çatışma ölüm nedeni olarak gösterilmektedir.

Bunlar yıllardır tekrarlanan demagojilerdir. Ancak hiçbir demagoji sermaye düzeninin katliamcı yüzünü gizleyemez!

Erzurum valisinden tehdit

Sermaye devleti elinde avucunda ne varsa peşkeş çekerken, buna dair verilen en ufak tepkiye dahi tehditle karşılık veriyor. Erzurum'un Karadeniz bölgesine yakın kesimlerinde yapılacak 100 Hidro Elektronik Santral (HES) için DSİ Tortum'da düzenlenen toplantıda Erzurum Valisi Sebahattin Öztürk, santralin olumsuz etkilerini ifade edenleri tehdit etti.

AKP Erzurum Milletvekili Muzaffer Gülyurt, Vali Sebahattin Öztürk, Tortum Kaymakamı Fatih Ürkmezer, belediye başkanları, muhtarlar ve 200 kadar köylünün katıldığı toplantıda söz alan TEMA İl Temsilcisi Işıl Bedirhanoglu ise şimdiye kadar 30 kadar HES yapıldığını hatırlatarak şunları söyledi:

"Su kaynakları vatandaşın haberi olmadan satıldı. Biz kendimize çevreci bir firma bulmak zorunda değiliz. Bu su öncelikle burada yaşayanlara ait. Sonra bizlere ve kentlerdekine ait.

Elbette enerji üretilmeli. Ancak, 1980 yılındaki su verileriyle harita üzerinde yapılmış Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) raporlarıyla çevreye zarar veriyorsunuz. ÇED raporlarının masa başında yapıldığını iddia ediyoruz. Vatandaşa 'Yarın sizi mağdur etmeyeceğiz' diyorlar. Ama sözleşmelerde böyle bir şey yok. Kimse milyon dolarlardan vazgeçip köylüyü düşünenecek değil"

Bedirhanoglu'nun bu konuşması ise Vali Öztürk tarafından tahamülsüzlükle karşılandı. Öztürk oturduğu yerden "Yeter artık" diye müdahale edip, vakit sıkıntısını gerekçe göstererek Bedirhanoglu'nu susturmaya çalıştı.

Bedirhanoglu'nun "Sayın valim. Herkesin vakti çok kıymetli. 200 kişiyi de dinlemek zorundasınız" demesine bu kez Vali Öztürk, "Yapmayın yahu. İşimi sizden mi öğreneceğim" diye karşılık verdi. Öztürk, "HES'lerle ilgili olarak buraya gelenlere yardımcı olunuz. Yoksa canınız yanar" diye tehdit etti.

"Özürsüz devam" açıklaması

Bir ders yılı içinde okula toplam 20 gün özürsüz olarak devam etmeyen öğrenciler, notları ne olursa olsun başarısız sayılırken, Milli Eğitim Bakanlığı Ortaöğretim Genel Müdürlüğü yayınladığı genelge ile bu dönem üzerinden yeni bir uygulama devreye soktu.

Bu genelgeye göre; "öğrencilerin sınav streslerinin azaltılması, derslere motivasyonlarının sağlanması ve sınavlara psikolojik olarak daha rahat girmeleri" gerekçesiyle bu öğretim yılına mahsus olmak üzere öğrenci velisinin okul müdürüne yazılı olarak başvurusu halinde beyan edeceği sürenin de özürlü devamsızlıktan sayılacağı ifade edildi.

Eğitim Sen Adana Şube Başkanı **Güven Boğa** konuyla ilgili 24 şubat günü yaptığı yazılı açıklamada, özürlü devamsızlık üzerinden yapılan düzenlemenin, eğitim sisteminin sınav endeksli olduğunun itirafı olduğunu belirtti. Ayrıca öğrenciler okula gelmediklerinde öğretmenlerin ders yapamayacağını, bunun da fiilen öğretmenlerin ek ders ücretine yansıtacağını ifade etti.

Açıklamada şunlar söylendi: *"Öğrenciler okula gelmediklerinde öğretmenler ders yapamayacak, bu da fiilen ders yapılmadığından öğretmenlerin ek ders ücreti almamasına neden olacaktır. Öğretmen görevinin başında olduğu halde haksız yere ek ders ücretinden mahrum olacaktır. Bu, zaten zor koşullarda görevini yapan öğretmenlerin yaşamını daha da zorlaştırmaktan başka bir şey değildir."*

TEKEL’de direniş günlüğü

TEKEL işçilerinin hakları ve onurlu için başlattıkları onurlu direnişleri sürüyor. Sermayenin tehditlerinin yanısıra sendikal ihanetle de karşı karşıya olan TEKEL işçileri bugünlerde direnişteki iç sorunlarla boğuşuyorlar. Direnişi büyütmenin yollarını arıyorlar.

Direnişin 66. günü

TEKEL direnişinin 66. gününde Türk-İş Genel Merkezi önü yine hareketliydi. Efsan Şeşen saat 16.00’da direnişteki işçilere Türk-İş binası önünde konser verdi.

Akşam saat 18.00’de ise Bayındır Sokak’tan başlayarak Sakarya Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirildi. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) “Baskıya ve Sömürüye Karşı Emekçi Kadınlar Bir Adım İleri” başlığıyla Jeoloji Mühendisleri Odası’nda bir etkinlik gerçekleştirdi. TEKEL direnişindeki kadın işçilerin mücadeleye katılmasının önemini vurgulandığı kısa bir açılış konuşmasının ardından etkinlik sinevizyon gösterimi ile devam etti.

Direnişin 67. günü

Sanatçılar, öğrenciler ve TOLEYİS üyesi işçiler gerçekleştirdikleri ziyaretlerle TEKEL direnişini desteklediklerini ifade ettiler. Yurt dışında enternasyonal sınıf dayanışmasını yükselten Stuttgart TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi de ziyaretçiler arasında yer aldı. Bunların yanısıra Direnişteki İşçi-Emekçilerle Dayanışma Platformu da oturma eylemi gerçekleştirdi.

ATİK Genel Sekreteri, Stuttgart TEKEL İşçileriyle Dayanışma Komitesi temsilcisi, IG Metall temsilcisi Zeliha Reçber söz alarak düşüncelerini ifade ettiler.

Sine-Sen üyesi **Tarık Akan, Rutkay Aziz** ve beraberindeki grup TEKEL işçilerine destek ziyaretinde bulundu.

Ziyaretin ardından gelen destekçilerle birlikte her akşam yapılan basın açıklaması için Bayındır Sokak üzerinde toplanılarak Sakarya Meydanı’na yüründü. Ankara BDSP “*TEKEL Kazanırsa İşçi Sınıfı Kazanır!*” başlığı ile yurtdışından TEKEL direnişi ile dayanışmaya ve destek ziyaretine gelen kurumların temsilcilerinin katılımı ile söyleşi düzenledi.

Direnişin 68. günü

20 Şubat günü ise binlerce emekçi Ankara’da buluştu. Türk-İş, DİSK, KESK ve Kamu Sen’e bağlı sendikaların yöneticileri Ankara’ya gelerek geceyi TEKEL işçileriyle beraber geçirdi. BDSP, “İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak” pankartının arkasında sabaha kadar coşkusu yitirmeyen kitlesi ve sloganları ile oturma eylemine katıldı. Pankartın arkasında oluşturulan çemberde çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi.

Etkinlikte şiir dinletisi sunulurken, Nazım Hikmet’ten okunan kavga şiirlerine kitle de hep bir ağızdan eşlik etti. Ardından, Dario Fo’nun “Ben Ulrike, bağıryorum” isimli tek kişilik oyunu oynandı. Tecridi, kapitalizmde kadın sorununu ve düzeni tüm çıplaklığıyla ortaya seren oyunu birçok işçi ve emekçi izledi. Ardından **Muş, İzmir** ve **Antakya**’dan TEKEL işçileri konuşmalar gerçekleştirdiler.

Farklı illerden BDSP’lilerden oluşan bir ekip çadırları gezdi. Çadırlarda, hem Türkiye’nin dört bir yanında direnişin sesinin büyütüldüğünden hem de dayanışmanın öneminden bahsedildi. TEKEL işçilerine, farklı illerde gerçekleşen dayanışma

eylemleri, kampanyaları hakkında bilgi verildi. Ayrıca Kızıl Bayrak satışı da gerçekleştirildi.

Gece boyunca direniş alanına ve sokaklara BDSP afişleri asıldı.

Direnişin 69. günü

Öğle saatlerine doğru Sakarya Meydanı’nda toplanan kitle buradan Türk-İş Genel Merkezi önüne geçerek konfederasyon başkanlarının yaptıkları konuşmaları dinledi. Türk-İş binası önünde sırasıyla KESK, Kamu Sen, DİSK ve Türk-İş genel başkanları kitleye seslendi. Evren ve Çelebi’nin konuşmaları Türk-İş önündeki kalabalık tarafından alkışlarla karşılanırken Bircan Akyıldız ve Mustafa Kumlu’ya ise tepki vardı. Kumlu, konuşmasının sonuna gelirken Türk-İş önündeki kalabalıktan sloganlar yükselmeye başladı. İşçiler uzunca bir süre “Şalter ne zaman inecek?” sloganını aralıksız bir biçimde attı. Atılan bu slogan Türk-İş’in ihanet ve oyalama taktiklerine duyulan güvensizliğin ve tepkinin sonucuydu.

Direnişin 70. günü

4 konfederasyonun 22 Şubat günkü toplantısının sonuçları ibretlikti. TEKEL’deki direniş süreci boyunca mücadelenin görevlerini ve işçilerin genel grev talebini öteleyen konfederasyonlar, bu toplantıdan göstermelik kararlarla çıktılar. Hükümetin, TEKEL işçilerine verdiği son süre olan 28 Şubat öncesinde çeşitli eylemler gerçekleştirme kararının alındığı toplantıda genel eylem günü olarak **26 Mayıs 2010** tarihinin açıklanması TEKEL direnişinin bitirilmesinin de ilanı anlamına geldi.

Toplantı kararlarının açıklanmasını Türk-İş Genel Merkezi önünde bekleyen TEKEL işçileri, kararların netleşmesinin ardından öfkeli sloganlar attılar. Türk-İş binasına girmek isteyen işçiler, sendika bürokratları ve yordakçıları tarafından engellendi. Türk-İş önünde kısa süreli arbedeler yaşandı.

İşçilerin öfkesi dinmeyince Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç ve Tek Gıda-İş Sendika Genel Başkanı Mustafa Türkel işçilerin yanına geldi. İşçiler sendika yöneticilerini tepkiyle karşıladı. Saat 22.30 sularında Tek Gıda-İş Sendikası Tokat Şubesi’ne bağlı olan ve genel merkez yöneticilerinin yandaşı olarak bilinen bir kişi direniş çadırlarını dolaşarak “Başkanımıza yanlış yaptık, yuhladık. Ayıp ettik, özür dilememiz gerekiyor” sözleriyle işçilere Türk-İş binası önüne gitme çağrısında bulundu. Bu çağrı karşılık bulmadı. Diğer yandan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, “Türk-İş Genel Sekreterliği”

görevinden istifa ettiğini açıkladı.

Direnişin 71. günü

TEKEL işçileri direniş çadırlarından çıkarak Sakarya Caddesi’nde yürüyüş gerçekleştirdiler. 3 günden beri yapılmayan yürüyüş, bir grup öncü işçinin çadırları dolaşarak yaptığı çağrının ardından başlarken, bu çağrı TEKEL işçileri tarafından karşılık buldu. Saat 18.00’de başlayan eylemde, Yüksel Caddesi’ne doğru yürümek isteyen kitleye sendika yöneticileri engel olmaya çalıştı. İşçilerle sendika yöneticileri arasında tartışmalar yaşandı. “Yılgınlık, teslimiyet ve ihanet yenilecek! TEKEL’de direniş kazanacak!” başlıklı BDSP bildirileri de yürüyüşün ardından TEKEL işçilerine ulaştırıldı. Sendika yöneticilerinin dağıtımı engellemeye yönelik provokatif girişimlerine karşı Alinteri ve Kaldıraç okurları da dayanışma amacıyla BDSP’lilere destek verdi.

Direnişin 72. günü

Enternasyonal Dayanışma’nın yurt dışında topladığı yardımları TEKEL işçilerine ulaştırmayı BDSP ve DDSB üstlenirken yardımlarla işçilerin öğle yemeği karşılandı.

Ankara Direnişteki İşçi-Emekçilerle Dayanışma Platformu (BDSP, Alinteri, DDSB, Proleterce Devrimci Duruş, DHF ve Kaldıraç) ise saat 15.00’te TEKEL işçilerinin katılımıyla panel düzenledi. Açılış konuşması ile başlayan panelde Balıkesir’de maden ocağının çökmesi sonucu ölen maden işçileri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından platform adına bir konuşma yapıldı.

Panelde **Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)** üyesi üç avukat konuşmacı olarak yer aldı. Yapılan konuşmaların ardından TEKEL işçilerinin Danıştay sürecine ilişkin soruları cevaplandırıldı.

2 saat kadar süren panelin ardından TEKEL işçileri ile birlikte “Maden ocaklarında işçileri katledenler, özelleştirmelerle TEKEL fabrikalarını kapatanlardır” yazılı pankartla Yüksel Caddesi’nden başlayarak sloganlar eşliğinde Sakarya Meydanı’na gelindi.

Akşam saat 18.00’de Balıkesir’de katledilen maden işçileri için yürüyüş gerçekleştirildi.

Sakarya Caddesi ile Bayındır Sokak’ın kesiştiği yerde yine maden işçileri için 2 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Ayrıca gün içerisinde TEKEL işçileri maden işçilerini yakalarına taktıkları siyah kurdelelerle andılar.

Binlerce emekçi Ankara'da tek-el, tek yumruk oldu!

Türk-İş, DİSK, KESK ve Kamu Sen'in TEKEL işçileriyle dayanışma günü ilan ettiği 20 Şubat günü Türkiye'nin birçok ilinden 4 konfederasyona bağlı sendikaların yöneticileri ve temsilcileri Ankara'ya aktı.

Binlerce emekçi konfederasyonların aldığı karar doğrultusunda geceyi Sakarya'da Türk-İş Genel Merkezi önündeki direniş çadırlarında geçirdi.

Sendikalardan “temsili” dayanışma

Konfederasyonların “temsili düzeyde tuttuğu dayanışmaya” rağmen Ankara sokaklarında onbinlerce kişi TEKEL direnişine destek sloganları attı. Sabah erken saatlerden itibaren Ankara'ya gelen işçi ve emekçiler Sakarya Caddesi'ndeki Türk-İş Genel Merkezi önündeki direniş çadırlarını ziyaret etti. Buradaki ziyaretlerin ardından yürüyüş için toplanma noktası olarak belirlenen Kolej Kavşağı'na geçildi. Kamu Sen'in “temsili” desteği, temsilinin de gerisinde kalırken 20 Şubat eylemine en kitlesel katılımı KESK'e bağlı sendikalar gösterdi.

5 farklı bölgeden 18 Şubat günü yola çıkan TEKEL işçileri de Ankara'ya ulaşarak Sakarya Caddesi'ndeki TEKEL işçileriyle buluştular.

Kolej Kavşağı'nda toplanma

Kolej Kavşağı'nda toplanan ve yolun iki şeridini kaplayan kitle Sakarya Meydanı'na yürüdü.

DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş, Sosyal-İş, Birleşik Metal-İş, Bank Sen, Nakliyat-İş, Dev Sağlık-İş, Emekli Sen, ve Sine Sen Sıhhiye'de toplanarak Kolej Kavşağı'nda KESK'e bağlı sendikalar ve ilerici devrimci kurumlarla birleşti. 20 Şubat eylemine Tarık Akan, Rutkay Aziz ve Nedim Saban gibi sanatçılar da DİSK pankartı arkasında yürüyerek destek verdi.

Ayrıca direnişteki Marmaray işçileri, Belediye-İş Sendikası üyesi **İtfaiye işçileri** ve direnişteki Birleşik Metal-İş üyesi **Sinter Metal işçileri** de sabah saatlerinde TEKEL işçilerine ziyaret gerçekleştirdiler.

KESK ve DİSK kortejlerinin arkasında Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, TMMOB ve TTB yürüdü. İşten Atmak Yasaklansın Platformu, SDP ve TÖP'ün de yer aldığı bu kolda BDSP'nin de içerisinde yer aldığı Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu bileşenleri yürüdü. Platformun arkasında ise EHP, ESP, Halk Cephesi, DİP, Devrimci Hareket, Devrimci Proletarya, Odak, Sürekli Devrim Hareketi, Sosyalist Parti, HKP, ÇHD, Çağdaş Avukatlar Grubu ve anarşistler pankart ve dövizleriyle sıralandılar. ÖDP, TKP ve Halkevleri de Sakarya Meydanı'nda toplandı.

Yürüyüşe Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu pankartı arkasında katılan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** ise “İşçi sınıfı savaştıkça sosyalizm kazanacak!”, “Temsili değil onbinlerle, bir gün değil kazanıncaya kadar genel direniş!” pankartları açtı. BDSP kortejinde kızıl bayraklar taşındı.

Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği ise BDSP pankartı arkasında “Geleceğimiz için direniş omuz vermeye, sınıf savaşına, genel direniş!”

pankartı ile eyleme katıldılar. Gençlik kortejinde ayrıca “Soruşturma-ceza kampları değil özerk demokratik üniversite! / Ekim Gençliği” pankartı yer aldı. Alanda BDSP bildirilerinin dağıtımı ve Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapıldı.

Türk-İş'e bağlı sendikalar Türk-İş önündeydi

İstanbul ve İzmir'den gelen Tekgıda-İş Sendikası üyeleri Sıhhiye Köprüsü üzerinden Mithatpaşa Caddesi'ne doğru kaldırımdan yürüyüşe geçti. Ziya Gökalp Caddesi'nde kitleyle buluşuldu.

Petrol-İş ve TÜMTİS üyesi işçiler Mithatpaşa Caddesi üzerinden Türk-İş binası önüne geldi.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan Harb-İş, Deri-İş, Maden-İş, Yol-İş, Sağlık-İş, Tez-Koop-İş de pankartlarıyla alandaki yerlerini aldılar.

DİSK, KESK, Türk-İş ve Kamu Sen'e bağlı sendikaların yanısıra ilerici devrimci kurumların da bulunduğu alan hınca hınç doldu. Sakarya Meydanı'ndaki kitlenin sayısı 20 bini aştı.

Tekgıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel alanda bulunan binlerce kişiye seslendi.

Türkel: Hakkımızı söke söke alacağız!

Türkel “Gözlerin görmez, kulakların duymaz mı oldu?” diyerek hükümete seslendi. Mücadelelerinde asla geriye bakmayacaklarını ifade eden Türkel, şöyle konuştu:

“7 yıl boyunca işçi sınıfına yapılmayan zulüm kalmadı. İşçileri sendikasızlaştırmak için başvurulmadık yol kalmadı. Buna izin vermedik, vermeyeceğiz. Herkes bilsin ki buradan hakkımızı söke söke alacağız. Hep savunmada kaldık. Sermaye, egemen güçler hakkımızı elimizden almak için saldırdılar. Artık savunmada değiliz, yeni haklar elde etmek için mücadele edeceğiz.”

Saat 14.00'te Türk-İş binası önünde Türk-İş, KESK, Kamu-Sen ve DİSK başkanları tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

İlk olarak KESK Genel Başkanı **Sami Evren** kitleye seslendi. Evren, direnişin başarısının haklılığı ve meşruluğundan söz ederken, bir yandan emekçilerin

20 Şubat 2010 | Ankara

başladı. “İş güvencesiz çalışmayacağız, 4/C'yi, 4/B'yi kabul etmeyeceğiz” diyen KESK Başkanı, başbakanın işçileri anlaması gerektiğini belirtti. Evren konuşmasını, “çözüm üretemeyenler sandıkta hesabını verir” sözleriyle sonlandırdı.

Kamu-Sen Genel Başkanı **Bircan Akyıldız** ise TEKEL işçisinin 2 aydır söylenmesi gereken her şeyi söylediğini belirtti. Ortak mücadelenin önemini vurgulayarak sözlerini bitirdi.

DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** de hükümete yüklenerek, hükümetin saldırılarına karşı ortak mücadele vermek için burada olduklarını belirtti. TEKEL sürecinde yeniden diyalogun sağlanması çağrısında bulunan Çelebi, kazanana kadar mücadelenin süreceğini belirtti.

Son konuşmayı Türk-İş Genel Başkanı **Mustafa Kumlu** gerçekleştirdi. Kumlu'yu işçiler, “Sendikalar göreve, genel greve!” sloganlarıyla karşıladı. Kumlu TEKEL işçilerinin tarih yazdığını söyleyerek, sonucu her ne olursa olsun hükümetin kaybedeceğini belirtti. Hükümete seslenerek, “kırgınlık tohumları değil, kardeşlik tohumları ekin” mesajını verdi.

Kumlu'nun konuşması sık sık “Genel grev, genel direniş!” sloganlarıyla kesildi. Kumlu'nun konuşmasının ardından işçilerin hoşnutsuzluğundan rahatsız olan sendika yönetimi de işçileri “sağduyulu” olmaya çağırarak, bireysel tepkilerden uzak durulması gerektiğini belirttiler.

TEKEl direnişiiyle dayanışma eylem ve etkinlikleri

Buca'da dayanışma etkinlikleri

20 Şubat günü İzmir Buca'da Forbes girişine açılan stantta gün boyu imza toplandı, el ilanları dağıtıldı ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

TEKEl İşçileriyle Dayanışma İnisiyatifi'nin çadır kurma girişimi sabah saatlerinde Forbes girişinin çevik kuvvet tarafından işgal edilmesiyle engellenmek istendi. Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı da polis amirleriyle ile aynı masada oturarak çadır açılmaması yönü tavrı belirtti.

Öğlene kadar süren pazarlıkların ardından çevik ve sivil polisler alanı boşalttı, çadır kurulmazken, imza standı ve yağmurdan korunmak için pazarcı şemsiyesi açılarak faaliyet sürdürüldü.

Buca halkının ilgisi oldukça fazlaydı.

Saat 17.00'de ise direnişe destek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylem, Yenikapı Tiyatro Topluluğu'nun Palto oyununu oynaması ile başladı. Sokak tiyatrosu biçimindeki oyun ilgiyle karşılandı. Oyunun ardından basın açıklamasına geçildi.

Dayanışma standı çevresinde etkinlikler gece de sürecekti. Ancak saat 20.00'de başlayan yağış nedeniyle stant kaldırılmak zorunda kalındı.

Deri işçilerinden TEKEl'e destek

İzmir Basmane'de çalışan deri işçileri 24 Şubat günü gerçekleştirdikleri eylemle TEKEl direnişine destek verdiler ve taleplerini haykırdılar. Dericiler kahvesi önünde toplanan Deri İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği ile Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi bileşenleri burada "Herkes iş güvencesi ve sigorta hakkı için TEKEl işçileriyle dayanışmaya!" pankartı açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada direnişin zafere ulaşmasının tek yolunun tüm işçilerin birlik olması olduğu ifade edildi.

Ayrıca bu bahar "herkes sigorta" başlıklı bir kampanya başlatılacağı duyuruldu.

Eyleme Sosyal-İş ile Genel İş 1, 3 ve 4 No'lu Şube yöneticileri de destek verdi.

Dayanışmaya valilik engeli

DİSK, KESK ve Türk-İş günler öncesinden Konak'ta TEKEl ile dayanışma çadırı açılacağını duyurmuş ve çağrılara başlamıştı. Türk-İş'in çekilmesinin ardından DİSK Ege Bölge Temsilciliği ve KESK Şubeler Platformu Salı günü 12.00'de Konak Bahri Baba'da çadır kurulacağını açıkladı. Ancak valiliğin koyduğu yasak çadır kurulmasını engelledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Panayır'da dayanışma eylemi

Direniş süresince Bursa'ya direnişin sesini ve ateşini taşıyan Bursa TEKEl İşçileriyle Dayanışma Platformu, 18 Şubat akşamı Panayır'da eylem gerçekleştirdi.

Panayır son duraklarında buluşan platform bileşenleri "TEKEl işçileri yalnız değildir/ Yaşasın sınıf dayanışması/ TEKEl İşçileriyle Dayanışma Platformu" pankartını açarak yürüyüşe geçti.

Sermayenin kolluk güçlerinin toplanma anından beri süren provokatif tutumu yürüyüş sırasında fiili müdahale ile de birleşti. Bu tutumun boşa

düşürülmesinin ardından kitlenin önü çevik kuvvet barikatıyla kesildi. Barikat, "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Polis defol bu sokaklar bizim!" sloganlarıyla protesto edildi.

Barikatın açılmasının ardından yapılan açıklamada, TEKEl direnişinin önemi vurgulandı ve sınıf dayanışmasının yükseltilmesi gerektiği belirtildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Galatasaray'da her gün eylem

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Herkes Sağık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) bileşenleri hafta boyunca gerçekleştirdiği oturma eylemleriyle TEKEl direnişine destek verdi. HSGGP bileşenleri 23 Şubat akşamı oturma eylemi gerçekleştirdi. TEKEl işçilerinin direnişine destek için imza topladılar.

24 Şubat akşamı Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen HSGGP bileşenleri oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemi sırasında TEKEl işçilerinin yayınladıkları metne de imza toplandı. Eylemde yapılan ajitasyon konuşmalarıyla Balıkesir'de ölen 13 işçinin iş cinayetine kurban gittiği hatırlatılarak, iş cinayetlerine onay verenlerin TEKEl'e güvencesiz çalıştırmayı dayattığı ifade edildi. TEKEl işçilerinin haklı mücadelesine destek çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sarıgazi'de dayanışma çadırı

Sarıgazi Birleşik Emek Platformu, 19 Şubat günü Sarıgazi Meydanı'nda TEKEl direnişii ile dayanışma çadırı açtı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde üç gün boyunca Sarıgazi'deki işçi ve emekçilerin TEKEl direnişiiyle dayanışmaya çağrıldığı faaliyet kapsamında 7 bin bildiri dağıtılarak 1500 civarında imza toplandı. Ayrıca TEKEl işçilerine gönderilmek üzere çadıra gelenlerin duygu ve düşüncelerini yazdıkları bir defter oluşturuldu.

GOP'ta dayanışma eylemi

İstanbul Gaziosmanpaşa'da bir araya gelen kitle örgütleri ve devrimci kurumlar TEKEl işçileriyle dayanışma amacıyla 19 Şubat akşamı yürüyüş gerçekleştirdi. BDSP, TDAD, Halkevi, TKP ve ÖDP'nin örgütlediği eyleme 100 kişi katıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Sincan'da dayanışma faaliyetleri

Sincan İşçi Derneği, 20 Şubat günü dernek binası önünde açtığı imza standı ile Sincanlı işçi ve emekçilere direnişin sesini ulaştırdı. "TEKEl işçilerinin talepleri kabul edilsin / TEKEl direnişii için Nöbetteyiz - Sincan İşçi Derneği" ozalitinin asıldığı stantta üç gün boyunca yüzlerce imza toplandı. Dernek imzalı TEKEl direnişine desteğe çağırın bildiriler dağıtıldı. Standa Sincan Belediyesi'nden atılan işçilerden de gelenler oldu.

TEKEl dayanışmasına gözaltı

20 Şubat günü Ankara'daki buluşmaya katılan ve dayanışma amacıyla geceyi TEKEl işçileriyle geçiren Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) yönetici ve üyeleri 21 Şubat günü dönüş yolunda Gebze Emniyeti'ne bağılı polislerin azgınca saldırısına uğradılar.

İçlerinde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği MYK Üyesi Feti Bölükgiray ve Kadıköy Şubesi Yönetim Kurulu üyeleri ve Pir Sultan üyelerinin de olduğu çok sayıda kişi saldırı sonucu yaralandı ve gözaltına alındı.

Tuzla'da dayanışma eylemi

24 Şubat günü Tuzla Demokrasi Platformu tarafından direnişteki TEKEl işçileriyle dayanışma amacıyla eylem gerçekleştirildi. Basın açıklamasından önce Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay tarafından kitle adına kısa bir konuşma gerçekleştirildi

TEKEl direnişinin sesi Kütahya'da

Kütahya TEKEl İşçileriyle Dayanışma Platformu (Ekim Gençliği, ÖGD, Öğrenci Kolektifleri, YDG-M, Genç-Sen ve Emek Gençliği) kent merkezinde bildiri dağıtımı ile başlayan çalışmalarını basın açıklamasıyla sürdürdü. Kütahya halkına, emekçilerine ve öğrencilere "Köleliğe karşı insanca bir yaşam için: para babalarının yalanlarına değil direnen emekçinin sesine kulak ver" çağrısı yapıldı. Yoğun ilgi gösterilen basın açıklamasında; TEKEl'in özelleştirilmesi süreci, sermaye iktidarının dayattığı 4/C köleliği teşhir edildi ve özlük hakları için direnen TEKEl işçilerine destek verme, direniş ateşini hep birlikte büyütme çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kütahya

Metal işçilerinden TEKEL direnişiyle dayanışma

Metal İşçileri Birliği İstanbul Komitesi, TEKEL direnişine destek olmak amacıyla, şubat ayının ilk haftasında “TEKEL işçileriyle 1 Lira’nı paylaş!” başlığıyla kampanya başlattığını duyurmuştu. Komite bugüne kadar, fabrika ve havzalarda faaliyetlerini sürdürerek metal işçilerine, TEKEL direnişine destek olma ve mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

Direnişin sesi fabrikalarda

Metal İşçileri Birliği Ümraniye Komitesi, TEKEL direnişinin sesini fabrikalara götürmeye ve yaymaya hafta boyunca devam etti.

“TEKEL işçileriyle 1 TL’ni paylaş! Yalanlara kanma, TEKEL direnişine destek, mücadeleye ortak ol!” yazılı ozalitler işçilerin servis güzergahları üzerine yapıldı. ABB, PENTA, DELPHİ, STROGER fabrikaları önünde ajitasyon konuşmaları, bildiri dağıtımı ile kampanyaya katılım ve TEKEL işçilerinin mücadelesine destek çağrıları yapıldı.

İMES işçilerinden film gösterimi

Dudullu ‘da kurulu olan İMES Sanayi Sitesi’nde işçiler, sosyal birlikteliklerini daha da sıkılaştırmak için planladıkları etkinliklerini gerçekleştirdiler.

İşçiler, 23 Şubat akşamı OSİM-DER’de gerçekleştirilen “V For Vandetta” isimli film gösteriminde bir araya geldiler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Direnişe Menemen’den destek

Metal İşçileri Birliği, Menemen’de gerçekleştirdiği basın açıklaması ile TEKEL direnişini selamladı.

24 Şubat günü Menemen Üstgeçit Durağı’nda yapılan basın açıklamasında “Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı direnen TEKEL işçisinin yanındayız! / Metal İşçileri Birliği!” ozaliti taşındı.

Eylem öncesinde yapılan ajitasyon konuşmaları ile işçiler TEKEL’e sahip çıkmaya ve eyleme desteğe çağrıldı. Bir metal işçisi tarafından okunan basın metninde direnişin iki buçuk aydır kararlılıkla sürdüğü anlatıldıktan sonra bugün gelineen noktadan bahsedildi. Açıklamada direnişin gerisinde yatan özelleştirme süreci de anlatıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kampanyaya Pendik’ten katılım

Metal İşçileri Birliği İstanbul Komitesi’nin “TEKEL işçileri ile 1 Lira’nı paylaş!” kampanyası çerçevesinde Pendik’ten BDSP’liler, Pendik’te bulunan köy derneklerine ve Pendik Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’ne bağış kutuları koyarak TEKEL direnişine destek çağrısı yaptı. Kampanya, devam ettiği süre boyunca ilgiyle karşılandı.

Toplanan 165 TL, 24 Şubat günü TEKEL işçilerine gönderildi.

Kızıl Bayrak / Pendik

Gebze BDSP’den dayanışma toplantısı

Gebze BDSP, 21 Şubat günü Gebze’de işçi toplantısı düzenlendi. Daha çok ileri güçlerin katılımı

ile gerçekleştirilen toplantıda, sol güçlerin TEKEL direnişine ilişkin tutumları tartışıldı. TEKEL direnişiyle daha etkin bir dayanışma sergilemek, yürütülen çalışmaları daha etkin kılabilmek için neler yapılması gerektiğine dair güçlü bir tartışma yürütüldü.

Bu çerçevede özellikle 28 Şubat tarihine kadar etkin bir çalışmanın örgütlenmesinin önemi üzerinde duruldu. Bu kapsamda;

1- Değişik araçların kullanılması ile (imza, yardım çalışmaları, stantlar) kitle çalışmasının yaygınlaştırılması,

2- 28 Şubat sonrasında direnişin seyrine ilişkin daha geniş katılımlı bir işçi toplantısı gerçekleştirilmesi,

3- Bölgedeki diğer güçlerin ve değişik muhalefet kesimlerinin direniş sürecine olan ilgisizliğine rağmen, etkin ve inisiyatifli müdahalelerle ortak platformlar gibi adımların atılması konusunda zorlayıcı olunması,

4- Bölgede başlayan Akkardan direnişi ile etkin bir dayanışma içerisinde olunması kararları alındı. Bu kararlar somut planlamalarla birleştirildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

OSTİM Metal İşçileri Birliği kuruldu

Metal İşçileri Birliği’nin kurulmasının ardından Ankara OSTİM’deki faaliyetlerine hız veren OSTİM’li metal işçileri bir süre önce **OSTİM Metal İşçileri Birliği**’ni kurdular.

Metal İşçileri Birliği’nin, TEKEL işçilerinin sürdürdüğü direniş dönemine denk gelen kuruluş süreci, diğer tüm işçi emekçi kesimleri ile birlikte, doğallığında OSTİM işçisinin de öncelikli gündemlerinden biri haline gelmiştir. Türkiye emekçi sınıflarının yılları bulan durgunluk ve parçalanmışlık haline neşterle vurmuşçasına, bu bunalıcı duruma müdahil olan TEKEL direnişinin sınıfsal pozisyonu, doğal olarak öncü metal işçileri için de, desteklemek ve direnişi daha ileriye taşımamanın yollarını örgütlemek üzere bir çekim merkezi olmuştur. Direnişi büyütmenin tek yolu da, bulunduğumuz alanlarda, TEKEL direnişinin yeni bir boyut kazandırmış olduğu sınıf savaşını büyütme, halihazırda savaşan sınıf bölükleriyle ortaklaştırmaktan geçmektedir.

Bu bakışla hareket eden Metal İşçileri Birliği / OSTİM Öncü İşçileri de kuruluşunu takip eden günlerde bu sorumlulukla hareket etmiş, ilk toplantılarında mücadeleyi büyütmenin yollarını aramıştır. Direniş alanındaki işçilere yönelik hazırlanmış bir bildiri ile seslenme yoluna giden OSTİM işçileri, alanlarındaki sınıfsal temaslarında da bu konuyu yoğun olarak işlediler. Bu yönelimle OSTİM bölgesinde sınıf dayanışmasını işleyen, Metal İşçileri Birliği’nde örgütlenmeye çağıran yazılamalar ve afişler yapıldı. Bu pratik çalışmaların ardından, TEKEL direnişi gündemi ile ilgili olarak bir işçi toplantısı yapma kararına varıldı. Direniş sürecinin, kararlılığına rağmen belirsizliklerle ilerlemesi nedeni ile ön çalışmaya fazla zaman ayıramadık. Bir haftayı bulmayan bir çalışma ile 16 Şubat 2010 tarihinde “TEKEL Direnişi ile Sınıf Dayanışmasını Yükseltelim” şiarıyla bir toplantı gerçekleştirildi. Bir gün önce OSTİM merkeze çağrı afişleri yapıldı. Belli sokaklara davetiyeler ulaştırıldı. İki TEKEL işçisinin katıldığı etkinlik, bölgemizde bir ilk olmasının verdiği eksikliklere rağmen, etkinliğe katılan 30 kadar işçinin çoğunun söz alarak kendilerini ifade etmesi açısından anlamlıydı. Bir TEKEL işçisinin, iki ayı aşan ve bu iki ayda yaşayarak öğrendiklerini özetleyen konuşması alkışlarla karşılandı. TEKEL işçilerinin de kendi direnişlerinden öteye, tüm sınıfın sorunlarını sahipleneceklerini ifade eden konuşmaları, OSTİM’li işçilerin göstermiş oldukları sınıf sorumluluğuna denk düşen bir durumdu. Bu, etkinlik açısından bütünleştirici oldu. Etkinlikte ayrıca 20 Şubat’ta gerçekleştirilen buluşmaya çağrı yapıldı. Sermaye iktidarının saldırı tehditlerine karşı OSTİM’li işçiler, “Sınıfa karşı sınıf savaşı” bilinciyle böyle bir saldırı olması durumunda, acilen direniş alanına gitme yolunda karar aldılar.

Etkinliğin ilerleyen kısmında **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Batıkent Şubesi**’nden dostlarımız da etkinliğe katılarak bu mücadelede TEKEL işçilerinin yanında yer aldıklarını belirten bir konuşma yaptılar.

OSTİM’de TEKEL direnişi gündemi ile sınıf mücadelesini yükseltme yönünde irade birliği sağlayan ve sınıf mücadelesini OSTİM’de kesintisiz bir şekilde yükseltme kararı alan OSTİM’li işçiler, Metal İşçileri Birliği’nde örgütlenme çağrısının yapıldığı etkinliği başarıyla sonuçlandırdılar.

Metal İşçileri Birliği - OSTİM

Aka Deri direnişçisi Mehmet Sıddık Bicerikli ile direniş süreci üzerine konuştuk...**“Direnişimiz kazanana kadar sürecek!”**

- AKA Deri'deki direniş sürecini başından itibaren anlatabilir misiniz?

- 18 Aralık 2009 tarihinde izne çıkarıldık. 18 Ocak 2010 tarihinde işe geri başladık. Alt katta çalışan arkadaşlarla beraber çıktık, bir hafta sonra da üst kat geldi. Zaten üst kat pazartesi iş başı yaptı aynı günün akşamı patron, temsilcilerle beraber benimle birlikte iki arkadaşımı daha odasına çağırdı. Bir arkadaşımız da geçirdiği iş kazası nedeniyle istirahatteydi. Dördüncü arkadaş da o gün gececiye gelmemişti. Patron temsilcilerimize “iş kapasitem düştü, bu sebepten dolayı bu iki arkadaşı da işten çıkaracağım. Yarın iş başı yapmasınlar” dedi. Temsilciler buna itiraz etti ve prosedürü uygula dedi. “Neden acele ediyorsun hem işçi hem de işveren sendikasına haber vermen gerekiyor ve prosedürün böyle işlemesi gerekiyor” dedi. “Eğer işin yoksa ki işin var hala dört parti mal bastırıyorsun bir haftadır biz buradayız. Sezon açıkken de sen dört parti mal bastırıyorsun ve bu sezonun çok yoğun geçeceğini söylüyorsun. Buna rağmen işçi çıkarıyorsun. Gerekirse, işin gerçekten yoksa ücretsiz izne çıkar, buna da kabulüz” dediler. Patron ısrarla ben bu arkadaşlara iş başı vermiyorum dedi. Sendikayı aradık onlar da “yarın arkadaşlar kapı önünde beklesin, biz geleceğiz” dediler.

Biz de ertesi gün bekledik sendikadan geldiler, birkaç görüşme yaptılar. Patron bu tutumundan vazgeçmedi. “Çıkarttım daha da çıkaracağım, almıyorum” dedi. Zaten geçen sene birtakım olaylardan sonra 12 işçi işten çıkarıldı. Fabrikada 51 kişilik sendikalı işçi vardı 39’a düşmüştü. Bizimle beraber 35’e düşmüş oldu. Patron sezon açıkken sendikasız işçilerle beraber 55-60 kişi ile iş yapıyor. Temsilcilerin itirazına karşılık daha da işçi alacağım diyor. “Sana ne? Alırım” diyor. Patronun amacı bizi çıkarıp altı ay içerisinde işçi olarak sendikasız olarak çalıştırmak. 12. ay geldi mi sözleşmeyi fesh edecek zorunluluğu olmadığı için bir daha da işe almayacak. Nitekim o günden bugüne bekliyoruz. Üç beş kere sendika başkanlarımız geldiler görüştüler, ancak patron anlaşmaya yanaşmadı. Sendikaya gittik işçi arkadaşlarımızla konuştuk orada da işçi arkadaşların arasında bazı aksi görüşte olanlar vardı. Bunlar daha çok işini kaybetmekten korkan arkadaşlardı.

20 günün ardından geçen patronla Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi bir görüşme gerçekleştirdi. Patron son olarak iki kişinin işe başlaması önerisinde bulundu. Başkanımız sendikaya akşam gelin görüşelim bunu bir değerlendirelim dedi. Sonuçta örgütlülük bitebilir, işveren işyerini tamamen kapatabilir bu yüzden konuşmamızda yarar var dedi. Akşam sendikaya gittik. İşçilere soruldu ne diyorsunuz diye arkadaşların çoğu bunu kabul etmedi. Oylamaya sunuldu onu da işçiler kabul etmedi. Kabul edilseydi eğer iki arkadaş işinden olacaktı. Arkadaşlar bu durumdan memnun değildi. Yine hani çok fazla fark yoktu ama 18 hayır oyuna karşılık 12 evet oyu kullanıldı. Sendikaya gelmeyen işçiler de vardı. Öyle bir tabloyla kabul edilmedi. Dört arkadaşımızın işe geri başlaması dışındaki seçenekleri kabul etmeyiz dediler. İçerideki arkadaşlar işi yavaşlatmaya devam ediyorlar. O günden sonra bir hafta daha geçti herhangi bir gelişme olmadı.

Patron devamlı işçileri içeride tehdit ediyor. Patronun önerisini kabul etmeyen arkadaşlara baskı yapıyor. “Neden böyle bir karar aldınız işinize neden sahip çıkmıyorsunuz neden kabul etmediniz. İşte şu anda huzurlu bir şekilde çalışıyor olacaktık” diye

sürekli arkadaşlara baskı oluşturuyor. Tabi kapı önünde konuşmalarımız da oldu arkadaşlarımızla işe giriş çıkış saatlerinde. Orada da yönelttiğimiz sorulara cevap iş kapasitesinin düşmüş olması değil de bizim örgütlülüğün önünde yer almamız olduğunu belirttiler. Daha önce yaşanan sıkıntılarda direnen arkadaşlarımıza destek olmamız, kapı önüne çıkmamız, mitinglere katılmamız yani ön plana çıkmamız ve bunların patrona ulaşması nedeniyle işten çıkarıldık. Örgütlü işçiler arasında en son işe girenler olduğumuz için bu bahaneyle bizi işten çıkardı.

İçeride emekli olan da var, sendikasız işçi de var. Bu dört tane işçiden sonra giren işçiler de var ki, patronun onlara da bahanesi var. Biri bekçimdir, malzemecidir, bölüm şefimdir diyor ki hepsi yalan. Yani işine gelince normal makinede çalışan adamı bölüm şefi yapıyor. Bekçiyi alıyor içeride çalıştırıyor. Makinacıyı alıyor adam eksik bahanesiyle dolaplara veriyor çalıştırıyor. Çorlu'ya taşıyacağım fabrikamı diyor oraya gideceğim diyor. Ortak nokta bulalım dediğimizde gidin ben sizi zaten iki ay sonra çağıracağım diyor. Yani hep çelişkili konuşuyor. Bahaneleri ve saldırıları hiç eksik olmuyor. Güya patrona kötü sözler sarf ediyormuşuz. Geçenlerde kar yağmıştı. Arkadaşlarımız kar topu oynarken normalde yolun ortasına düşen kar topunun güya kulağını sıyrıp geçtiğini söyledi ve bu sebeple sendikayı arayarak arkadaşlarımıza hakaret etti. Derdi, sendikayla aramızı açmaktı. Sonuçta biz sendikamızla görüştük ve işin aslını anlattık. Dertleri, aynı zamanda işçilerin içerideki desteğini bu bahanelerle kırmaktı. Biz bunlara izin vermedik.

28. günümüzdeyiz hala beyefendiliğimizden ödün vermiş değiliz. Ekmeğimiz ve örgütlülüğümüzün devam etmesi için bekliyoruz. Biliyoruz ki biz buradan ayrılırsak hemen arkamızdan bir 3-4 kişi daha kapı önüne konulacak ki bunu zaten patron belirtiyor. Biz kapı önünde olduğumuz sürece direnen işçi sayısının artmasından korktuğunu bildiğimiz için bir yandan da direnişe devam ediyoruz. İşe geri alınana kadar da direnişe devam edeceğiz. Diğer arkadaşların da işinden olmasını, örgütlülüğümüzün dağılmasını istemiyoruz. İşçi arkadaşlarımız bize desteklerine devam ettiği sürece biz burada sendikamızla beraber direnmeye her zaman devam edeceğiz.

Bundan sonraki süreçte nasıl bir mücadele hattı izlemeyi düşünüyorsunuz?

- İlk etapta üretimi yavaşlattık. Bundan sonrası için öğlen yemeklerine çıkmamak, yemekleri yememek ve işe bir saat geç başlamak önümüzdeki hedefler arasında. Patronun iş yavaşlatmaya dönük saldırıları var. Yavaş çalışan makina bantlarına müdahale ediyor. “Neden yavaş çalışıyorsunuz, şu anda suç isliyorsunuz, bu

yasal değil” diye baskı yapıyor. Aynı iş kapasitesinin devam etmesini istiyor. Arkadaşlarımızın da “madem ki kapasitenin düşmesinden şikayet ediyorsun arkadaşlarımızı işe geri al” demesi üzerine yine “onlar gitsin ben onları çağıracağım” diyor. İşsizlik ödeneğinden yararlansınlar ben çağıracağım vb. geçiştirmeci laflarla arkadaşlarımıza cevap veriyor. İki kişi gitsin iki kişi kalsın teklifini yine dayatıyor. Gidecek kişileri de kendisi belirlemiş işçilere baskı oluşturuyor. Seçimleri bile ne sendikaya ne de işçilere bırakmıyor. Zaten bize bırakılmış olsa bile işçiler olarak bunu kabullenmeyecektik. Bunu sendikada da belirtmiştik. İşçi arkadaşlarımız bize destek verdiği süre boyunca da her zaman bu kapının önünde olacağız.

TEKEL işçilerinin direnişi 70 günü aşkın süredir Ankara’da devam ediyor. Direnişe dair neler söylemek istersiniz? TEKEL işçilerine buradan bir mesajınız var mı?

- Bu direniş TEKEL işçileri için artık ölüm kalım meselesi haline gelmiştir. Bu işsizlik koşullarında 4/C’ye geçiş TEKEL işçilerinin iplerini kendi boyunlarına asmaları ve sehpalarını kendileri tekmelemeleri anlamına gelmektedir. 4/C gibi kölece bir şey olamaz. Yıl sonu gelsin kapı önüne koysunlar, maaşın yarı yarıya düşürülsün, tazminat hakkın kaldırılınsın kısacası kölelik düzeni içinde çalışmak anlamına geliyor. Şimdi açıklamalar yapılıyor. Açlık sınırı, yoksulluk sınırı şu kadar deniliyor. Açlık sınırının 800-900 TL, yoksulluk sınırının 1500-1600 TL sınırında olduğu bir ülkede etin kilosu 30 TL ise bir düşünün. TEKEL işçileri için 1500-2000 TL maaş alıyorlar diye bir sürü şey söyleniyor. Her şey ortada, aldıkları maaş normal koşullar için olması gereken bir maaştır. Madem ki çok buluyorsunuz vergileri düşürün, hayat koşullarını ucuzlatın, sağlığı, ulaşımı vb. her şeyi asgari seviyeye düşürün. Herkes rahatça yaşayabilsin ve maaşı da 600 TL verin. Bu ülkede her şey ateş pahası iken sağlığından, ulaşımından yararlanamıyorsan, cebinde paran yoksa çocuğuna çocuğuna birşey alamıyorsan senin bu ülkede yaşamaya hakkın yok demek oluyor bu. 600 TL alan işçi arkadaşlar biz niye 600 lira alıyoruz da onlar 1500 TL alıyorlar diye itiraz ediyor. Sen de örgütlen, diren, mücadele et bak bakalım senin de oluyor mu olmuyor mu? Sen de git onlara destek ver, onlarla o kaldırımda yat bu senin de geleceğin. 12 bini 50 bin yap, 100 bin yap bak o zaman bu talepler kabul ediliyor mu kabul edilmiyor mu. Türk-İş bunun önünde durabiliyor mu duramıyor mu? Birliktelik çok önemli. TEKEL işçilerini sonuna kadar destekliyoruz. Ölmek var dönmek yok. Sonuna kadar direnmeye devam etsinler.

Kızıl Bayrak / Tuzla

EMO İstanbul Şubesi 37. Olağan Genel Kurulu gerçekleşti

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şubesi 37. Olağan Genel Kurulu 20 Şubat Cumartesi günü Perpa’da gerçekleştirildi.

Kurul, EMO İstanbul Şube 36. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı **Erhan Karaçay**’ın yaptığı açılış konuşması ile başladı.

Genel kurulun ikinci bölümü, 36. Dönem programına dair konuşmak isteyenlerin listelenmesiyle başladı. Konuşmak isteyenler belirlendikten sonra kurula sunulmak istenen önergeler üzerine bir usul tartışması yapıldı. Kurul başında bir önerge komisyonu kurulmadığını bahane eden bazı oda üyeleri, önergelerin sunulmaması gerektiğini, tüzükten maddeler okuyarak engellemiş oldular. Tartışmanın bitmesiyle, 36. döneme dair konuşmak isteyenler sırayla kürsüye çıktılar.

Yaklaşık 120 kişinin katıldığı kurula, AKP’nin odaları ele geçirmesine aracı olan Meslekte Birlik grubu da kitlesel şekilde katılım gösterdi.

Demokrat Mühendisler yaptıkları konuşmalarda bir yandan geçmiş dönemin faaliyetlerini eleştirirken bir yandan da Meslekte Birlik konuşmacılarının savlarını eleştirdiler. Kurul, dönem eleştirisinden daha çok hükümet yanlısı ve karşıtı bir tartışma platformuna dönüştü.

Konuşmalar sırasında söz alan **Hüseyin Yeşil**, AKP’nin emek düşmanı bir parti olduğunu, klik çatışmaları esnasında krizin bedelinin emekçilere ödeltildiğini belirtti. Demokrat mühendislerin ön seçimleri sırasında, Ahmet Tarık Uzunkeya’yı listesinden aday gösteren Sarı Listeyi destekleyen Hüseyin Yeşil, önseçim günü dağıttıkları bildiri ile A. Tarık Uzunkeya ve emek düşmanlığını teşhir eden TMMŞP üyelerinin bildiri dağıtmasına büyük tepki göstermişti. Bu yönüyle Yeşil’in konuşması, adet yerini bulsun diyen - söylemde demokrat düşüncenin bir tezahürü oldu.

Ahmet Tarık Uzunkeya:
“Ben bir sermayedarım!”

“Devrimci-Demokrat Mühendisler”in yedek adayı, Entes Elektronik’in ortağı “patron devrimci” A. T. Uzunkeya da söz alarak kendisinin bir sermayedar olduğunu, yerli firmaların, özelleştirilen kurumlardan ihale almakta zorluk yaşadıklarını belirterek özelleştirmelerin kamu yararı barındırmadığını ve arkasında üç kağıtlar olduğunu belirtti.

36. dönem üzerine yapılan konuşmaların ardından kurul programı gereği, yönetim adına söz alan **Erhan Karaçay**, odanın siyaset yaptığı eleştirilerine, özelleştirmelere, nükleer santrallere karşı olmanın odanın asli görevlerinden olduğunu belirterek yaptıklarının arkasında olduklarını ve sürekli de arkasında olacaklarını belirtti.

Kurul devamında Meslekte Birlik grubu salondan çıkarak temsili anlamda salonda kalmaya devam etti. Divan, kurul sonunda önergeleri hızlıca okuyarak kurulu bitirdi.

Toplumcu Mühendis,
Mimar ve Şehir Plancıları

Sendikalardan madenci katliamına tepkiler

Sömürü çarklarını işçi kanıyla döndüren kapitalist düzende neredeyse sıradanlaşan iş cinayetlerinin son örneği 23 Şubat günü **Balıkesir**’de yaşandı.

Dursunbey ilçesine bağlı Odaköy’deki Şentaş şirketine ait maden ocağında meydana gelen grizu patlaması sonucu 13 işçi iş cinayetine kurban giderken 18 kişi ise yaralandı. Aynı madende 2006 ve 2007 yıllarında meydana gelen iki ayrı patlamada da toplam **20 işçi** iş cinayetine kurban gitmişti.

Patronların kar hırsı karşısında işçi hayatının hiçbir değer taşımadığının birkez daha görüldüğü bu katliama sendikalar da tepki gösterdi. **DİSK**, **T. Harb-İş** ve **Petrol-İş** tarafından yapılan açıklamalardaki ortak vurgu, işçi hayatını güvenceye alacak basit koruyucu önlemlerin dahi alınmamasının böylesi bir iş cinayetini koşulladığı yönünde idi.

DİSK: İşçi ölümlerinden hükümet sorumludur!

Balıkesir’deki iş cinayeti sonrası yazılı bir açıklama yapan **Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)** “İşçi ölümlerinden hükümet sorumludur!” dedi. Aynı kömür ocağında 2006 Haziran’ında meydana gelen grizu patlamasına ilişkin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler’in ‘Bunlar maalesef madencilikte olagelen kazalar. Maalesef, bu madenciliğin tabiatı icabı olabiliyor’ sözlerini hatırlatan DİSK, bu durumun AKP hükümetinin insana ve çalışanlara bakışını, iş cinayetlerine göz yummasını çok net bir şekilde özetlediğini ifade etti.

“İnsanı değil kâr hırsını merkezine alan, en zor ve en kötü koşullarda insanları çalışmaya zorlayan, işçilerin, çalışanların söz sahibi olmadığı üretim süreçleri potansiyel birer ‘insan mezarlığı’ olarak kalmaya devam edecektir. Önlem alınmayan, insana yatırım yapılmayan işyerlerinin faaliyetlerine izin verildiği, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda mevzuatın piyasanın acımasız koşullarına terk edildiği, uzmanların, sendikaların ve meslek örgütlerinin bypass edilip dışlandıkları müddetçe, yaşadığımız bu ‘cinayetlerin’ sorumlusu sadece işletmeler değil bunlara göz yuman hükümet olacaktır.” diyen DİSK, en kısa sürede iş sağlığı ve güvenliği alanında mevzuatın düzenlenmesi ve 82. ILO Konferansı’nda onaylanan 176 Sayılı Madenlerde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Sözleşmesi’nin imzalanması gerektiğini belirtti.

Harb-İş: Patlamanın sorumlusu Bakan Dinçer

Türkiye Harb Sanayi ve Yardımcı İşkolları İşçileri Sendikası (**Harb-İş**) Sendikası Merkez Yönetim Kurulu, 10 Aralık 2009’da Bursa’da 19 madencinin benzer bir patlama sonucunda göçük altında kalarak hayatını kaybettiğini hatırlatarak her iki olayın da kaza olduğuna dair hiçbir kanıtın bulunmadığını belirtti.

“Bu ölümler tıpkı Bursa’da oluşan kazada, 2008’de İstanbul Topkapı’da patlayıcı depolanan iş merkezinde 23 insanın ölümüne neden olan olayda olduğu gibi bilinemez, önlenemez ve kontrol edilemez kazalar değildir. Özellikle madenlerde oluşan kazalar, günümüz teknolojileri dikkate alındığında sessiz ve sakin gelmez, bu kazalar geleceklelerini her zaman bildirir.” denilen açıklamada, bu gerçeği özellikle bilmesi gerekenin ilk açıklamalarında ‘Maden kısa süre önce denetlenmişti’ diyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer olduğu ifade edildi. Açıklamada ayrıca ölümlere neden olanların sıfatı, statüsü, kurumu ve yetkisi ne olursa olsun en ağır biçimde cezalandırılmaları da istendi.

Petrol-İş : Maden ocakları “cinayet çukurlarına” dönüştü

Türkiye Petrol, Kimya, Lastik İşçileri Sendikası (**Petrol-İş**) Merkez Yönetim Kurulu tarafından yapılan yazılı açıklamada da aynı maden ocağında daha önce de kazalar yaşandığı hatırlatıldı.

“Maden ocaklarında grizu rutin ölçümleri ve olası risklerin belirlenmesinin hayati önemi olmasına karşın, ülkemizde bu kadar çok madenciye kaybetmemiz, önlemlerin alınmadığını, uyarılara kulak asılmadığını göstermektedir.” denilen açıklamada kar hırsıyla çalıştırılan maden ocaklarının ‘cinayet çukurlarına’ dönüştüğü ifade edildi.

“Örgütsüz, sendikasız özel sektör iş yerlerinin kurlsız, güvensiz ve sağlıksız çalışma ortamlarında bu tür toplu ölümler daha sık yaşanır olmuştur.” vurgusunun yapıldığı açıklamada maden işletmecilerinin ve kamu yetkililerinin sıkça yaşanan bu acı ölüm olaylarından ders çıkarıp gerekli önlemleri vakit geçirmeden alması gerektiğinin altı çizildi.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Kipa'da sendika düşmanlığı

Tez-Koop-İş Sendikası, Kipa'nın çeşitli illerdeki marketlerinde işten atma saldırıları ve baskılarla karşılaşılıyor.

Tesco/Kipa yönetimi Tez-Koop-İş Sendikası'nın yürüttüğü sendikal örgütlenme faaliyetine yönelik düşmanlığını tehditlerle, sendika üyesi işçileri sorgu odalarına çekerek ve işten atarak gösteriyor.

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, Kipa'nın Silivri'deki mağazasında sendikal örgütlenmede başı çeken Tesco-Kipa işçisi Abdullah Çiçek'in işten atılmasını 19 Şubat günü Silivri Kipa önünde protesto etti.

Arçelik'te direniş kazandı

12 Eylül'den sonra DİSK'e bağlı bir sendika ilk kez toplu sözleşme hakkı kazanarak Arçelik'te işbaşı yaptı. Koç Holding ve Arçelik yönetimi bir kısım Nakliyat-İş üyesinin sendikalı olarak iş başı yapmasını ve diğerlerinin de tazminatlarını ödemeyi kabul etti.

Nakliyat-İş Sendikası üyesi Arçelik işçileri 18 Şubat günü Tuzla Çayırova'daki Arçelik fabrikası önünde gerçekleştirdikleri eylemle haklı kazanımlarını kutladı. Konuya ilişkin açıklamayı Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptı.

12 Eylül'den sonra DİSK'in ilk kez Arçelik'e girdiğini belirten Küçükosmanoğlu işçilerin örgütlü gücü karşısında onların gücünün bir şey ifade etmeyeceğini vurguladı.

Marmaray işçileri Ankara'da

İstanbul'da Deniz Polat İnşaat bünyesinde Marmaray Projesi'nin Yenikapı'daki arkeolojik kazılarında çalışan Marmaray işçileri direnişlerinin 38. gününde Ankara'daydılar. İşçiler, "işe geri dönmek ve çalışma koşullarının düzeltilmesi" talepleriyle, Ulaştırma Bakanlığı önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Polisin yoğun ablukası altında yapılan açıklamayı Marmaray işçisi Aydın Erhan okudu. Haklarını istedikleri için 80 işçinin işten çıkartıldığını belirten Erhan, 38 gündür işlerini ve haklarını kazanmak için direndiklerini söyledi.

Erhan, işten atılan tüm işçilerin geri alınmasını, 3 yıldır zam yapılmayan ücretlerinin yükseltilmesini, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin derhal alınmasını, ücretlerinin banka aracılığıyla ödenmesini istedi. Açıklamaya BTS ve Petrol-İş Ankara Şubeleri de destek verdi.

Ataşehir'de grev kararı asıldı

DİSK /Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube üyesi Ataşehir Belediyesi işçileri TİS sürecinde yaşanan tıkanma nedeniyle 24 Şubat Çarşamba günü grev kararını belediye binasına astılar. Kadıköy işyeri garajı önünde toplanan belediye işçileri Ataşehir Belediyesi önüne yürüdüler. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde "Sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direnen işçiler kazanacak!", "Birleşe birleşe kazanacağız!" sloganları atıldı.

"Direnen işçiler yol gösteriyor / OSB-İMES İşçileri Derneği" pankartıyla eyleme katılan dernek üyeleri de Ataşehir Belediyesi işçilerine destek verdiler. Ataşehir Belediyesi'nin önüne gelindiğinde Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven basın

metnini okudu.

Eylemde Genel-İş Sendikası TİS Daire Başkanı İsmail Özhamarat da bir konuşma yaptı. Grev kararının asılmasının ardından Ataşehir'deki sürecinde 60 günlük yasal süreç de başlamış

bulunuyor. Bu süre içerisinde herhangi bir anlaşma sağlanamadığı koşullarda grev uygulamasına başlanacak.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Maden ocağında katliam

Balıkesir'deki maden ocağında meydana gelen grizu patlamasında 13 işçi iş cinayetine kurban gitti. Kapitalist çalışma düzeninde, iş kazalarının her biri iş cinayetine dönüşüyor.

Bu düzende patronlar tarafından basit koruyucu önlemler dahi masraf olarak görüldüğü için önlenebilecek kazalar birer cinayete dönüşüyor. En son geçtiğimiz aralık ayında Bursa'da 19 işçinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan iş cinayetine ardından maden ocaklarındaki çalışma koşulları gündeme gelmişti. Bugün ise Balıkesir'de 13 işçi katledildi.

Balıkesir'in Dursunbey İlçesi'ne bağlı Odaköy'deki kömür ocağında 23 Şubat günü saat 18.00 sıralarında grizu patlaması meydana geldi. Balıkesir Ticaret Odası Meclis Başkanı Erhan Ortaköylü'nün patronu olduğu maden ocağı 13 işçiye mezar oldu.

Göçük altında kalan maden mühendisi Özgür Seçkin'in cesedinin de çıkarılan işçiler arasında yer aldığı öğrenildi.

Grizu patlamasının yerin 500 metre altında ve girişin 250'nci metresinde meydana geldiği öğrenildi.

Ortaköylü'ye ait kömür madeninde bundan önce de 3 kez grizu patlaması meydana gelmişti. 1 Haziran 2006'da da yerin 700 metre derinliğinde meydana gelen grizu patlamasında 17 işçi iş cinayetine kurban gitmişti.

24 Şubat 2007 tarihinde ise yine bir grizu patlamasında 3 işçi yaşamını yitirmişti.

Patronların kar hırsı karşısında işçi hayatının hiçbir değer taşımadığının bir kez daha görüldüğü bu katliama sendikalar da tepki gösterdi. DİSK, T. Harb- İş ve Petrol-İş tarafından yapılan açıklamalardaki ortak vurgu, işçi hayatını güvenceye alacak basit koruyucu önlemlerin dahi alınmamasının böylesi bir iş cinayeti koşulladığı yönünde idi.

TKİP III. Kongresi Kapanış Konuşması

III. Parti Kongresi

I. Bölüm

7 Kasım 2009'da kamuoyuna ilan edilen **TKİP III. Kongresi'nin Cihan yoldaş tarafından yapılan kapanış konuşmasının elden geçirilmiş kayıtlarıdır...** Konuşmanın parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerine yer verilmedi. Metnin başlığı ve ara başlıkları ise buradaki yayın esnasında konuldu...

Planlanana göre zaman kaybettiğimiz halde on gün süren aralıksız bir çalışma yürüttük. Bu süreye umduğumuzdan da fazlasını sığdırmayı başardık. Çok kapsamlı bir çalışma gündemi vardı önümüzde, bundan geriye pek az şey kaldı. Ana maddelerin tümü görüşüldü, geride yalnızca bazı alt maddeler ile birkaç özel sorun kaldı. Öteki her şeyi, özellikle de temel gündemleri asgari bir yeterlilikle tartıştık, değerlendirmeler yaptık, sonuçlar çıkardık, kararlar aldık. Zamanımız olsaydı belki çok daha fazlasını yapabiliydik, belli bakımlardan iyi de olurdu bu. Ama geçmiş deneyimleri bilen biri olarak söylüyorum; zaman bol olduğunda çalışma bu kadar derli toplu gitmeyebiliyor, zamana güven sonuçta bir gevşeklik etkeni de olabiliyor.

Ben gerçekten başarılı bir çalışma yaptığımızı inancındayım. Partimizin düzeyi konusunda bir fikir verebilen bir kongre yaptık. Bunu fazlasıyla önemsiyorum. Bazı yoldaşlar partimizin genel düzeyini ve üstünlüklerini yüceltiyorlar, ama bunu bazen somut gerçekliğimizi olduğundan zayıf görmenin bir dayanağı olarak da gösterebiliyorlar. Buna burada, kongre çalışmamız esnasında da tanık olduk. Bu yaklaşımda kuşkusuz gerçekliğimize uygun düşen yönler var. Dahası yaşamakta olduğumuz zaaf ve yetersizliklere karşı haklı bir tahammülsüzlüğü de yansıtmaktadır bu. Ama ben yine de mevcut düzeyimizin biraz fazla küçümsendiğine dair bir eğilim de görüyorum burada. Bunu doğru bulmuyorum, zira somut gerçekliğimiz üzerinden sahip olduğumuz düzeyi de önemsiyorum. Nitekim çalışmamız bunu açıkça ortaya da koymuştur. On gün boyunca burada kapsamlı bir gündem üzerinden ve belli bir düzeyi yakalayarak sorunlarımızı ele aldık, tartışmalar ve değerlendirmeler yaptık. Bunu partimizin ulaştığı gelişme ve olgunluk düzeyinin anlamlı bir göstergesi olarak ele almak gerekir.

Kongre çalışması ve parti içi demokrasi

III. Parti Kongresi parti içi demokrasinin bir başarısıdır her şeyden önce. Bunu açılış konuşmasında da ifade etmiştim, kongre çalışmamızın somut seyrini ve taşıdığı özel önemi gözeterek burada yineliyorum. Parti tüzüğüne tanımladığı toplanma sınırları içerisinde, partide bir gündem sunulmuştur. Kongrede temsil esasları belirlenmiş ve temsil yeteneği olan organlarda özgür seçimler yapılmıştır. Kongremiz bu biçimde seçilen delegelerle ve geniş bir temsil oranıyla

toplanmıştır. Saptanan gündem üzerinden çalışmalarını yürütmüş, anlamlı ve düzeyli tartışmalar yapmış, partinin önünü açabilecek önemli sonuçlara ulaşmıştır. Bütün bunların partide iç demokrasinin düzeyi yönünden büyük bir önemi ve anlamı var.

Kongre çalışması boyunca tartışma ve değerlendirmelerin özgürce, açıkça ve yüreklice yapılabilmiş olması, parti içi demokrasi düzeyini ortaya koyan önemli bir yeni gösterge olmuştur. Bunun son örneğini dün MK seçimleri üzerinden de somut olarak gördük. Böyle platformlarda MK seçimi en netameli konulardandır, geleneksel örgütlerin deneyimlerden bilirim. Üzerine çok şey söylenmek, çok tartışma yapılmak istenir, ama bu rahatlık gösterilemez, zira buna uygun bir ortam olmaz genellikle. Çoğu durumda eski MK'nın sunduğu yeni liste üzerinden herhangi bir tartışma yapılmaksızın seçim bir sonuca bağlanır, bu öyle çok bir zaman da almaz, bazen yarım saati bile bulmayan göstermelik bir işlem olarak kalır. Oysa partimiz bu konuda da yeni bir çizginin, yeni bir kültürün temsilcisidir. Parti öncesi dönemin üç konferansı ile partili dönemin üç kongresi buna tanıklıktır. Tüm bu kongre ve konferanslarda yeni MK'nın seçimi üzerine uzun zamanlar alabilen özgür tartışmalar yapılmış, sonuçta konferansın ya da kongrenin tercihi bunun üzerinden şekillenmiştir. MK seçimi bu temel önemde organa seçilecek olan adayların kapsamlı bir eleştirel değerlendirmesine ve adayların kendi yönündense özeleştirel değerlendirmelere sahne olmuştur, her defasında.

Kongremiz bu devrimci geleneğin son bir örneğini verdi, yeni bir kanıtlanması oldu. Yoldaşlarımız düşüncelerini, özellikle de gösterilen adaylara karşı eleştirel ya da karşıt düşüncelerini tüm açıklığı ile ortaya koydular, bunu da yüreklice gerekçelendirdiler. Tersinden de bu, eleştirel ya da karşıt düşüncelerin hedefi durumundaki adaylar tarafından büyük bir sükunet ve olgunlukla karşılandı. Bütün bunları fazlası ile önemsiyorum, sanıldığı kadar olağan ya da alışılmış şeyler değil bunlar. Hele de merkezi devrimci otoritenin genellikle güçlü olduğu ve çoğu durumda tabu sayılabildiği yeraltı örgütlerinde.

MK adaylarına yönelik eleştiri ve değerlendirmelerde yer yer ölçü kaçırılmış olabilir, öyle de oldu. Ama ben bunu da çok abartmıyorum. Önemli olan bu açıklığı, bu yürekliliği gösterebilmektir ve bu gösterilmiştir. Düşünüp de söylememektir asıl sorunlu olan, zaafiyet oluşturan. Düşündüğünü söyleyememek, genellikle demokrasinin, rahatlığın, samimiyetin ve ancak bunlarla olanaklı olabilen açıklığın olmadığı, kadroların özgür iradelerinin baskılanma altında tutulduğu küçük-burjuva mezheplere özgü bir davranış biçimidir. Yoldaşlarımızın, hele de genç yoldaşlarımızın, sakınmadan düşündüklerini söyleyebilmeleri, bu rahatlığı gösterebilmeleri

si bir dönüm noktasıdır

önemlidir. Bu, partide düşündüğünü söyleyebilme olanağı ve rahatlığı konusunda, dolayısıyla parti içi demokrasinin mevcut düzeyi konusunda bir fikir vermektedir. Bunu önemli, elbette çok sevindirici buluyorum ve partimiz payına önemli bir kazanım sayıyorum.

Parti kongresinin toplanması sürecinde, parti tüzüğü çerçevesinde ve parti içi demokrasi kapsamında benim gördüğüm en önemli eksiklik, MK'nın partiye kongre gündemini biraz gecikerek sunması oldu. Bu daha erken bir zamanda yapılabilirdi. Partide gündem üzerinden rahat ve verimli inceleme ve tartışmaların yapılması böylece daha da kolaylaşırdı. Ama bir kısmı bizi de aşan belli nedenlerle bu konuda biraz geciktik...

(Yayınlanamaz açıklamalar... -Red.)

Bunu hiç de biçimsel bir sorun olarak görmüyorum. Kongre gündemi, partinin tümünün kongre sürecine etkin bir biçimde katılabilmesi bakımından son derece önemlidir. Gündemin partinin önündeki en temel ve öncelikli sorunlar üzerinden oluşturulduğu düşünülürse, bu önem daha da iyi anlaşılır. Dolayısıyla gündemi partiye daha erken bir zamanda sunabilmeli ve partinin tümünü bunun üzerinden etkin, canlı ve verimli bir iç hazırlık süreci içerisine çekebilmeliydik. Eski MK olarak bunda kısmen yetersiz kaldık. Kongre hazırlık sürecimizin temel önemde bir yetersizliği olarak bunu görüyorum. Tüm partiyi yeni bir kongre sürecinin bilinci, heyecanı, sorumluluğuyla eğitebilmenin ve hazırlayabilmenin apayrı bir önemi vardı. Biz bu olanağı gözetemedik demeyeceğim ama gereğince kullanamadık, bu açık.

Ama kongre sonrasında pekala aynı amaç doğrultusunda kullanabiliriz. Bunun için kongre kararlarını da beklemek gerekmiyor. Önümüzde kapsamlı bir gündem metni var. Bu metin tüm partide yeniden incelenmelidir. Gerekirse buna Eylül 2008 tarihli MK metni de eklenebilir. Bu iki metin, III. Parti Kongresi'nin sonuçlarını daha güçlü ve verimli bir biçimde tartışabilmenin de bir ön zemini olarak, partide yeniden ele alınabilir. Geline yer de tartışma ve eğitim artık parti çeperini de kapsayabilmelidir. Bu gerekli ve fazlasıyla da önemlidir. Zira sorunlarımızı parti çeperimizin de desteği ve katılımıyla çözmek ihtiyacı ile yüzyüzeyiz. Dahası bu çeperden sürekli olarak parti saflarını beslemek gibi bir sorunumuz var. Buradaki tek sorun belki metinlerin içerdiği özel bölümler ve sorunlar nedeniyle güvenliğe ilişkindir. Düne kadar bu aynı zamanda parti kongresinin güvenliği sorunuydu. Ama artık parti kongresi toplanmıştır ve bu açıdan sorun geride kalmıştır.

(Yayınlanamaz bölümler...-Red.).

Parti yaşamının sorunları

Yeniden parti içi demokrasi sorununa dönüyorum. Bu sorun bizi her zaman yakinen ilgilendirdi. Siyasal mücadele sahnesine çıktığımız evrenin siyasal

sorunları ve düşünsel tartışmaları, bu ilgiyi özellikle güçlendirdi. EKİM olarak ortaya çıktığımız evrenin hemen sonrasında, dünyada ve Türkiye'de sosyalizmin sorunları tartışılıyordu. Orta yerde büyük bir yıkılış, Ekim Devrimi'yle birlikte elde edilen tüm politik-maddi kazanımların artık biçimsel yönden de ortadan silinmesi vardı. Bu büyük bir tarihi yıkımdı ve sarsıcı etkilere yolaçıyordu. Doğal olarak nedenlerine ilişkin yoğun bir ilgi ve tartışmayı da beraberinde getiriyordu. Bir zamanların devrimci partilerinin zaman içinde bu denli kolay yozlaşmış çürümeleri de bu sorgulamanın bir parçasıydı. Bu sorun, devrime bağlı her ciddi devrimciyi, dolayısıyla da devrimci bir yenilenme iddiası ile ortaya çıkmış bir hareketin mensupları olarak bizleri de, yakından ilgilendirmekteydi. Devrimci bir parti yaşamı, bunun temel bir unsuru ve vazgeçilmez bir koşulu olarak da parti içi demokrasi, bu çerçevede fazlasıyla önemli bir konu idi. Geçmişe her açıdan sorgulayıcı yaklaşan yeni bir hareketin mensupları olarak özellikle de bizler için.

Bolşevik partisi Lenin sonrası dönemde bir dizi başka alanda olduğu gibi parti içi demokrasi alanında da zamanla sorunlar yaşamaya, git gide bozulup yozlaşmaya başladı. Sorun bununla da kalmadı. Bu bozulmuş biçimiyle Bolşevik partisi modeli, onun yeni uygulama ve alışkanlıkları, uzun sayılabilecek bir dönem boyunca tüm dünyada model olarak alındı. Böyle olunca da bütün bu zaafiyetler dünya komünist hareketine de taşınmış oldu, üstelik daha da ağırlaşmış biçimiyle. Bunun temel alanlarından biri de parti içi demokrasi sorunu idi. Bu alanda çok büyük zaafiyetler yaşandığını ve bunun partilerin yapısını ve iç yaşamını felce uğrattığını, canlılığını, zenginliğini, üretkenliğini ve en önemlisi de yenilenme gücünü yok ettiğini, git gide çürütücü ve

tüketici sonuçlara yolaçtığını biliyoruz.

Sorun bundan da ibaret değildi bizim için. Bir de Türkiye sol hareketinin devrimci merkezîyetçilik adı altında kurumsallaştığı küçük-burjuva bürokratik örgüt geleneğinden gelen sorunlar ve bunun sağladığı deneyimler vardı önümüzde. Bir yandan örgütsel bir şekilsizlik ve gevşeklik, öte yandan güçlü bürokratik gelenekleri olan bir sol hareket gerçeği ile yüzyüzeydik. Solun az çok örgüt geleneği olan kesimlerinde merkezîyetçilik adı altında yer etmiş güçlü bir bürokratik gelenek vardı. Merkezîyetçilik adına örgüt içi demokrasinin boğulması olağan bir uygulama idi.

Merkezi olarak şekillenen ve geniş yetkilere sahip bir önderlik tarafından yönetilen devrimci bir yeraltı örgütü, elbette devrimci siyasal mücadelenin zorunlu bir ihtiyacıdır. Sorun burada değil, halkçı akımların ideolojik-sınıfsal konum ve kimliklerinde idi. Bu örgütler küçük-burjuva bir ideolojik-sınıfsal kimlik üzerinden şekillendikleri için, buna uygun düşen bir örgütsel anlayış ve kültürün de temsilcileri oldular. Biçimsel olarak devrimci görünen örgütsel kurumsallaşmayı, merkezîyetçiliği ve buna bağlı olarak hiyerarşik yapı ve işleyişi, uygulamada en kötü bir biçimde yaşayabildiler. Küçük-burjuva ideolojik, kültürel, ruhsal şekillenmeye dayalı bir siyasal-örgüt zemininde bu başka türlü de olamazdı. Bozulmuş biçimiyle dünya komünist hareketi üzerinden alınan etki ve referanslarla bu belli bir kolaylıkla meşrulaştırılabildi de. Geleneksel sol örgütlerde birbirine taban tabana zıt gibi görünen zaafiyetler, içiçe geçmiş olarak ya da birbirini izleyerek, duruma ve koşullara göre yer değiştirerek kolayca yaşanabildi. Başlangıçta bürokratik bir sulta, sonra da buna tepki olarak anarşizan ya da liberal eğilimler olarak karşı tepkiler, aynı ideolojik-sınıfsal gerçeğin

iki yüzü olarak birbirini izledi. Bu, bu tür örgütleri içten içe kemiren, kısırlaştıran, zaman içerisinde de eritip tüketen sonuçlar üretti.

Hareketimizin parti içi demokrasiye verdiği önemin gerisinde aynı zamanda tüm bu deneyimlerin eleştirel bir değerlendirmesi ve kavranışı vardır. Parti içi demokrasiyi fazlasıyla önemsemek ama onu biçimsel kuralların biçimsel işleyişine de indirgememek sorunu üzerinde daha önce de gereğince durmuştum. Kadrolara parti yaşamında kendi düşüncelerini özgürce ifade etme hak ve olanağı tanıyabiliyorsanız, bu çerçevede partide rahat ve özgür bir demokratik ortam yaratabiliyorsanız, bu ifade edişin araçları, mekanizmaları ve platformları da varsa ve işleyişleri güvence altındaysa eğer, bu bence demokrasinin ta kendisidir. En temel sorun budur. İnsanlar uğruna hayatlarını ortaya koydukları bir davanın gerekleri ve sorunları konusunda düşünebilmeliler ve düşündüklerini özgürce ortaya koyabilmelidirler. Parti içinde ve gerekli durumlarda tüm parti önünde. Demokrasinin özü ve esası budur.

Partinin birliğinin, disiplininin ve mücadele kapasitesinin güvencesi

Önemli olan, ifade uygunsa, parti içinde gerçek bir düşünce özgürlüğünün, kendini ifade etme özgürlüğünün, devrimci anlamda anlaşılacak kaydıyla eleştiri özgürlüğünün olabilmesidir. Bu “eleştiri özgürlüğü” ifadesinde tatsız bir tını var kuşkusuz, ama yineliyorum, bu devrimci bir manada anlaşılmalıdır. Zira devrimci bir partiyi uluorta eleştirmek de, bir partinin iç yaşamında olur olmaz tartışma gündemleri yaratmak da, birilerince eleştiri özgürlüğü adına savunulabilir. Kuşkusuz kastettiğim bu değil. Partinin birliğini, disiplininin, mücadele kapasitesini felce uğratan liberal ya da anarşizan bir eğilimin ifadesi olarak eleştiri özgürlüğü bize yabancıdır. Bu tür bir demokrasiye ihtiyacımız yok.

Parti içi demokrasi devrimci bir partide, partinin birliğini ve disiplininin güçlendirmeye hizmet eder, etmelidir, temelde bunun için vardır. Devrimci parti kendi içinde rahat bir demokratik ortam yaratabilmelidir. Kadroları bunu hissedebilmeli, yaşayabilmeli, bundan gereğince yararlanabilmelidir. Ama tam da bu, partinin iç birliğinin pekiştirilmesine, parti disiplininin güçlendirilmesine hizmet edebilmelidir. Sorunun doğru devrimci konuluğu böyledir, verimli devrimci diyalektiği buradadır. Bir partinin mensupları doğru devrimci bir çizgide olduğunu düşündükleri ve demokratik iç ortamını da yaşayarak gördükleri bir partiye çok daha sağlam bir biçimde bağlanırlar. Disiplinine bilinçli bir gönüllülükle tam olarak uyarlar, gerektiğinde de kendilerini bu parti için, onun temsil ettiği dava için demek istiyorum, sakınmasız olarak feda ederler. Bu duyguyu kadrolara yaşatabilmek, parti içi demokrasiyi bu açıdan güçlendirmek ve bunu partinin birliğini ve disiplini güçlendirmenin bir manivelası olarak kullanmak, büyük bir önem taşımaktadır. Parti olarak ihtiyacımız olan demokrasi de mantığı yönünden, etki ve sonuçları bakımından, işte bu türden bir demokrasidir.

Örgütsel demokrasi bizde buna aykırı sonuçlar da yaratabildi, kısa tarihimiz boyunca. Parti içi demokrasi küçük-burjuva sorumsuzluğunun örgüte karşı uluorta davranışlarına, önü alınamadığı durumlarda ise yıkıcı çıkışlara yolaçabildi. Ama bu bizim doğru devrimci tutumumuzu etkilemedi. Demokratik hak ve olanaklar konusunda titiz davranınca demek ki böyle oluyor kolaycılığına götürmedi. Öteki tür lüsünün tümüyle bir çıkmaz yol olduğunu tüm deneyimlerin ışığında biz zaten biliyorduk. İç demokrasisi boğulan bir partinin devrimci bir geleceğinin olmayacağı konusunda yeterince açık bir bilince sahiptik. Dolayısıyla biz,

demokrasinin devrimci bir uygulandığının, daha çok geçmiş kültürden gelen küçük-burjuva öğeler üzerinden kendini gösteren yan sonuçlarına katlanmasını da bildik. Bununla uğraştık ama partide demokratik yaşamın zamanla devrimci sonuçlarını üretebileceği bir gelişim aşamasına ulaşacağından da kuşku duymadık. Nitekim zaman bizi yanıltmadı, bugün bu alanda geçmişe göre epeyce ileri bir noktadayız. Partimizin ulaştığı gelişme ve iç olgunluk düzeyi bunun ifadesidir.

Demokrasinin bu kötüye kullanımı, partinin olgunlaşamamasıyla, sınıf zeminine oturamamasıyla, geçmiş küçük-burjuva kültür ve geleneğin etkilerinden tam kurtulamamasıyla ilgilidir. Yeni bir bakış açısı getiriyorsunuz ama bunu eski insan malzemesi için ya da üzerinden uyguluyorsunuz. Farklı bir kültürle, küçük-burjuva halkçı bir kültürle şekillenmiş ve peşpeşe yenilgilerin ögütücü etkileri altında da bir hayli yıpranıp bozulmuş bir insan malzemesi bu. Bu eski insan malzemesi ile sizin yeni kültürünüzün uyumsuzluğu ve giderek çatışması son derece anlaşılır bir durum. Geçmişin küçük-burjuva kültürünün şekillendirdiği insanlar, devrime ve bir partiye bağlılıklarını korudukları sürece, at gözlüğü takılmış misalidirler, örgüte bağlılık adı altında merkezi iradeye kölece boyun eğerler. Ama bu inançta bir zayıflama ya da kırılma yaşandığında ise, tersinden bir tepkiyle, yıkıcı liberal ya da anarşizan tutumlar içerisine girerler, zaten çok geçmeden de devrimi terkedip giderler. İkisi de küçük-burjuva sınıf kültürüne özgüdür; birbirinden doğar, birbirini besler, birbirini tamamlarlar. Aynı sınıfsal gerçeğin iki yönünü, iki yüzünü oluştururlar.

Canlı devrimci bir parti içi yaşam

Parti örgütümüzün bir dönem zaafa uğraması, etki ve sonuçlarını parti içi yaşam üzerinde de gösterdi. Ama geline yerde canlı ve verimli bir parti içi yaşam için hemen tüm önkoşullara sahibiz ve bunun ilk önemli adımlarını da atmış bulunuyoruz. Şimdi önümüzde bunu geliştirmek, sağlamlaştırmak, sağlam biçimde kalıcılaştırmak görevi durmaktadır. Partide bunun tüm mekanizmaları ve araçları vardır. Parti tüzüğü bunun rehberi ve güvencesidir. Parti Merkez Komitesi'nin düzenli olarak partiye raporlar sunması, parti dışının haberdar olmadığı bilgileri, yaklaşımları, hazırlıkları, kaygıları partiye duyurması, partiye paylaşması ve buna ilişkin tartışmalara partiyi dahil etmesi, bunun bir yöntemidir. Örgütsel rapor mekanizması, düzenli olarak aşağıdan yukarıya raporlar akması bunun bir yolu ve yöntemidir. Bunlar partinin toplamını kesen araç ve uygulamalardır. Bir de tek tek organlar, her organın kendi yaşamı vardır. Burada da canlı devrimci bir yaşamı örgütlemek sorunu vardır. Organ yaşamı bunun daha özel ama daha yoğun, daha canlı, daha zengin bir alanıdır. Zira burada her şey kesintisiz biçimde, adeta gündelik olarak yaşanmaktadır.

Parti ruhunu ve yoldaşlık ilişkilerini güçlendirmek, devrimci iç yaşam kapsamında bir başka temel önemde ihtiyacımızdır. Küçük sorunların büyük sonuçlara yolaçmasına, yoldaşlık ilişkilerini zedelemesine hiçbir biçimde fırsat vermemeliyiz. Tabii ki sorunlar olacaktır ve bunlar açıklıkla tartışılacaktır, tabii ki yanlışlara yüreklilikle işaret edilecektir, gerektiğinde kararlılıkla üzerine de gidilecektir. Ama bu yoldaşlık ilişkilerinde zaafiyet, zayıflama, giderek mesafelerin oluşması olarak yaşanırsa, burada temelli bir sorun var demektir. Böyle durumlar, küçük-burjuva kültürün etkisinden sıyrılamadığımızın da en tartışmasız göstergesi olurlar. Zira son tahlilde bundan kaynaklanırlar.

Ama biz bilinçli komünistleriz; dolayısıyla da, devrimci sınıf zeminine henüz gereğince oturamamış olmanın getirdiği bir takım sorunları, bilinçli olarak

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük

iradi bir çabayla aşmak zorundayız. Bunu birçok meselede yapıyoruz, bu meselede de yapabilmeliyiz. Bir partinin iç birliği, kenetlenmişliği, onun en büyük güç kaynağıdır. Kenetlenmiş bir parti, birbiri için ölmeye hazır devrimci kadrolardan oluşan bir parti, geleceği olan yıkılmaz bir güçtür. Partimiz halihazırda bu açıdan belli zaafiyetler taşımaktadır, bunu açık yüreklilikle görmek, bununla bilinçli bir biçimde uğraşmak zorundayız.

Eleştiri-özeleştiri mekanizmasını sürekli ve yöntemli biçimde kullanmak bir başka temel önemde sorunuzdur. Eleştiri ve özeleştiri devrimci bir partide sorunları çözmenin, hata ve zaafılardan arınmanın, partiyi geliştirmenin ve devrimcileştirmenin temel ve vazgeçilmez aracı ve yöntemidir. Ama bu hayati önemde yöntemi, devrimci bir parti içi yaşamın bu en temel aracını, doğru ve amaca uygun biçimde kullanabilmeliyiz. Oysa halen bu alanda da sorunlarımız var. Yeri geliyor eleştiriden sakınabiliyoruz; ya da tersinden, eleştiri yaparken ölçüyü kaçırabiliyor, böylece amacından uzaklaşabiliyoruz. Eleştirilerin olup da ifade edilmediği bir durum, ciddi bir zaafiyet ifadesidir. Ama eleştiri adı altında devrimci eleştirinin meşru sınırlarını, nesnel temellerini aşan ve dolayısıyla devrimci işlevinden, amacından uzaklaşan tutum ve davranışlar da bir başka zaafiyet ifadesidir. İlkinde bir parça uzlaşma ile içiçe bir liberalizm, ikincisinde ise kabaca sekterlik söz konusudur. Bunların çoğu kere içiçe yaşandığını, birbirleriyle yer değiştirdiğini de biliyoruz, küçük-burjuva bir sınıfsal kimlik ve kültürün tartışmasız etki ve sonuçları olarak.

Parti, eleştiri-özeleştiri yönteminin devrimci bir tarzda, amaca uygun bir biçimde kullanılabilmesi bilincini ve davranışını saflarında sağlamca yerleştirmek durumundadır. Bu devrimci bir parti içi yaşam bakımından en önemli kazanımlarımızdan biri olacaktır. Birikmiş, saklanmış, çözülmeden kalmış sorunlar, bir parti üzerinde kanserojen etkide bulunurlar. Onu içten içe kemirir, bozup yozlaştırır, zamanla da dağılmaya götürürler.

Tüm bu sorunlar üzerine enine boyuna düşünmeli ve partimizin iç yaşamını her açıdan güçlendirmeli, her bakımdan devrimcileştirmeliyiz.

(Devam edecek...)

Ekim, Sayı: 263, Şubat 2010
(www.tkip.org)

8 Mart ve sendikaların tutumu

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlamak, kadın işçi ve emekçilerin taleplerini dile getirerek tarihsel devrimci mirasına sahip çıkmak ve mücadeleyi büyütmek büyük bir önem taşımaktadır.

Sınıfın mensubu kadın işçilerin taleplerine sahip çıkması ve bunu gündelik mücadelenin ve örgütlenmenin bir parçası haline getirmesi gereken sendikalar, ne yazık ki bu konudaki sessizliklerini sürdürmektedirler. Bunun gerisinde sendikalara hakim reformist çizgi ve sınıfsal bir bakıştan uzak politikaları yatmaktadır.

Bu bakış ve yaklaşımla bağlantılı olarak kadın işçi ve emekçilerin örgütlenmesi çabası ve iradesinden bağımsız ele alınamayacak 8 Mart hazırlıkları ise çok sınırlı bir şekilde sürdürülmektedir. 8 Mart takvimsel gün olarak kutlanmaya, 8 Mart'ın ardından ise kadın işçi ve emekçilerin sorunları unutulmaya terk edilmektedir. 8 Mart günü ise, tabana yönelik herhangi bir çalışma yürütülmeden alana en ileri ve sınırlı güçler ile katılmak, işyerlerinde 8 Mart'a ilişkin metinlerin okunması ve kadın işçilere karanfil dağıtılması ile sınırlı kalmaktadır.

Yaklaşık 5 yıldır 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel özüne uygun kutlanması amacıyla bir irade sergileyen ve bu çerçevede çalışmalar yürüten devrimci-ilerici güçlerin sendikalarla birlikte ortak davranmak ve sendikaları harekete geçirmek yönündeki çabaları da sonuçsuz kalmaktadır.

DİSK, 13 Şubat günü gerçekleştirdiği bölge temsilciler kurulunda 8 Mart'ın ilanının 100. yılında kutlamalara etkin ve kitlesel katılmayı kararlaştırmıştır. 40 yıllık devrimci geleneği ile her fırsatta övünen ve bu devrimci geleneği yaşatmak ihtiyacına vurgu yapan, 8 Mart'ın tarihsel ve devrimci özüne uygun şekilde kadın-erkek birlikte kutlanması gerektiğini söylemekte savunan DİSK, her ne hikmetse 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel özünü karartan kadın platformları ile alana katılmayı tercih etmektedir. Bu tercihinin tabana yönelik çalışma yapmamakla da birleştiren DİSK, geçen yıl İstanbul mitinginde 20 kişilik korteji ile katılmasıyla dikkat çekmişti. Önceki yıllardan farklı davranmayan DİSK, bu yıl da İstanbul mitingi için Kadın Platformu ile birlikte kutlama kararı almıştır. Kuşkusuz bunun nedenlerinden biri de devrimcilerden uzak durmak ve onlarla yan yana olmaktan kaçınma tutumudur.

Geçtiğimiz yıllarda fabrikalarda 8 Mart gündemli bildirilerin okunması ve kadın işçilere karanfil verilmesinin ötesinde bir çalışma yürütmeyen DİSK'in, bu yıl "100. yılında kutlamalara etkin ve kitlesel katılımı" nasıl sağlayacağı ise merak konusudur.

Bir süre önce sendikalardaki kadın şube başkanları ve temsilcilerle bir araya gelen ve kadın işçilere yönelik çalışma başlatan Türk İş ise, 8 Mart'a ilişkin çalışma yürütmeyeceğini duyurmuştu. Bu toplantının ardından Türk-İş'in bu yönlü herhangi bir çabasına rastlanmamış değil. Türk-İş'in bu tutumunda anlaşılmayan bir yan bulunmamaktadır. Kadın işçilerin nicel olarak ağırlık taşıdığı TEKEK'le bile 8 Mart'ı gündemleştirmeyen Türk-İş bürokratlarının sınıfsal özüne uygun kitlesel bir 8 Mart'ı örgütlemelerini beklemek saflık olur.

Ancak kendini daha farklı bir mecrada gören ve bundan 3 yıl önce SSGSS süreci ile birlikte ileri bir çıkış yapan, fakat bu çıkışının arkasında duramayan

alt kademe sendika oluşan Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'nun geride bıraktığımız süreçte bir dizi konuda olduğu gibi 8 Mart gündeminde de suskunlukları devam etmektedir. Yine 8 Mart hazırlıklarını sürdüren ilerici ve devrimci güçler, Türk-İş'e bağlı sendikalarla bu gündem üzerinden yaptıkları görüşmelerden bir yanıt bile alamamış durumdadır.

Sendikalar içinde 8 Mart'a ilişkin tek farklılık KESK'in tutumudur. KESK, bu yıl 8 Mart'ın 100. yılı olmasından dolayı "yüzyıllık emek sömürüsüne, beden ve kimlik sömürüsüne" dikkat çekerken, bu yılki 8 Mart'ı, TEKEK işçisi kadınlara, vücuduna saplanan havan topu mermisi sonucu hayatını kaybeden Ceylan Önkol'a ve eşinden boşanmak istediği için eşi tarafından öldürülen SES üyesi hemşire Dilek Daştanoğlu'na adayacağını açıkladı. KESK yine yaptığı açıklamada illerde oluşturulan kadın platformlarıyla 8 Mart eylemlerini organize edeceğini açıkladı.

KESK'e hakim reformist anlayışın sonucu salt kadınlarla 8 Mart'ı kutlamaya karar vererek ortak mücadele zeminini dinamitleyen KESK yöneticileri, bu sınırlarda bile tabana yönelik bir çalışma yürütmemektedirler. Başta TEKEK olmak üzere kadın işçi ve emekçilerin mücadelesini gündemleştiren ve 8 Mart'ı işleyen hiçbir çalışma şu an KESK'in gündeminde bulunmamaktadır.

Sendikalar çalışmalarına Meclis'ten başladılar...

Sendikalar tarafından 8 Mart'la ilgili tabana yönelik hazırlıkların adımları atılmamışken DİSK, KESK ve TTB'nin kadın yöneticileri 8 Mart'ın resmi tatil ilan edilmesini için meclise yasa önergesi taslağı

sundular. TTB Merkez Konseyi Üyesi Dr. Hülya Biriken, 8 Mart'ın tatil olması önerisiyle ilgili olarak şunları söyledi: "Ayrımcılıktan, temsiliyete, çalışma yaşamına, eğitime, kadına yönelik şiddete vb. kadınların yaşadıkları sorunları 8 Mart vesilesiyle kamuoyu ile yeniden tartışmak, çözümler üretmek ve bir hak arama ve mücadele günü olarak tanınmasını sağlamak açısından 8 Mart'ın resmi tatil olmasını önemsiyoruz."

Bu çerçevede sendikaların kadın yöneticileri DSP, CHP, BDP ve AKP ile görüştüler. Diğer partiler olumlu yanıt verirken, AKP'li Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu Başkanı Gürdal Akşit ise olumsuz yanıt verdi.

Sendikalar ve TTB, 8 Mart'ın resmi tatil olması gerektiğini gerekçelendirirken 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesini referans gösterdiler. Kuşkusuz 8 Mart'ın resmi tatil ilan edilmesi için 1 Mayıs örnek gösterilebilir. Ancak unutulmaması gereken şu ki; 1 Mayıs resmi tatil ilan edilmesi fiili-meşru mücadelenin bir sonucu olarak gerçekleşmiştir.

Bugün, 8 Mart'ın resmi tatil ilan edilmesini bir talep olarak öne çıkarmak gerekmektedir. Ancak bu talebin kazanılması başta işçi ve emekçiler olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin ortak mücadelesini gerektirmektedir.

8 Mart'ın devrimci özüne sahip çıkmak için..

Sendikaların 8 Mart'a sahip çıkmaları için öncelikle 8 Mart'ın sınıfsal ve devrimci özüne uygun bir duruş sergilemeleri gerekir. Bu gerçekleşmediği koşullarda ise yapılan her çalışma göstermelik olmaya, kadın-erkek işçi ve emekçinin mücadelesini birleştiren değil bölen bir rol oynamaya mahkum olacaktır.

8 Mart'ı sınıfsal ve tarihsel özüne uygun kutlamak için...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. 8 Mart'ın ilanının 100. yılında 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlamak büyük bir önem taşıyor. 100. yılın önemi feminist-reformist tüm çevreler de dahil olmak üzere birçok çevre tarafından öne çıkartılıyor.

8 Mart uluslararası işçi hareketinin önderleri tarafından işçi sınıfının ve kadın işçilerin eyleminden esinlenerek kabul edilmiştir. Toplumsal-siyasal mücadeleye 8 Mart'ı armağan eden uluslararası sosyalist harekettir.

Dolayısıyla 8 Mart öncelikle işçi sınıfına ve emekçi kadınlara aittir. Bu anlamda 8 Mart'ın 100. yılı tarihsel ve sınıfsal anlamı bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

İşte bu bilinçle ve kararlılıkla davranan ilerici ve devrimci güçler, 2005 yılında gerçekleştirdikleri müdahaleyle 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlamaya başlamışlar ve daha önceki yıllarda 8 Mart'ı düşürüldüğü durumdan çıkarmak için etkin bir çaba sergilemişlerdir.

Bu bakışla 2005 yılından beri 8 Mart'ı birlikte kutlayan siyasal devrimci-ilerici özneler, bu yıl da Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlama hazırlıklarını başlatmış bulunuyorlar.

Geride kalan 5 yılın sağladığı birikim, yaşanan ayrışma ve saflaşmanın yarattığı bilinç açıklığı ve ortak iş yapma kültürü temelinde hareket eden güçler, İstanbul yerelinde 8 Mart mitinginin hazırlıklarını sürdürüyorlar.

New York'tan TEKEL'e emekçi kadınlar direniyor!

8 Mart direniştir, 8 Mart mücadeledir. Emekçi kadınların emeğine dönük saldırıların yanısıra her geçen gün ağırlaşan şiddete, yoksulluğa karşı mücadeledir. Bundan önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da sınıfsal ve tarihsel mirası öne çıkaran devrimci ve ilerici güçler, devrimci mirasa sahip çıkarak süreci örgütüyorlar. Bu amaçla **“100. yılında şan olsun 8 Mart'ı yaratanlara... New York'tan TEKEL'e direniş sürüyor, mücadele büyüyor!”** şiarıyla 7 Mart günü Kadıköy Meydanı'nda gerçekleştirilecek mitingin hazırlık çalışmalarını başlatmış bulunuyorlar.

Mitingin gerçekleştirilmesine sayılı günler var. Geçtiğimiz yıllara nazaran hazırlıklar daha erken bir tarihte başlamış ve çalışma hızı ilerlemiştir. Bunun gerisinde geçmiş yılların deneyimi ve birikiminin yarattığı açıklıkların bulunması vardır. 8 Mart'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlamak isteyen devrimci ve ilerici güçler, reformist ve feminist çevrelerle ortaklaşmak adına süreci uzatan sonuçsuz girişimlere takılıp kalmamışlardır.

Ancak süreci erken başlatmalarına rağmen 8 Mart halen işçi ve emekçilerin gündemine taşınabilmiş değil. Kuşkusuz kimi gelişmeler böyle bir sonucun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Ne düzeyde pratik bir müdahaleye konu edildiğinden bağımsız olarak TEKEL direnişi bu gündemlerin başında gelmektedir. Ancak bu, 8 Mart'ın ve TEKEL direnişinin ayrı ayrı ele alınmasını değil, özellikle 8 Mart'ı TEKEL direnişiyle birleştirmenin bir zemini olarak çalışmaya konu edilmesini gerektirmektedir.

Önümüzdeki günlerdeki en temel görev, 8 Mart'ın

güncel ve tarihsel önemine uygun kitlesel bir şekilde kutlanmasını sağlamaktır. Başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere geniş işçi ve emekçileri 8 Mart mitingine katılmaya çağırarak, öte yandan ise sendika ve kitle örgütlerini 7 Mart günü Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge katılmaları yönünde müdahale etmektir.

8 Mart'ın çağrısının geniş kesimlere yapılması için gerekli planlamalar yapılmış bulunmaktadır. Basın

açıklamaları, bildiri dağıtımları, afiş vb. araçların yaygın kullanılması yönünde de etkin bir çaba ortaya konulabilmelidir.

8 Mart, bahar sürecinin başlangıcıdır. Bu anlamda tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlanacak bir 8 Mart, baharın sıcak gündemlerine coşkulu ve etkili bir başlangıç yapmanın da imkanlarını güçlendirecektir.

İstanbul Emekçi Kadın Komisyonları

İzmir'de emekçi kadın buluşması

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle sınıf devrimcileri İzmir'de de faaliyetlerini sürdürüyor. Sınıf devrimcilerinin önünde 8 Mart'a dair iki farklı program var. 28 Şubat günü BDSP tarafından emekçi kadın buluşması gerçekleştirilecek. 7 Mart'ta ise devrimci güçlerle birlikte 8 Mart eylemi yapılacak.

“New York'tan TEKEL'e kadınlar direniyor!”

8 Mart'tan bir hafta önce İzmir'de BDSP tarafından emekçi kadın etkinliği gerçekleştirilecek. “New York'tan TEKEL'e Kadınlar Direniyor!” şiarıyla düzenlenecek etkinliğin öngünlerinde etkinliğin çağrısı işçi ve emekçi kadınlara ulaştırılıyor. Hazırlanan davetiyelerin yanısıra, merkezi noktalarda bildiri dağıtımları, merkezi geçiş güzergahlarına asılacak ozalitler ve fabrika dağıtımları ile etkinliğin yaygın biçimde duyurusu yapılıyor.

28 Şubat günü saat 14.00'te Tepekule Kongre ve Sergi Merkezi Ege Salonu'nda gerçekleşecek etkinlikte “Bu bahar önce kadınlar yürüyecek” filminin gösterimi, Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu, şiir dinletisi, Aliyar yer alıyor. Ayrıca TEKEL işçilerinin de söz alacağı “İşçi kürsüsü” de programda yer alıyor.

“100 yıl önce 100 yıl sonra, vardık, varız, varolacağız!”

Bu yıl İzmir'de BDSP, Alinteri, Yeni Demokrat Kadın İnisiyatifi, Demokratik Kadın Hareketi, Halk Cephe Kadınlar, Devrimci Hareket ve Mücadele Birliği tarafından “kızıl 8 Mart” eylemi gerçekleştirilecek.

Yürüyüş 7 Mart günü saat 14.00'te Türk Telekom-Gümrük önünden başlayarak ortak sloganlar eşliğinde Konak Sümerbank önünde son bulacak. Burada kitlesel basın açıklaması gerçekleştirilecek. İşçilerin ve tutsak yakınlarının da söz alacağı programda Grup Günüşiği, Ayışığı Kültür Merkezi Tiyatro topluluğu da sahne alacak.

Eylemin ön sürecinde ise merkezi noktalarda ortak bildiri dağıtımları ve ozalitler yapılacak. Ayrıca sendikalar da 8 Mart vesilesiyle dolaşarak eylemin çağrısı yapılacak.

Kızıl Bayrak / İzmir

7 Mart'ta Kadıköy'e!

Bizler Dost Tekstil'de çalışan kadın işçileriz. Bizim gibi tekstilde çalışan kadın işçisi kardeşlerimize sesleniyoruz. Bizler yılın 365 günü asalak tekstil patronları için çalışıyoruz. Sigortasız, sendikasız ve ağır çalışma koşulları altında yaşamımızı kan emici patronlar daha da zenginleşsin, servetlerine servet katsınlar diye tüketiyoruz. Günlerimizi güvencesiz ve gelecek korkusu içinde yaşayarak geçiriyoruz. Yarınlarmızın nasıl olacağı belli değil. Haklarımız ve emeğimiz her geçen gün gaspediliyor. Kısacası köleleştirilmiş bir yaşama mahkum ediliyoruz.

Ancak bu sömürü düzenine ve onun sahiplerine mahkum değiliz. Haklarımızı ve geleceğimizi ellerimize almalıyız. Kendi geleceğimizi kendimiz belirlemeliyiz.

Kardeşler, bilmeliyiz ki hak verilmez alınır. Ancak örgütlü bir mücadele ile haklarımıza sahip çıkabilir ve yeni haklar kazanabiliriz. Örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey! Bunu unutmamalıyız.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. O gün alanlara çıkarak taleplerimizi dile getirmeliyiz. Kreş hakkı için, sigorta hakkı için, eşit işe eşit ücret için, iş kazalarına karşı çıkmak için 7 Mart'ta Kadıköy'de gerçekleştirilecek 8 Mart mitingine katılalım.

New York'ta yanan 129 işçi için, Bursa'da yanan tekstil işçisi kadınlar için, Pameks'te boğulan işçi kadınlar için 7 Mart'ta Kadıköy'de buluşalım.

Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dost Tekstil'den işçiler

Gençliğin TEKEK çalışmalarından...

Kütahya'da TEKEK çalışmasına saldırı

Kütahya TEKEK İşçileriyle Dayanışma Platformu (Ekim Gençliği, ÖGD, Öğrenci Kolektifleri, YDG-M, Genç-Sen ve Emek Gençliği) çalışmalarına başladı.

Platform bileşenleri, 18 Şubat günü gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından Dumlupınar Üniversitesi'nde yaygın bildiri dağıtımını yaptılar. Emek Gençliği ise üniversitede bildiri dağıtımının tehlikeli ve sıkıntılı olacağı gerekçesiyle faaliyetten çekilerek "gözlemci" olarak destek vereceğini açıkladı.

Bildiri dağıtımı İktisat Fakültesi kantininde özel güvenlik görevlileri tarafından şiddet kullanılarak engellenmek istendi. Aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu platform çalışanı 4 öğrenciyse saldıran ÖGB'ler, öğrencilerin önce kimliklerine el koydu, sonra da jandarmaya haber vererek gözaltına aldırma çalıştı.

ÖGB'ler zorla sorguya aldıkları öğrencilere tehditler savurdular. Ardından öğrenciler ÖGB'lerin tutanakları gerekçe gösterilerek jandarma tarafından gözaltına alındılar. Öğrencilere 143'er lira para cezası kesildi.

Gözaltı işlemi sürerken karakol önünde bekleyen platform çalışanlarına faşistler saldırdı. Jandarma komutanının önünde küfür ve tehditler savurarak saldırıya yeltenen azıllı faşistler bir platform çalışanının teşhiri ve ardından şikayette bulunması üzerine gözaltına alındılar. Karakol önünde toplanmaya çalışan faşistler orada bulunan ilerici ve devrimci öğrencilerden özür dilediler ve şikayetin geri çekilmesini istediler. Şikayet geri çekilmezken işlemlerin ardından devrimci, ilerici öğrenciler okuldan toplu çıkış yaptılar.

Ekim Gençliği / Kütahya

DTCF'de TEKEK direnişiyle dayanışma çağrısı

Ekim Gençliği TEKEK direnişiyle dayanışmayı DTCF'de de büyötmeyi sürdürüyor.

19 Şubat Cuma günü DTCF'de asılan afişlerle "TEKEK kazanırsa biz de kazanırız" vurgusu yapılarak 20 Şubat eylemine çağrıda bulunuldu. Dağıtılan bildirilerle TEKEK direnişinin ve öğrenciler için direnişle dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. Gençliğin de geleceği için bu direnişin safında yer alması gerektiği söylendi. Açılan masa ile Ekim Gençliği dergisi satışı da gerçekleştirildi.

Ekim Gençliği / Ankara

DLB TEKEK'in safında

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 20 Şubat günü TEKEK direnişiyle dayanışma amacıyla Ankara'da gerçekleştirilen eylemde Liselilerin Sesi dergisini liselilerle ve emekçilerle buluşturdu. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleştirilen dergi satışına liselilerin ve emekçilerin ilgisi yoğunlu.

Eylem sonrasında Sakarya Caddesi tarafında bulunan dershanelerin önünde de dergi satışı yapıldı.

Birçok liseyle tanışma ve sohbet etme fırsatı yakalanan faaliyet sırasında 35 adet Liselilerin Sesi dergisi dağıtıldı.

DLB'liler 24 Şubat günü ise TEKEK işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için AKA-DER, ESP ve Mamak İşçi Kültür Evi'nin açtığı dayanışma çadırı kapsamındaki çalışmalara katıldılar.

Devrimci Liseliler Birliği / Ankara

20 Şubat 2010 | D77C

24 Şubat 2010 | Mamak

İÜ ÖKM'de faşist saldırı

24 Şubat günü, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'nde bulunan ilerici ve devrimci öğrencilere faşistler saldırdı.

ÖKM yönetiminin değişmesiyle kulüpler ve yönetim arasında bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıda, ilerici ve devrimci öğrencilerin bulunduğu kulüpler tarafından faşist "Türkçe Yaşam Kulübü" teşhir edildi ve kulübün toplantıdan çıkarılması istendi. Yönetimin faşistleri toplantıdan çıkartmaması üzerine diğer kulüpler toplantıyı terk etti.

Bundan bir süre sonra, 15-20 kişilik faşist grup sloganlarla ÖKM'ye girmeye çalıştı. ÖKM camını kırıp içeri girmeye çalışan faşistler, ilerici ve devrimciler tarafından barikat kurularak püskürtüldü. Olayın devamında, ÖKM yönetimi faşistleri koruyan bir tutum sergileyerek ilerici ve devrimci öğrencilerin isimlerini almaya çalıştı.

Edebiyat Fakültesi Disiplin Kurulu Başkanı Mahmut Ak'ın ÖKM'nin başına getirilmesi önümüzdeki süreçte saldırıların faşist-idare işbirliğiyle devam edeceğini açıkça gösteriyor.

İstanbul Üniversitesi'nden Ekim Gençliği okurları

Balıkesir Üniversitesi'nde Genç-Sen toplantısı

Balıkesir Üniversitesi Burhaniye Meslek Yüksek Okulu'nda Genç-Sen'liler 20 Şubat'ta gerçekleştirdikleri toplantı ile çeşitli kararlar aldılar.

Toplantıda, öğrenci harçları, ulaşım zamları ve okul içerisinde öğretim görevlilerinin onur kırıcı davranışları üzerine tartışıldı. 8 Mart ile ilgili bir çalışma programı ve etkinlik planı da çıkartıldı.

Genç-Sen'liler TEKEK direnişiyle dayanışla mitingini de selamladılar.

İstanbul'da öğrencilerden TEKEL'e destek eylemi

İstanbul'da devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler 23 Şubat günü gerçekleştirdikleri eylemle, TEKEL direnişinin sınıf mücadelesinin ve halkların kardeşliğinin ifadesi olduğunu belirttiler.

Beyazıt Meydanı'nda bir araya gelen öğrenciler "Gençlik; TEK-EL, tek yumruk, tek barikat! / Devrimci demokrat yurtsever öğrenciler" ve "Biji serhıldana karkeran" pankartlarını açtılar. Aralarında Ekim Gençliği, SGD, Tüm-İGD, ÖGD, Demokratik Yurtsever Gençlik, Genç Sol, Devrimci Proleter Gençlik, EHP Gençliği ve Dev-Genç'in de bulunduğu gençlik örgütleri eyleme kendi dövizleriyle katıldılar.

Türkçe ve Kürtçe okunan basın metninde, TEKEL işçilerinin köleleştirme politikalarına ve 4/C'ye karşı mücadele ettikleri hatırlatılarak direnen işçilerin aynı zamanda "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının simgesi oldukları ifade edildi.

"TEKEL'de PKK var" ifadeleriyle şovenizmin kışkırtılmaya ve direnişin bölünmeye çalışıldığının söylendiği açıklamada, işçilerin dilindeki "halkların kardeşliği" sloganının bu kirli oyunu bozduğu belirtildi.

"İşçilerin özlük haklarına saldıranlar, Kürt halkının kolektif haklarını yok sayarak savaşı sürdürüyor." denilen açıklama şu sözlerle sona erdi: "Buradan hükümete sesleniyoruz: Merhametli olmayın çünkü biz size karşı merhametli olmayacağız! Kanımızı emenlere, emeğimizi çalanlara tek cevabımız var: Kahrolsun patronların hükümeti!"

Sık sık "TEKEL'de direniş, Amed'te serhıldan kazanacak!", "Biji biratiya gelan!", "Biji biratiya karkeran!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "TEKEL işçisi kardeşliğin simgesi!" ve "Karkere TEKEL'e sembole biratiye!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Ekim Gençliği eyleme "Yaşasın sınıf dayanışması" ve "Soruşturma ve ceza kampları değil özerk-demokratik üniversite" dövizleriyle katıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Çukurova Üniversitesi'nde zam karşısı mücadele

Adana Çukurova Üniversitesi'nde devrimci ve demokrat öğrencilerin oluşturduğu Zam Karşısı Öğrenciler Platformu ve Genç-Sen bir dizi çalışma hayata geçiriyor.

Platform, bir süredir zamların geri çekilmesi talebiyle yemekhane önünde "simit-ayran eylemi" yaparak topladığı dilekçeleri, 24 Şubat günü gerçekleştirdiği eylemle rektörlüğe teslim etti.

Karadeniz Kafe önünde toplanan öğrenciler "Müşteri değil öğrenciyiz! Zamlar geri alınsın / Zamlara Karşı Öğrenci Platformu" pankartı açarak önce amfi kantini önüne, ardından yemekhaneye yürüdüler.

Yemekhanede zamları teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldıktan sonra YADİM önünden yol kapatılarak rektörlüğe yüründü. Öğrenciler arasından seçilen 2 temsilci toplanan dilekçeleri teslim etmek için rektörlük binasına girdi. Temsilcilerin girmesinden sonra basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada, yemekhane ve ulaşım zamlarının geri çekilmesi, sağlıklı ve ucuz yemek imkanının sağlanması ve okul-yurt arası ulaşımın ücretsiz olması talep edilerek parasız, bilimsel, anadilde eğitim istendiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından, eylemin bir uyarı eylemi olduğu ve rektörlüğe 1 hafta süre verildiği söylendi. 1 hafta sonra zamlar geri çekilmediği takdirde yemekhanenin boykot edileceği açıklandı.

Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Genç-Sen ise 17 Şubat Çarşamba günü zamlara karşı bir eylem gerçekleştirdi.

Ön sürecinin sınıf konuşmaları, tiyatro gösterimi ve bildiri dağıtımlarıyla örüldüğü eylemde, Son Durak Kafe'den R1-R2 dersliklerinin önüne gerçekleştirilen yürüyüşün ardından yemekhaneye geçildi. "Ulaşım ve yemekhane zamları geri çekilsin / Genç-Sen" pankartının açıldığı eylemde zamların ancak mücadele edilerek geri çekilebileceği vurgulandı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği - Devrimci Genç-Sen'liler

TEKEL işçileri öğrencilerle buluştu

23 Şubat günü Ege Üniversitesi'nde **Ekim Gençliği** tarafından "TEKEL işçileri öğrencilerle buluşuyor!" başlıklı bir panel gerçekleştirildi.

Panel öncesinde üniversite içerisinde güçlü bir ön hazırlık süreci örülmüş oldu. Hafta boyunca masalar açılarak Ekim Gençliği dergisinin satışı yapıldı. Direniş gündemli Ekim Gençliği okur toplantısı yapılarak panelin ayrıntıları planlandı. TEKEL direnişiyle dayanışmaya çağıran ozalit ve afişlerin kullanıldığı faaliyet kapsamında okul içerisine "Her TEKEL her yer direniş! / Ekim Gençliği" yazılamaları da yapıldı.

"Gençlik işçi sınıfının safında mücadeleyi yükseltmeli!"

Mühendislik Kafe'de gerçekleştirilen panelde ilk sözü Ekim Gençliği temsilcisi aldı. Burada yapılan konuşmada, TEKEL direnişinin sendikal bürokrasiye karşı alınan tutumla, kadın işçilerin mücadele içinde ön safları tutarak verdikleri derslerle, Kürt ve Türk işçilerin asıl kardeşleşmenin sınıf mücadelesi içerisinde gerçekleştiğini haykırımlarıyla işçi sınıfına çok şey öğrettiği vurgulandı.

Gençliğin işçi sınıfı safında mücadele etmesi gerektiğinin dile getirildiği konuşmada okullarda bunun araçlarını oluşturma çağrısı da yapıldı.

"4/C hukuka uygun, kanuna aykırı!"

Ardından Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Avukat Hüseyin Korkmaz söz aldı. Korkmaz, 4/C'yle beraber işçileri bekleyen hak gasplarını anlattı. Geline yerde kanuna aykırı olan 4/C'nin hukuka aykırı olmadığını belirten Korkmaz, kazanımın tek yolunun mücadeleye devam etmek olduğunu vurguladı.

Söz TEKEL işçilerinde!

Daha sonra işçiler söz aldılar. Panele 17 Ocak'taki kürsü ve Türk-İş binası işgallerine katılan iki işçinin yanı sıra bir de kadın işçi katıldı.

İlk sözü kadın TEKEL işçisi aldı. Başbakanın kendilerini eve gitmeye zorladığını hatırlatarak "Biz direnmeye devam edeceğiz! Vicdanımız çok rahat sonunda 4/C'yi kabul etsek dahi biz kazandık!" diyen işçi birçok ülkeden destek mesajları aldıklarını belirtti.

"Kimseye güvenemiyorduk. Korkuyla yaşıyorduk. Ancak müdahaleden sonra kenetlendik!" sözleriyle konuşmasına başlayan ikinci işçi direniş boyunca birçok zafer kazandıklarını belirterek tek eksiklerinin zaferlerinin taçlanması olduğunu belirtti.

"Ayaklar baş olacak bundan korkuyorlar." diyen üçüncü işçi ise bu süreçte sadece TEKEL işçilerinin mağdur olmadığını, bütün üreticilerinin de mağdur olduğunu ifade etti.

Konuşmaların ardından panel sorularla ve eklemelerle devam etti. Bu kısımda gelen sorular üzerine direniş komitelerinin işlevine de değinen işçiler, komiteleşmedeki eksikliğin başarısızlığı da getirdiğini söylediler. Bu bölümde öğrencilerin neler

yapabileceği de tartışılarak yerelde TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun kurulmasına karar verildi.

Son olarak Ekim Gençliği temsilcisinin söz aldığı etkinlik şu cümlelerle bitirildi: "Bir birikim sürecindeyiz. Direnişlerden öğreniyoruz. İşçi sınıfı

sosyalizme onunla et ve tırnak gibi bütünleşmiş komünist, devrimci bir sınıf partisi öncülüğünde gidecektir. Bunu da öğreniyoruz."

Panele yaklaşık 50 kişi katıldı.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

Eskişehir'de soruşturma ve ceza terörü

Osmangazi Üniversitesi'nde aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu 3 öğrenci 2 yarıyıl okuldan uzaklaştırma ve YÖK'ten çıkarma cezası aldı.

Geçtiğimiz dönem 6 Kasım faaliyetleri sırasında yaşanan faşist saldırının ardından rektörlük devrimcilere soruşturma açmıştı. Polisin ceza çıkması yönlü sistematik baskı oluşturduğu soruşturma süreci sonucunda devrimci öğrenciler ceza terörüyle karşılaştı.

Osmangazi Üniversitesi'nde Genç-Sen faaliyeti yürüten 21 kişiye de soruşturma açıldı. Anadolu Üniversitesi'nde ise "1 Mayıs'ta İstiklal Marşı okumama" gerekçesiyle 20'nin üzerinde, geçen sene gerçekleşen faşist saldırının ardından yaşanan toplu gözaltıdan dolayı da 50'nin üzerinde öğrenci soruşturma saldırısıyla karşı karşıya kaldı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

YTÜ Öğrencileri: "YEK iptal edilsin, cezalar geri çekilsin!"

"YTÜ Öğrencileri" çalışması bileşenleri, 18 Şubat perşembe günü de okula İş Bankası ve idare işbirliğinde hazırlanan YEK'i (Yıldız Elektronik Kart) kullanmadan girdiler.

Sabah saatlerinde YEK uygulamasını kabul etmeyen öğrenciler turnikelerin üzerinden atlayarak okula girmek istediklerinde ÖGB'lerin engellemesi ile karşılaştılar. Kısa süren bir arbede ve tartışmanın ardından öğrenciler, ÖGB'lerin kartlarını da kullanmadan üniversiteye giriş yaptılar.

YTÜ Öğrencileri'nden üniversiteye girişleri cezalar ile engellenenler ise üniversite kapısı önünde bildiri dağıtarak ceza terörünü ve YEK uygulamasını teşhir ettiler. YTÜ Öğrencileri'nin YEK ve ceza terörü karşıtı çalışmaları afiş, bildiri ve duvar gazeteleri ile üniversite içerisinde de yürütülüyor.

IG Metal ve Enternasyonal Dayanışma temsilcileri ile TEKEK direnişi üzerine konuştuk...

“Sorunlar ortak, mücadele de ortak olmalı”

TEKEK direnişiyle enternasyonal dayanışma güçlü bir şekilde örülmeye çalışılırken Avrupa’nın birçok kentinde de çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştiriliyor.

Bu çerçevede yürütülen çalışmalara ilişkin, TEKEK direnişinin sesini Stuttgart’ta büyüten ve TEKEK İşçileriyle Dayanışma Komitesi bileşenleri arasında yer alan IG Metall Sendikası temsilcisi Zeliha Reçber ve Enternasyonal Dayanışma’dan (SI) Elsbeth Sureau ile 20 Şubat günü direniş alanında konuştuk. TEKEK işçilerini ikinci kez ziyaret eden komite bileşenleri ile direniş sürecini değerlendirdik.

- Öncelikle ‘direniş alanına tekrar hoşgeldiniz’. TEKEK işçilerinin iki ayı aşkın süredir devam eden direnişi sadece Türkiye’de değil, sosyal yıkım saldırılarının ve hak gasplarının yoğun olarak yaşandığı Avrupa’da da geniş yankı bulmuş durumda. Bu direniş sizin bulunduğunuz alanlarda nasıl algılanıyor ve direnişin işçi sınıfı mücadelesi açısından önemine ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

Zeliha Reçber: Hoş bulduk. Dedğiniz gibi TEKEK işçilerinin direnişi Avrupa’da çok büyük bir yankı buldu. Ben de bir işçiyim. İşyerinde, gördüklerimi ve yaşadıklarımı anlattığım bütün işçiler hayranlıkla TEKEK işçilerinin direnişini dinliyorlar. Bütün işçilerin söylediği, TEKEK işçilerinin direnmekte çok haklı olduğu yönünde.

Örneğin, ver.di Sendikası’nın grev toplantısında 700 ile 800 arasında bir işçi topluluğu vardı. TEKEK işçilerinin direnişi anlatıldığı zaman salonda bulunan bütün herkes ayağa kalkıp TEKEK işçilerini alkışlayarak “Yaşasın uluslararası dayanışma!” sloganını attılar.

Bir örnek daha vermek istiyorum. Ayın 18’inde, Ankara’ya gideceğim gün, işyerinde Türkiyeli bir kadın arkadaşım bana 50 Euro vererek “Bunu TEKEK işçileri ile dayanışma için veriyorum. TEKEK işçileri sonuna kadar haklılar, 2.5 aydır korkunç bir mücadele sergilediler. Bugün onların başına gelen yarın belki de benim başıma gelir. Onlara çok çok selamımı söyle. Onları sonuna kadar destekliyorum” dedi. Bu da direnişin kilometrelerce uzaktaki sıradan bir işçiye bile ne kadar çok etkelediğini gösteriyor.

Elsbeth Sureau: Hoş bulduk. Biz SI (Enternasyonal Dayanışma) olarak TEKEK işçilerinin mücadelelerini haklı bir mücadele olarak görüyoruz. Ama bu yalnız haklı bir mücadele değil, aynı zamanda dünya çapında da çok önemli bir mücadeledir. Biz bu mücadelenin dünya tarihinde önemli bir yerinin olacağını düşünüyoruz. TEKEK direnişi yeni mücadelelerin araçlarını da gösterdi. Bu eylem benim üzerimde silinmez bir iz bıraktı. TEKEK direnişini anlattığım her insandan ilgi ve sempati görüyorum. Dalga dalga yayılan kitlesel çıkışlara ve hergün daha da çekilmez bir hal alan çalışma koşullarına karşı birlikte mücadele etmek ertelenemez bir görev olarak kendisini ortaya koymaktadır. TEKEK işçilerinin taleplerinin kabul edilmesini ve zafere ulaşmasını diliyoruz. Çünkü çalışma hakkı,

insanların yaşam haklarından ayrılamaz. Çalışma haklarına saldırı, insan yaşamına saldırıdan başka birşey değildir. TEKEK işçileri zaten kazandılar. Onların cesur, kararlı ve uzun süreli mücadelelerinin sesleri ülkenizin sınırlarını aştı. Bu hepimizin ortak kazancıdır. TEKEK işçileri bunu başardılar, bizlere nasıl mücadele edilmesi gerektiğini gösterdiler.

- Avrupa ülkelerinde kapitalist krizin etkileri işçi sınıfı ve emekçilere yönelik hak gasplarını beraberinde getiriyor. Kendi ülkenizdeki tabloyu anlatır mısınız? İşçi sınıfının ve emekçilerin sorunları başka ülkelerde olsalar da ortak mı?

Zeliha Reçber: Sosyal yıkımlar tabii ki Avrupa’da da başladı. Ancak Avrupa’da Türkiye’de olduğu gibi daha etkisini göstermedi. Ama bu, krizin Avrupa’da da etkisini göstermeyeceği anlamına gelmiyor. Kriz şu anda taşeronlarda çalışan işçileri vurdu, süreli çalışan işçileri vurdu. En kısa zamanda diğer işçileri de vuracak tabii ki.

Avrupa’da yıkımların olacağını bilincindeyim. O yüzden de TEKEK işçilerinin direnişi benim için çok önemli, örnek alınması gereken bir direniştir. Bu direnişi gözlerimle görmek ve birebir yaşamak için ikinci defadır Ankara’da işçilerin yanındayım. Yaşadığım ülkede hak gaspları yıllardır adım adım gerçekleşiyordu. Bu hak gasplarını biz işçilere toptan yüklemedikleri için şimdiye kadar farkına varmıyorduk. Ancak son bir yıldır krizle beraber, artık adım adım değil toptan yaşanmaya başladı ve bu daha da artacaktır. Dünya işçi sınıfının sorunları tabii ki aynıdır. Sömürü ortaktır. Yaşadığımız sistem aynı sistem, yani kapitalist sistem olduğu için işçi sınıfının sorunları da tabii ki ortaktır.

Elsbeth Sureau: Sorunlar aynı. İşçiler daha zor koşullarda çalışmaya zorlanıyorlar. İşten çıkarma tehditleriyle yüz yüze. Daha çok çalışıp daha çok

üretmelerine rağmen daha az ücret alıyorlar. Daha kötü besleniyorlar. Mesela, bize özgü sorunlar şöyle özetlenebilir: Devletin çalışarak daha iyi koşullarda yaşamak isteyenlere 1 euroluk ağırlaştırılmış kölece çalışma koşullarını dayatması, aynı zamanda bu insanların kendilerine olan güven ve saygısını da yaralıyor. Devlet onlarda “sen işe yaramazsın” duygusu yaratmaya ve onları toplum dışına itmeye çalışıyor. Bizdeki yoksulluk insanları depresif davranışlara itiyor. Onları psikolojik hastalıkların kucasına atıyor, yalnızlaştırıyor. Mücadele, yoksulluğa ve insanların gelecek korkusuyla toplum dışına itilmelerine karşı yönelmek zorundadır. TEKEK işçilerinin direnişi en zor ve umutsuz koşullarda bile yapacağımız ve yapmamız gereken şeyler olduğunu gösterdi. Ben bunu çok önemsiyorum. Toplumsal çürümeye karşı yeni bir dönemin yolunu açtı.

- Şimdiye kadar kendi cephenizden TEKEK direnişine yönelik dayanışmayı etkili bir biçimde örgütlemeye çalıştınız. Bu çerçevede yürütülen çalışmalar hakkında bilgi verir misiniz? Bundan sonra neler yapılabilir?

Zeliha Reçber: TEKEK işçilerinin direnişinin içeriğini 25. günlere kadar tam olarak kavrayamamıştık. Ancak o günden itibaren, bizi de tabii ki sancı tutmaya başladı ve geç kaldığımızın farkına varmaya başladık. TEKEK işçileriyle dayanışma için mücadeleyi en kısa zamanda başlatmamız gerekiyordu. Bir haftalık bir araştırmadan sonra, direniş ile ilgili oluşturulan delegasyona katıldım. Direnişin 31. ve 32. günlerinde TEKEK işçilerini ziyaret edip Almanya’ya dönmemizin hemen ardından, Türkiyeli ve yerli işçileri bilgilendirmek için bir toplantı yaptık. Bunu oranın yerel güçleriyle birlikte yaptık. TEKEK işçilerine yönelik çalışmalarını benim bulduğum

şehirde **BİR-KAR, Almanya Marksist Leninist Partisi (MLPD)** ile birlikte başlattı. Daha sonra **TEKEL İşçileriyle Dayanışma Komitesi** kuruldu. Komitenin bastığı yüzlerce bildiri bir hafta boyunca grev alanlarında, yürüyüşlerde ve fabrika önlerinde dağıtılarak TEKEL süreci ile ilgili bilgilendirmeler yapıldı. Almanya’nın değişik şehirlerinde de bilgilendirme toplantıları düzenledik. Ben buradan gittikten sonra Cumartesi (27 Şubat) günü Essen’de, Pazar (28 Şubat) günü de Stuttgart’ta TEKEL’le dayanışma etkinlikleri düzenleyeceğiz.

Elsbeth Sureau: Almanya’da ve Stuttgart’ta dayanışma komiteleri kuruldu. TEKEL işçilerinin mücadelesinin ve taleplerinin tanıtılması için çalışmalar yapıldı, yapılıyor. Bu çalışmaların devamı olarak, 18-21 Şubat günlerinde Ankara’ya, TEKEL işçilerine bu dayanışma ziyaretini gerçekleştirdik. Dönünce çalışmalarımıza devam edeceğiz. 28 Şubat günü **MLPD, BİR-KAR, ATIF** ve **İran Komite**’nin hazırlıklarını yaptıkları dayanışma etkinliği yapılacak. TEKEL işçilerinin mücadeledeki kararlılıklarını yaymaya devam edeceğiz. Onların kazanması bizlerin de kazanması demek olacaktır.

Ayrıca ziyaretim süresince önemli deneyimler edindim ve sizleri daha yakından tanıdım. Kavganızda başarılar dilerim...

- Sınırları aşan bu mücadelenin büyütülmesi ve sınıf bölüklerine yayılması için sendikalara, ilerici, devrimci kurumlara ve işçi-emekçilere ne gibi görevler düşüyor. Siz, yürütülen mücadeleyi yeterli görüyor musunuz?

Zeliha Reçber: Bundan sonra çalışmalarımız çok daha yoğunlaşmalı, bu yaptığımız çalışmaların yeterli olduğu düşüncesinde değilim. Örneğin, işyerinde işçi temsilciliğini ve sendika temsilciliğini zorlayarak onlar ile birlikte hazırlayacağımız bildirileri işçilere dağıtabiliriz. Bu benim aklıma gelen çözüm. Fakat daha geniş bir çözüm için fabrikalarda çalışan işçiler ile toplantılar yaparak öneriler alınabilir. 30 kişiden birer tane öneri geldiği zaman en etkileyici öneriler yakalanıp ona göre de çalışmalar yapılır.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

Zeliha Reçber: TEKEL işçilerinin direnişi ırk, cinsiyet, mezhep gibi ayrımcılıkları ortadan kaldırdı. Daha düne kadar Kürtler’e yönelik linç girişimleri tırmandırılmaya çalışılıyordu. Şimdi ise direniş alanında Kürt, Türk, Laz, Arap gibi farklı ırktan ya da inançtan insanları ekmek davası için birbirine kenetlenmiş çok dostane bir ilişki içerisinde görebiliyorsunuz. Buradaki Kürt işçilerin dediği gibi, gerçek anlamıyla Kürt açılımını TEKEL direnişi hayata geçirdi. Devrimci kurumların ve diğer işçi-emekçilerin sürecin başında olduğu gibi TEKEL direnişini kesinlikle küçümsememeleri gerekiyor. Bu direniş sadece Türkiye’deki halkları birbirine bağlamadı. Direniş karanlığı yaşayan Türkiye’nin içerisine bir güneş parçası gibi düştü ve bu güneş dünyanın karanlığını yırttı. Uyuyan işçi sınıfının yeniden rehberi oldu. TEKEL işçilerine Avrupa’dan gelen delegeler büyük bir güç ve azim veriyor. Beni ikinci defa gördükleri zaman sanki ailelerinden birisini görmüş gibi çok mutlu oldular. Devrimci örgütlerin Avrupa’dan gönderecekleri her insanın onlara büyük bir güç vereceğini bilmelerini istiyorum.

Burada bana birkaç tane işçi şunları söyledi: “Biz ayın 28’inde birçok delegenin burada olmasını istiyoruz. O gün bizim için çok önemli. Delege sayısı çok olduğu zaman ve Avrupalılar’a vurmaya korktukları için belki bize saldırmazlar ve çadırlarımızı dağıtmazlar.” Onun için üzerimize büyük görevlerin düştüğü kanaatindeyim. Son sözüm, artık herkes kendi vicdanıyla düşünsün.

Kızıl Bayrak / Ankara

BİR-KAR’dan Avrupa’da yaşayan tüm uluslardan işçilere, emekçilere, ilerici ve devrimcilere çağrı...

TEKEL direnişiyle eylemli dayanışmayı daha da büyütelim!

En sonunda beklenen oldu. Türkiye’deki en büyük işçi konfederasyonlarının başına çöreklenmiş bulunan sendika bürokratları bir kez daha uğursuz rollerini oynadılar. “TEKEL direnişi toplumun vicdanında başarıya ulaşmıştır” gibi samimiyetten tümüyle yoksun açıklamalar yaparak ve yasak savma niteliğinde bir sözde eylem planı açıklayarak sahneden tamamen çekildiler. Böylece, TEKEL işçisi sınıf kardeşlerimizi, sermaye uşağı AKP hükümetinin günler öncesinde uygulamakta kararlı olduğunu açıkladığı saldırı ile başbaşa bıraktılar.

İşçi kardeşler!

TEKEL işçileri geçtiğimiz günlerde mücadele taleplerini de içeren bir bildiri yayınlamışlardı. İşçiler, bu taleplere yanıt verilmediği takdirde direnişlerini daha ileri bir mevziye çekerek büyük bir kararlılıkla sürdüreceklerini ulusal ve uluslararası kamuoyuna açıklamışlardı. Onların bu tarihi nitelikteki çıkışları, ilerici ve devrimci güçler başta olmak üzere, Türkiye ve dünyadaki tüm emek dostlarını heyecanlandırmış ve büyük bir coşkuya yol açmıştır. Bu öncü çıkış en çok sendika bürokratlarını büyük bir korku ve telaşa düşürmüştür.

Sendika bürokratları bu korku ve telaşla, hiç vakit kaybetmeksizin direnişi kırmak için çok yönlü bir çabanın içine girmişlerdir. 26 Mayıs günü yapılacağı söylenen “genel eylem” kararı ve hiçbir karşılığı olmayan yasak savma niteliğindeki eylem planları da bunun ifadesidir.

Kardeşler!

Kuşkusuz ki, TEKEL direnişi herkesten önce TEKEL işçisi sınıf kardeşlerimizin eseridir. İçerden ve dışardan, her türden saldırıya karşı bu direnişi savunma, yaşatma ve bugünlere taşıma onuru da öncelikle TEKEL işçilerine aittir. Ve dahası, bu onurlu direnişin bundan sonraki kaderi konusundaki ilk söz hakkı da haliyle TEKEL işçilerindir. Ama yine de unutulmamalıdır ki, seyri ne olursa olsun, tarihe malolan bu direnişin bugünlere gelmesinde, diğer sınıf kardeşleri başta olmak üzere tüm emek dostlarının, ilerici ve devrimci güçlerin de büyük payı vardır. Bunu, Avrupa’nın çeşitli uluslarından işçilerin, emekçilerin, ilerici ve devrimci güçlerin heyecan verici eylemli dayanışma çabaları tamamlamıştır.

Yerli ve göçmen tüm uluslardan işçiler, emekçiler, ilericiler ve devrimciler,

TEKEL direnişi haklı, meşru ve onurlu bir direniştir. Saldırı uluslararası sermayenin bir saldırısıdır ve hepimize dönüktür. TEKEL işçileri hepimiz için direniyor. Gerçek şu ki, bu onurlu direniş en kritik günlerini yaşıyor. Hükümet saldırı için adeta gün sayıyor. Tam da bu nedenle, direnişin her zamankinden daha fazla desteğe ve eylemli dayanışmaya ihtiyacı var.

Unutmayın, Ankara’da **iki sınıfın iradesi çatışıyor**. Bu çatışmayı mutlaka biz kazanmalıyız! Öyleyse durmak yok, ileri! Her gün ve her yerde TEK-EL ve tek yumruk olalım. B. Brecht’in dizelerini rehber edinmiş TEKEL işçisi sınıf kardeşlerimizle birlikte biz de haykıralım:

“Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!”

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

23 Şubat 2010

Avrupa'dan TEKEL direnişiyle dayanışma eylemleri...

TEKEL direnişi Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde işçi emekçilerin gündemine taşınmaya devam ediyor. BİR-KAR'ın örgütlediği bağımsız faaliyetlerin yanı sıra birçok yerde kurulan ortak platformlar da uluslararası dayanışmanın anlamlı örneklerini sergiliyorlar.

Berlin'de dayanışma büyüyor

Berlin TEKEL İşçileriyle Dayanışma

Komitesi'nin faaliyetleri sürüyor. 17-20 Şubat tarihleri arası TEKEL direnişiyle dayanışma çadırı kurarak direnişin sesini taşıyan komite 28 Şubat'ta ise Hermannplatz'da bir yürüyüş gerçekleştirecek. Dayanışma çadırı 17 Şubat günü gerçekleştirilen mitingle kuruldu. Miting, TEKEL direnişindeki güncel gelişmeleri de içeren bir konuşmayla başladı. **Solidarität International**, Federal Almanya milletvekili **Ulla Jelpke**, **Montagsdemo** ve **Arab** grupları ve **Yekkom** TEKEL direnişini selamladı. Miting film gösterisiyle sonlandırıldı.

Dayanışma çadırında dört gün boyunca bağış toplandı ve imza kampanyası sürdürüldü. Ayrıca fotoğraf sergisi ve film gösterimi gerçekleştirildi, müzik dinletileri sunuldu. Çadıra ilgi oldukça yoğundu.

Komite, ayrıca bildiri dağıtımlarıyla 28 Şubat günü gerçekleştirecek yürüyüşün de çağrısını yapıyor. Mercedes başta olmak üzere çeşitli fabrikalardan işçiler TEKEL direnişine destek olmaya çağrılıyor.

Kızıl Bayrak / Berlin

Direnişin sesi Stuttgart'ta...

TEKEL işçilerinin yanında olmak için Almanya'nın **Stuttgart** kentinden bir grup işçi ve sendikacı Türkiye'ye gitti. Ziyareti "TEKEL İşçilerinin Direnişiyle Dayanışma Komitesi" örgütledi.

22 Şubat akşamı gerçekleştirilen Pazartesi Eylemi'ne ise 18-21 Şubat tarihlerinde TEKEL işçilerini ziyaret eden heyetin yanı sıra İspanya'daki Renault'dan bir sendikacı ve Porsche'ta çalışırken düşüncelerinden dolayı işten atılan ve 7 yıllık bir mücadele sonucunda işine geri dönme hakkını kazanan U. Schirmer de katıldı. Katılımcılar yaptıkları konuşmalarda krizin etkilerinden bahsettiler. TEKEL direnişine katılan gruptan **Elsbeth Saurer** de konuşmasında, heyet olarak Türk devletin olası bir saldırısına karşı set olmaya çalışacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Frankfurt'tan direnişe destek

BİR-KAR Frankfurt bölgesindeki işçi ve emekçilerden TEKEL direnişiyle dayanışma amacıyla 450,00 € topladı. Toplanan bağışlar, TEKEL işçilerine iletmek üzere Ankara TEKEL İşçileriyle Dayanışma Komitesi'ne gönderildi.

Kızıl Bayrak / Frankfurt

Basel'de dayanışma standı

İsviçre BİR-KAR da TEKEL direnişine destek çalışmalarını yoğunlaştırdı. Kahvelerde konuşmalar eşliğinde bildiriler dağıtıldı, paneller düzenlendi. Toplantı, gece ve düğün gibi etkinliklerde TEKEL direnişi İsviçreli ilerici ve devrimci güçlerin gündemine taşındı. BİR-KAR'ın da bileşeni olduğu ortak platform adına Ankara'ya heyet gönderme kararı alındı.

Bunların yanı sıra **18 Şubat** günü **Basel**'de merkezi

alandan stant açılarak bildiri dağıtıldı, imza ve bağış toplandı. Çalışmada, kimya fabrikası **Clerient**'tan atılmak istenen 400 işçinin mücadelesi de ele alındı. Clerient işçilerinin mücadelesiyle dayanışma çalışması yürüten, içinde İsviçreli devrimci ve ilerici akımların yer aldığı **Solikomite** de standa pankart asarak ve bildiri dağıtarak TEKEL direnişine omuz verdi.

Kızıl Bayrak / Basel

Bielefeld'te dayanışma büyüyor

TEKEL direnişinin sesini Pazartesi Eylemi'ne taşıyan BİR-KAR, bunun dışında göçmenlerin ve yerlilerin kurmuş olduğu, (IBZ) Enternasyonal Buluşma Merkezi'nde bir resim sergisi açtı. TEKEL direnişine maddi destek sunabilmek amacıyla bölgede küçük bir etkinlik gerçekleştirildi.

Ayrıca, Bielefeld merkezinde stant açılarak direniş daha geniş kitlelerin gündemine sokulmaya çalışıldı. Burada hem yerel olarak çıkarılan Almanca bildiriler hem de TEKEL işçilerinin kamuoyuna yapmış olduğu çağrı Almanca olarak kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

Lozan'da dayanışma faaliyeti

TEKEL direnişiyle dayanışmak için Lozan'da da çeşitli faaliyetler örgütleniyor. BİR-KAR'ın merkezi bildirilerinin dağıtımının yanı sıra TEKEL işçilerinin taleplerini içeren imza metni çeşitli kurumlara ulaştırıldı. Türk kahveleri tek tek dolaşarak hem bildiri dağıtımı gerçekleştirildi hem de imza talep edildi. Ayrıca kahvelere imza metinleri ve direnişe ait fotoğrafların olduğu duvar gazeteleri asıldı. Ek olarak imza metni İsviçre'nin en büyük sendikası olan UNIA'ya ve bazı sol yayın organlarına ulaştırıldı. MPS (Sosyalizm İçin Hareket) grubuna direnişle ilgili ayrıntılı bilgi verildi. Önümüzdeki süreçte MPS'yle birlikte bir etkinlik gerçekleştirilecek.

BİR-KAR / Lozan

Köln'den TEKEL'e destek

DEKÖP bileşenleri tarafından Almanya'nın Köln kentinde TEKEL direnişine destek amaçlı çeşitli etkinlikler organize edildi. Önce 18 Şubat'ta başlayıp üç gün süren bir açlık grevi örgütlendi. Ebertplatz Meydanı'nda belli saatler arasında çadır kuruldu. Çeşitli merkezlerde ve Ford fabrikasında bildiri dağıtımı yapıldı.

Üç günlük açlık grevinin ardından çadır eylemi gerçekleştirilen yürüyüşle sonlandırıldı. Toplanma yerinde Almanca ve Türkçe ortak açıklama okundu. Coşkulu geçen yürüyüşte TEKEL'le dayanışmaya çağırان çeşitli pankartlar taşındı. Dom Kilisesi'nin önünde bir miting gerçekleştirildi. Burada eyleme katılan NGG (Gıda İşçileri Sendikası), ver.di ve Sol Parti Köln temsilcileri birer konuşma yaptılar.

Bir süre önce işlevine dair eleştiriler nedeniyle DEKÖP'ten çekilen BİR-KAR ise, düzenlenen bu eylemlere destek verdi.

Kızıl Bayrak / Köln

TEKEL'e Kıbrıs'tan destek

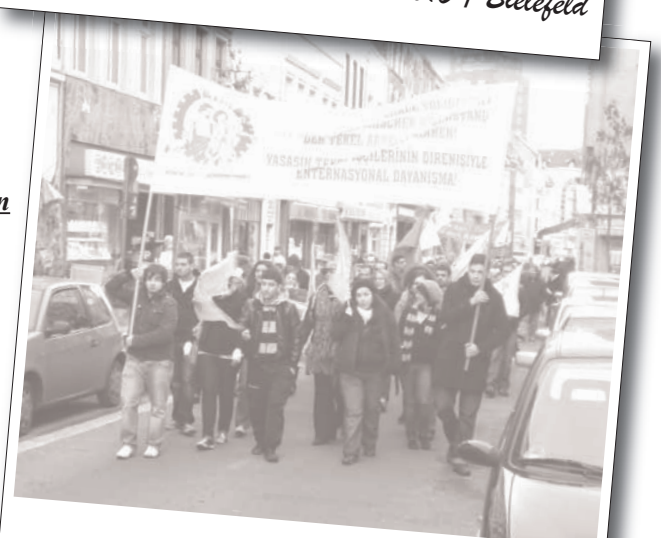
Lefkoşa'da TEKEL işçilerine destek amacıyla eylem düzenledi. Eylemde, KKTC'de de zaman zaman gündeme gelen özelleştirme politikaları da protesto

19 Subat 2010 / Basel

20 Subat 2010 / Bielefeld

20 Subat 2010 / Köln

edildi. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) ve Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun (ITUC) çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde polis yürüyüş yapan kitlenin önünü keserek Türk büyükelçiliğine yürünmesini engelledi. Basın açıklamasını okuyan Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası Genel Sekreteri Şener Elcil, "emeğin milleti yoktur" dedi. Açıklamada TEKEL işçilerinin mücadelesinin desteklendiği ifade edildi.

Eyleme katılan Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP) ise, ortak açıklamaya imza koymayarak ayrı bir açıklama yaptı.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

Lufthansa'da grev

Almanya'nın en büyük hava yolu şirketi **Lufthansa** bünyesinde çalışan 4 bin pilot 22 Şubat'ta ücret artışı ve iş güvenliği talebiyle 4 günlük greve başladı.

Grevin daha ilk gününde yaklaşık 3 bin uçuş iptal edilirken, iç ve dış seferlerde büyük aksamalar beklendiği açıklandı. Uçuşların yarısı gerçekleştirilmezken, ülke dışındaki pilotlar da Almanya'ya yapılacak olan uçuşları tamamladıktan sonra greve katıldı.

Vereinigung Cockpit (VC), Lufthansa şirketinin grevin son bulması istemiyle Frankfurt'daki bir iş mahkemesine açtığı davanın ilk duruşmasının ardından, pazarlığa geri dönmeyi kabul ettiklerini ve greve ara verdiklerini duyurdu. Sendika yetkilileri 9 Mart tarihine kadar grev ihtimali olmadığını söylediler.

Yunanistan'da grevler büyüyor

Yunanistan'da, kriz programı nedeniyle ücretlerin düşürülmesine ve emeklilik yaşının yükseltilemek istenmesine karşı Maliye Bakanlığı'nda, gümrük ve istatistik dairelerinde çalışanlar 1 ile 4 gün arasında iş bırakma eylemine gitti.

Gümrük memurlarının grevlerinin ithalat ve ihracata ilk etkileri baş göstermeye başladı. Ülkede benzin sıkıntısı çekilmeye başladı. Yapılan açıklamada en geç bir hafta sonra akaryakıtın tümden tükeneceği açıklandı.

Özelleştirmelerden dolayı işini kaybeden Olympic Havayolları çalışanları da Atina'daki Maliye Bakanlığı'nın önünde gösteri yaptılar.

Finlandiya'da grev

Finlandiya'da UPM-Kymmene Corp. kağıt fabrikasında çalışan 600 işçi üç günlüğüne greve gitti. İşçilerin grevi, işverenin 200 kişiyi işten atacağını açıklaması üzerine başladı. UPM-Kymmene Corp. Avrupa'nın en büyük kağıt işleme tekeli konumunda.

Portekiz'de iş bırakma eylemi

Portekiz'de 16 Şubat Salı günü Lundin Mining's Neves Corvo bakır madenlerinde çalışan işçiler iş bıraktılar. Grev her vardiya öncesi 2 saatliğine iş bırakma şeklinde gerçekleşiyor. İşçiler ücretlerinin yüzde 17 yükseltilmesi taleplerinin işveren tarafından reddedilmesi üzerine eyleme gittiler.

Arjantin'de halk doğanın zehirlenmesine karşı çıktı

Arjantin'de başkente 1.200 km. uzaklıktaki Andalgalá kentindeki halk doğanın zehirlenmesine karşı çıkarak, Kanadalı Yamana Gold tekelinin altın ve bakır maden ocağının açılmasını protesto ettiler. Gösteriler esnasında tekele ait tırlara da saldırıldı. Mahkeme projeyi şimdilik durdurdu.

Hindistan'da grev sürüyor

Hindistan'da Durgapur kentinde bulunan çelik işletmelerinde çalışan işçilerin eylemleri sürüyor. Eyalet hükümetine ait bir işletme olan ve Hindistan'ın en büyük çelik tekeli olan SAIL'de çalışan işçiler, daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları iş bırakma eylemlerini sürdürüyorlar. İşçiler tırların giriş ve çıkışlarını engelleyerek çelik üretimini geriletiyorlar.

Yunanistan'da genel grev hayatı durdurdu

Yunanistan'da ekonomik krizin faturası işçi ve emekçilere çıkarılırken, Yunanistanlı emekçiler gerçekleştirdikleri eylemlerle faturayı reddettiklerini gösteriyorlar. 24 Şubat günü sendikaların çağrısı ile ülke genelinde 24 saatlik genel grev yapıldı.

Atina'da cadde ve sokaklar, günler öncesinden asılan grev ilanlarıyla donatıldı. Radyo ve televizyonlarda yayınlanan duyurularla greve bütün çalışanların destek vermesi istendi. 10 Şubat'ta kamu sektöründe düzenlenen grevin ardından sendikalar genel greve hazırlandı. 23 Şubat sabahı ise PAME (Tüm İşçilerin Militan Cephesi) üyesi işçiler, Atina Borsası'nı işgal ettiler.

Hayat durdu

Genel grev günü, kamu ve özel sektörde iki milyondan fazla çalışan iş bıraktı. Kamu binalarının tümü kapalı kaldı.

Yunan hava sahasının gece yarısından itibaren kapatılmasının ardından uçak seferlerinin tümü iptal edildi. Tren ve vapur seferleri ise aşırı gecikme ile gerçekleşti. Atina'da kamu ulaşımı tamamen durdu. Hastaneler sadece acil servis hizmetleri verirken, okullar, vergi daireleri ve belediyelerdeki işçiler işbaşı yapmadı.

Ayrıca Panhelenik Gazeteci Sendikaları Federasyonu'nun (POESY) grev çağrısına yanıt veren basın çalışanları gazetelerin çıkmamasını sağladı. Bununla beraber televizyon ve radyolarda haber bültenleri yayımlanmadı, haber ajansları ile internet sitelerinin sayfaları güncellenmedi.

Kemer sıkma politikaları emekçilere

Hükümet kısıtlamalarla yüzde 12,7 olan bütçe açığını bu yıl içinde yüzde 8,7'e düşürmeyi hedefliyor. Yunan ekonomisini kurtarma operasyonları çerçevesinde hükümet kamu çalışanlarının maaşlarını dondurmaya, vergileri yükseltmeyi ve sosyal harcamalarda kısıntıya gitmeyi planlıyor. Ülkenin en büyük iki işçi sendikası, hükümet tarafından ilan edilen kısıtlamalara karşı çıkıyor.

Suç dosyaları kabaran işgalci güçlerin kaçıışı başladı...

Hollanda Afganistan'daki askerlerini çekmeye karar verdi!

Afganistan'da savaşı derinleştiren ABD emperyalizmi ile tetikçisi NATO'nun suç dosyası giderek kabarıyor. "Teröre karşı savaş" adı altında sivilleri kitlesel olarak katleden işgalcilerin pervasızlığı öyle bir noktaya vardı ki, Kabil'deki ABD kuklası Hamid Karzai'yi bile "isyan" ettiriyor. Zira savaşı derinleştiren işgalciler Taliban güçlerine karşı kayda değer bir başarı sağlayamazken, sivil halkı bombalamayı aksatmadan sürdürüyor.

Son yılların en kapsamlı saldırısını başlatan NATO komutasındaki işgalci güçler, sivillerle dolu üç aracı bombalayarak 27 kişiyi katlettiler. "Rutin" hale gelen sivil katliamlara yeni bir halka ekleyen işgalcilerin açıklaması, "yanışlıkla vurduk, üzgünüz!" safsatasının ötesine geçmedi. Bu küstahça açıklama, Afganlı sivillerin emperyalistler nezdinde zerre kadar değer taşımadıklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Sivil katliamların sürekliliği ve katillerin hiçbir kovuşturmayla uğramaması, dahası her katliamın ardından yapılan, "teröre karşı savaşımız devam edecek" açıklamaları, gerçekte dünyadaki en büyük terör örgütünün bizzat NATO olduğunu kanıtlıyor.

İşgalin suç ortağı Hollanda'da hükümet düştü!

ABD ile tetikçisi NATO'nun suç ortaklarından biri de Hollanda. 2006'dan bu yana 2 bin Hollanda askeri işgalci güçlerin emrinde bulunuyor. Afganistan'ın Uruzgan bölgesinde üslenen Hollanda askerlerinin görev süresi daha önce bir kez uzatılmıştı. NATO şeflerinin yeniden uzatma istemesi üzerine başlayan tartışma, Hollanda hükümetinin dağılmasına yol açtı.

Koalisyonu oluşturan iki büyük partinin NATO'nun 2 bin kişilik Hollanda gücünün görev süresinin uzatılması talebini görüşürken yaşadıkları uzlaşmazlık nedeniyle hükümet çöktü. Görev süresinin uzatılmasına karşı çıkan İşçi Partisi'nin koalisyondan çekilmesi üzerine hükümet düşerken, Hollandalı askerlerin Ağustos 2010'da Afganistan'dan çekileceği açıklandı.

Gelişmelerle ilgili açıklama yapan çöken hükümetin Başbakanı Jan Peter Balkenende, "Eğer başka bir şey olmazsa, askerlerin görevi sona erecek" dedi.

Hollanda hükümetinin almak zorunda kaldığı karar, asker sıkıntısı çeken savaş aygıtı NATO'nun işini daha da zorlaştıracak. Zira Afganistan bataklığından çıkabilmek için defalarca takviye asker talep eden savaş aygıtının şefleri, önümüzdeki aylarda Hollanda askerlerinin boşaltacağı bölgeye yeni birlikler sevk etmek sorunuyla da karşı karşıya kalacak. Son günlerde kayıpları da artan savaş aygıtı NATO'nun Afganistan bataklığından kurtulması pek kolay görünmüyor.

Savaş baronları katlettikleri sivillere "fiyat" biçiyor!

Sekiz yılı aşkın süreden beri sivil halkı toplu şekilde katleden işgalci güçlerle suç ortakları, Afganistan'ı tam bir ölüm tarlasına çevirdiler.

Herhangi bir soruşturmaya uğramayan savaş aygıtının şefleri, şu günlerde katlettikleri Afganlılar'a "fiyat" biçerek günah çıkarmaya hazırlanıyorlar.

Washington'dan yapılan açıklamaya göre Barack Obama yönetimi, devam eden saldırılarda yaşanacak sivil can kaybı ve maddi hasar için tazminat ödeyecek. Bu açıklama, sivil halkın katledilmeye devam edeceği anlamına geliyor. Zira sivil katliamları önlemekten söz etmeyen Washington'daki savaş baronları, öldürülecek ya da yaralanacak Afganlılar için ödenecek fiyatı tespit etmiş bulunuyorlar.

Açıklamaya göre saldırılarda bir çocuk veya yetişkinin öldürülmesi durumunda bin 500 ila 2 bin dolar, yaralanması durumunda ise 600 ila 1500 dolar

ödenecek. İmha edilen bir araca 500 ila 2 bin 500 dolar, zarar görecekt ekili alan içinse 50 ile 250 dolar arasında ödeme yapılacaktır.

Afganistan bataklığında çırpınan ABD, tetikçisi NATO ve suç ortaklarının buldukları "çıkış yolu", savaşı derinleştirmek oluyor. Daha geniş alanları yakıp yıkarak, daha çok sivil katlederek amaçlarına ulaşmaya çalışan işgalcilerin suç dosyaları günden güne kabarıyor. Ancak bu akıl almaz vahşet işgalcileri bataklıktan kurtarmaya yetmeyeceği gibi, ezilen Afganistan halklarının diz çökmesini de sağlayamayacaktır. Ezilen halkların nefretini kazanan işgalciler er ya da geç Afganistan'dan def olup gideceklerdir.

İşgalciler 33 sivil katletti

Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun Afganistan'daki son saldırısında 33 sivil yaşamını yitirdi.

Yeni işgal planları yapan ve bu planları Afganistan'da güçlü bir direnişle yanıtlanan NATO'nun dün Afganistan'ın güneyinde düzenlediği hava saldırısında çok sayıda sivil hayatını kaybetti. Bu haber NATO tarafından da doğrulandı. Geçen hafta başlayan Müşterek Operasyonu'nda da 12 sivil ölmüştü.

Afgan yetkililer, Uruzgan vilayetindeki saldırıda en az 33 sivilin öldüğünü, 12'sinin de yaralandığını söylüyor. NATO kaynakları hava akınına bir saldırıya gitmekte olduğundan kuşku landıkları üç araçlık konvoyu düzenlediklerini söylediler.

Afganistan'daki planları suya düşen emperyalist güçler içerisinde saplandıkları Afganistan bataklığında debelenmeye devam ediyorlar. Savaş aygıtı NATO'nun bu çaresizliği sivil halkın katledilmesiyle daha da açığa çıkıyor.

Özel Savaş Mahkemeleri...

M. Can Yüce

Öteden beri egemenler cephesinde süren iktidar savaşı, son bir hafta içinde daha açık ve şiddetli boyutlar kazandı. Bunun daha da derinleşme eğiliminde olduğu ve sonuna kadar gideceği paylaşılan ortak kanıdır; aslında iktidar savaşı yasasının kendi iç mantığı da bunu gerektiriyor. Yani ya tarafların uzlaşması ile ya da taraflardan birinin kesin yenilgisi ve tasfiyesiyle sonuçlanacak bir süreçtir bu...

Bu yazımızda esas olarak bunu tartışmayacağız. Tartışacağımız konu, devrimci ve yurtsever hareketleri doğrudan ilgilendiren özel yargı ve bunun işleyişidir. Esas olarak devrimciler, Kürdistan yurtsever hareketi ve her türlü devlet karşıtı eğilim, düşünce ve hareketleri ezme, bastırma ve mahkûm ederek tasfiye etme hedefine, işleyişine sahip özel yargı kurumu, yukarıda vurguladığımız iktidar savaşının da en önemli ve temel silahlarından biri olarak kullanılagelmiş, bugün de kullanılmaktadır.

Bolca tartışılan ve liberallerin ağızlarından düşürmedikleri “Yargı Reformu” tartışmalarında bu özel yargının hiç gündeme getirilmemesi, ya da son derece sınırlı ve kimi uç uygulamalarıyla gündeme getirilmesi rastlantı mı?

Bu kriz ortamında dikkatleri, esas olarak Cumhuriyet’in yürürlükteki özel savaş yargılama kurum ve işleyişleri üzerinde toplamak, bunu tartışma konusu yapmak, çok daha sağlıklı ve önemli; bu, gündemi devrimci ve yurtseverler lehine etkileme anlamına da gelir!

Bu özel yargı, “Devletin Bekası, Vatanı ve illetiyile Bölünmez Bütünlüğü” stratejik hedefleri için geliştirildi. Bu kurumlaşma, bütün egemen “tarafların” ortak kararı niteliğindedir ve kökleri Cumhuriyet’in kuruluş felsefesine, kurumlaşma hikâyesine kadar uzanır. Zaman zaman bu kurumlaşmanın egemen sınıflar içinde “karşıt taraflara” karşı kullanılması, anılan kuralı değiştirmez.

Tersine bu, özel savaş yargısının iç mantığının bir gereğidir. Tarihte de hep böyle olmuştur. Devletin kuruluş felsefesi, onu bir özel savaş kurumlaşması olarak şekillenmesini zorunlu kılmıştır. Bundan dolayı “devlet düşmanları” için en ağır cezalar öngörülmüş, yargılama süreci ve usullerinde ölçü ve kural tanımama durumu, genel bir kural ve hak olarak algılanmış ve uygulanmıştır. Özel savaşın kendisi, tanımı gereği, kural, ölçü, sınır ve en genel anlamda “hukuk” tanımama rejiminin kendisidir.

Hatırlanacağı gibi 12 Eylül Anayasası ile DGM (Devlet Güvenlik Mahkemeleri) kurumlaşmıştı. Bu mahkemelerin içinde askeri yargıçlar da görev almaktaydı. Ancak bunun AİHM’de sorun yaratması üzerine, özellikle Öcalan’ın yargılaması sürecinde bu askeri yargıçlar DGM bünyesinden çıkarıldı. Bu şekli değişiklikten sonra DGM’ler varlığını sürdürdü. Ancak AB’ne uyum çerçevesinde çıkarılan “yeni” Ceza Kanunu ve Ceza Muhakemeleri Kanunu çerçevesinde yapılan değişikliklerin sonucunda DGM’ler kaldırıldı, onun yerine tam anlamıyla onun işlevini ve bütün özelliklerini kendisinde toplayan özel yetkilerle donatılmış savcılık ve mahkemeler geliştirildi. Bu savcılık ve mahkemeler, “devlete karşı işlenen suçlara” bakmakla yükümlü ve bu konuda neredeyse sınırsız yetkilere sahip kurumlardı. Onları da F Tipi Cezaevleri tamamlıyordu.

Özel yetkilerle donatılmış savcılık ve mahkemeler, bugün ortaya çıkan kurumlar değildir. Kökleri İstiklal Mahkemeleri’ne dayanır, oradan Sıkıyönetim

Mahkemeleri ve DGM’de somutlaşan anlayış ve kurumlaşmanın güncel versiyonu niteliğindedir. Asker kaçaklarını yargılayan İstiklal Mahkemeleri de dahil, esas olarak Şeyh Sait Direnişi’nden hemen sonra ve bu direnişi bastırmak için kurulan İstiklal Mahkemeleri, devletin, TC’nin ve onun esas iktidar odağının bastırma ve “hukuksal” bir kılıf giydirme aygıtlarıdır. Aslında bu mahkemeleri, en geri burjuva ölçülere göre dar anlamda “hukuksal” saymak mümkün değildir. Bu mahkemelerle salt direnen Kürtler’i değil, sadece onların direniş potansiyellerini değil, Kürtler’in direniş umudunu tümenden yok etmek istiyorlardı.

Bu mahkemelerle aynı zamanda “muhalif” konumundaki kişi ve çevreleri etkisiz hale getirmeye çalıştılar. Şeyh Sait Direnişi’ni bastırmak için kurulan, sınırsız yetkilere sahip İstiklal Mahkemeleri, aynı zamanda içe dönük bir sindirme ve tasfiye hareketinin etkili bir silahı haline getirildi.

Daha sonra geliştirilen Sıkıyönetim Mahkemeleri de aynı işleve sahiptirler. Bunlar, normal bir yapılanmaya ve işleyişe sahip değildir ve yerini DGM’lere bırakmakla birlikte herhangi bir nedenle sıkıyönetimin ilan edilmesi durumunda yeniden işlev görecekları çok açıktır.

Bugün yürürlükteki özel yargı, bir devamlılığı

anlatmaktadır. İstiklal Mahkemeleri’nden sıkıyönetim ve DGM’lere kadar hiç kesintiye uğramayan bir devamlılıktır bu. Ölçüsüzlük ve sınırsızlık, bu yargı kurumunun ortak ve değişmez kuralı haline gelmiştir.

Son birkaç aydır Kürdistan’da içinde belediye başkanları da olmak üzere binlerce kişi tutuklandı. Elbette anılan yargı eliyle... İlginçtir bu olgu pek tartışma konusu yapılmadı. Kendisine demokrat ve insan hakları savunucusu sıfatını takanlar ise bu konuda suskun kalmayı tercih ettiler...

Yargı Reformu gibi lafların, gerçek demokratikleşme açısından hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu yaklaşım daha çok tarafların ellerini güçlendirmek için kullandıkları bir silah ve manevra alanı niteliğindedir. Özel yargı dağıtılmadan, demokratikleşme adına söylenen her söz, içi boş kalmaya mahkûmdur!

Bu konuda samimi olmak mı isteniyor? O zaman yapılacaklar nettir: Özel yargıyı bütün kurum ve uygulamalarıyla tasfiye etmek!

Özel yargıya dokunmadan, tersine onu bir iktidar silahı olarak kullanma sevdasından vazgeçmeden demokratikleşmeden söz etmek büyük bir aldatmacadır.

23 Şubat 2010

“Oğlumun yolunu gözlüyorum”

Cumartesi Anneleri oturma eylemlerinin 256. haftasında, 20 Şubat günü Galatasaray Lisesi’nde biraraya geldi. Eylemde 21 Şubat 1993’de gözaltında kaybedilen İHD Elazığ Şube Başkanı Av. Metin Can ile Dr. Hasan Kaya ve 23 Şubat 1995’te gözaltında kaybedilen Murat Yıldız’ın kaybedilişlerinin yıl dönümleri nedeniyle sorumluların yargılanması istendi.

“Failler belli, kayıplar nerede” pankartının açıldığı oturma eyleminde, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşındı. Basın açıklaması öncesinde, 23 Şubat 1995’te gözaltında kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi Hanife Yıldız, şunları söyledi:

“Devlet yıllarca bu olayla ilgili hiç adım atmadı. Oğlumun nerede olduğunu bilmek istiyorum. Her yere başvurduk adaleti aradık fakat hiç sonuç elde edemedik. Ben oğlumun nerede olduğunu bilmek istiyorum, onu kaybedenlerin yargı önüne çıkarılmasını istiyorum”

Eylemde, İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını Semra Yeşilyurt okudu. Yeşilyurt, uluslararası sözleşmelerde gözaltında kayıp olaylarının ortaya çıkarılmamasının bir suç sayıldığını kabul edildiğini belirtti. Bu konuda BM Genel Kurulu’nun, herkesin kaybedilmelere karşı korunması uluslararası sözleşmesinin; Türkiye tarafından imzalanarak onaylanması gerektiğini ifade etti. Yeşilyurt, bu konuda tüm ısrarlı taleplere rağmen hükümetin 3 yıldır bu sözleşmeyi imzalamadığını belirterek, gözaltında kaybedilenlerin akıbetlerinin açığa çıkartılmasını istedi.

Hasta tutsaklara özgürlük!

Hasta tutsakların serbest bırakılması için gerçekleştirilen eylemler 30. haftasında da devam etti.

17 yaşındaki kan kanseri hastası Abdullah Akçay'ın serbest bırakılması için gerçekleştirilen eyleme Ayçay'ın ailesi de katıldı.

19 Şubat Cuma günü Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen kurumlar, en önde "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı ve dövizler taşıdı. Eylemde ayrıca İngilizce olarak hasta tutsaklara özgürlük şiarlı pankart da taşındı. Kortej oluşturan kitle sloganlarla İstiklal Caddesi boyunca yürüdü.

Kortejin en önünde çocuklar yürüdü. Çocuklar, "Hasta tutsaklara özgürlük" dövizini ve Abdullah Akçay'ın resimlerini taşıdılar.

Kitle, Mephisto Kitapevi önünde de oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemi sırasında Çav Bella marşı söylenirken, hasta tutsakların isimleri okunduktan sonra "özgürlük!" sloganı haykırıldı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, HSGGP de eyleme destek verdi. "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" sloganı hep bir ağızdan haykırıldı. Basın açıklamasını Av. Barkın Timtik gerçekleştirdi. Timtik yaptığı açıklamada, 30 haftadır, özgürlüğü, mevcut yasal mevzuata göre hak etmiş olan hasta tutsakların özgürlüğe kavuşması gerektiğini haykırdıklarını belirterek, hastaların birçoğunun gün geçtikçe ölüme yaklaştığını söyledi. "Üstelik hasta tutsaklar ya hapisane koşulları nedeniyle hastalanmış ya da hapisane koşulları nedeniyle durumları ağırlaşmıştır" diyen Timtik, henüz 17 yaşındaki Abdullah Akçay'ın kan kanseri hastası olduğunu ve kemoterapi tedavisi aldığını, ancak durumunun aciliyetini koruduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Engin Çeber davası görüldü

Tutuklu bulunduğu Metris Cezaevi'nde gördüğü ağır işkence sonucu katledilen Engin Çeber'in ölümüyle ilgili 6'sı tutuklu 60 kamu görevlisi hakkında açılan davanın 10. duruşması Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 22 Şubat günü görüldü.

Duruşmada, 6 tutuklu sanık, sanık avukatları, Çeber ailesi ve müdahil avukatların katıldığı duruşmada Uluslararası İnsan Hakları İzleme Örgütü, Uluslararası Af Örgütü ile Bursa ve İstanbul barolarından gözlemci avukatlar yer aldı.

Sanık avukatlarının, tahliye taleplerini reddeden mahkeme başkanı, mütalaayı hazırlayan Cumhuriyet Savcısı'nın raporlu olması ve avukatların süre taleplerini dikkate alarak duruşmanın 12 Nisan 2010 tarihine ertelendiğini açıkladı.

Kozağaçlı: Hukuk adına konuşanların hepsi sabıkalı

Mahkeme çıkışında basın açıklaması yapan ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı, bugün hukuk adına konuşanların tamamının halka, ezilenlere ve muhaliflere karşı temel hak ve özgürlükler konusunda sabıkalı olduğunu söyledi.

Yargı ve siyaset arasında devam eden çatışmayı "kayıkcı kavgası" olarak değerlendiren Kozağaçlı, "Hiç bir taraf bize demokrasi ve özgürlük masalı okumasın" dedi. Yargıda yetki ve usul tartışmaları görünümünde bir güç savaşının su yüzüne çıktığının görüldüğünü belirterek, "Bu güç savaşlarının tarafları olarak görünen Yargıtay'ın HSYK'nın, özel yetkili savcılarının, mahkemelerin, siyasi iktidarın ve ordu gibi aktörlerin hiç birisinin hukuk aşığı olmadığını hepimize en açık haliyle gösteriyor" dedi.

İşkenceci polisler öfke kontrolü tavsiyesi

İstanbul Emniyet Müdürlüğü, İçişleri Bakanlığı'nın talimatı ile 15 Temmuz 2009 tarihinde, biri şube müdürü, biri emniyet amiri, biri komiser, 30'u polis olmak üzere 33 kişi hakkında idari soruşturma başlatmıştı. 6 ay süren soruşturmanın tamamlanan raporu, davanın görüldüğü Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Dönemin Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin dahi işkence nedeniyle özür dilemişken, sermaye devleti işkencecilerini kollamaya devam etti.

Engin Çeber ve arkadaşlarının 24 saat içinde 4 kez sağlık kuruluşlarına götürüldüğü belirtilen raporda, "Zanlılara kötü muamele yapmak amacından ziyade, gerekli işlemlerin bir an önce ve usulüne uygun ikmal edilmesi amacı güdüldüğü izlenimi görülmektedir." ifadeleri yer aldı.

33 polis hakkında ceza verilmesine gerek görülmemeyen raporda, "gözetimdeki kişilere fiziki müdahaleler, kelepçe takma, sakınleştirme, öfke kontrolü ve benzeri konularda eğitilmeleri gerektiği" önerileri yapıldı. Çeber ve arkadaşlarının karakolda işlemler sırasında polisler fiili mukavemette bulundukları ve 4 polise doktor raporu verildiği iddia edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Aydın ve sanatçılar kendilerini ihbar etti

"Devrimci Karargah Operasyonu" kapsamında tutuklanan Mehmet Yeşiltepe'nin çalıştığı yayınevi arşivinin "suç delili" olarak dosyaya alınmasını protesto eden Temel Demirel, Mustafa Yalçın ve İlkey Akkaya, aynı "suçu" işlediklerini belirterek kendileri ile ilgili 22 Şubat günü Beşiktaş 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ne suç duyurusunda bulundular.

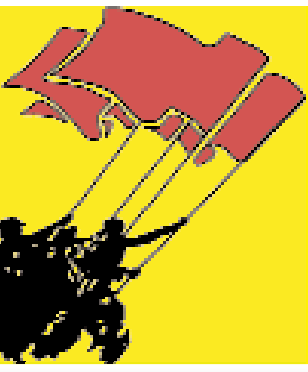
Suç duyurusunun ardından Mehmet Yeşiltepe'nin avukatlarından Av. Erman Öztürk dava sürecine ilişkin basına bilgi verdi.

Ardından Mustafa Yalçın tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Sanatçı, aydın ve yazarlar ile birlikte TGDP, İHD ve Yazarlar Sendikası'nın da destek verdiği açıklamada Yalçın, iddianamede "suç delili" olarak gösterilen yazısında 40 yıl önce tanık olduklarını anlattığını ve yazının birçok yerde yayımlandığını belirtti. Asıl muhatap alınması gerekenin kendisi olduğunu söyleyen Yalçın, Yeşiltepe tutuklanıyorsa kendisinin de tutuklanmasını istedi.

Temel Demirel ve İlkey Akkaya'nın konuşmalarının ardından açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Barikat

tarlaya
sürün
ekin
çapalayın
toprağı kalleş bellediniz
nafile
tükürün nasırlı ellerinize
can verin pamuğa
fabrikaya
kart bas
mesai
vardiya
duydunuz zilin sesini
upuzun
banda yatırın sevgilinizi
sevişin
vardiya
mesai
kart bas
itler gibi doğursun fabrika
nesin sen
kasım haziran
orak mı
zincir
kriko
makine misin
demiri eyerledin
bozkırlar kasabalar köprüler geçtin
ırgat hasan
elbise askılığında kendini unutan hemşerim
açsın
yarıncı somunla karnını doyuramazsın
emek güçlü bir tohum
durabilirsen ayakta
bağır
ne tarla
ne fabrika
barikata çağır
barikata

M. Tandoğan

TEKEL direnişi fotoğraflarla İstanbul sokaklarında...

İstanbul Kültür Forumu, Ankara'da eylemlerini sürdüren TEKEL işçilerinin direnişine destek olmak için fotoğraf ve karikatürlerden oluşan sergiyi 20 Şubat günü sokağa taşıdı.

Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen Kültür Sanat Sen İstanbul Şubesi üyesi sanatçılar, eylemde "TEKEL'in sesi var" pankartı açtı.

Sergiyi düzenleyen ve çok sayıda sanatçıdan oluşan İstanbul Kültür Forumu adına açıklama yapan Canol Karacagöz, TEKEL işçilerinin eylemleri boyunca yaşadıklarını insanlara aktarmak için söz konusu çalışmayı hazırladıklarını belirterek, serginin grev bölgelerinden, eylem çadırlarından halka açılmayı amaçladığını söyledi.

Serginin açılışını yapan fotoğraf sanatçısı Özcan Yaman da işçi ve emekçilerin ülkede muhalefeti güçlendirdiğini ifade etti. Sergiyi neden kapalı bir alanda değil de sokağa taşınmayı seçtiklerine ilişkin, "Sergimizi karikatür ve resimlerle çeşitlendirdik. Kapalı bir alanı seçmedik çünkü bu direnişin tüm sokaklara yayılmasını istedik. Ankara'daki direnişi bu sergi ile her yere yaymayı düşünüyoruz" dedi.

Sanatçı Bilgesu Erenus ise şair Nazım Hikmet'ten bir şiir okudu.

Kültür Sanat Sen İstanbul Başkanı Sevda Binici ise TEKEL işçilerinin tüm insanlara örnek olacak kadrolu ve güvenceli bir ücretle çalışma hakkı için mücadele ettiklerini belirterek, "AKP'nin ayak diremesinin sebebi hakkını alan örgütlü işçilerin peşinden, yıllardır hakkı yenen milyonların yürümesi korkusudur. TEKEL işçileri kaybederse hepimiz kaybederiz. Çocuklarımızın geleceği ülkemizin geleceği kaybedecek. TEKEL işçileri kazanırsa güvencesiz çalışmaya mahkum edilenler, atanması yapılmayan öğretmenler, açlığa, yokluğa, yoksulluğa mahkum edilenler, tüm yoksul halk kazanacak" dedi.

Açıklamanın ardından Direniş Ritimleri adlı grup bir müzik dinletisi sundu. Müzik dinletisinin ardından, sergideki fotoğrafları taşıyan sanatçılar, Taksim'den Beşiktaş'a kadar yürüyüş düzenledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'ten panel

Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) 21 Şubat Pazar günü saat 13.00'te Bursa Barosu Konferans Salonu'nda "İşçi sınıfı ve DDSB'nin rolü", "Güvencesiz çalışanlar ve taşeronluk", "Haklarımızı öğreniyoruz" başlıkları altında bir panel gerçekleştirdi.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Engin Çelik'in konuşmacı olarak katıldığı panel, yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Ardından devrim ve demokrasi şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Panelistlerden Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm gerçekleştirdiği sunumunda, TEKEL süreci, sendikaların tutumu, Türk-İş'in direnişteki tutumu, Emine Arslan'nın Desa Deri direnişindeki rolüne değindi.

İşçi sınıfının 80 öncesi örgütlülüğünün daha güçlü olduğunu belirten Gülüm, o dönem gerçekleşen saldırıların amacına ulaşamadığını, 80 sonrası işçi sınıfına 24 Ocak kararları ile örgütsüzleştirme saldırısının uygulandığını, 90 ve sonrasında ise güvencesiz çalıştırma süreçlerinin başladığını ifade etti.

Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Engin Çelik'in "İşçi sınıfı ve DDSB rolü" başlıklı sunumuyla devam eden panel, katılımcılarla panelistler arasında gerçekleşen soru-cevapla sonlandırıldı.

Panele yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Devrimci Karargah davasında ilk duruşma

Devrimci Karargah örgütüne yönelik operasyon kapsamında gözaltına alınarak tutuklanan, aralarında Mehmet Yeşiltepe'nin de bulunduğu 10 kişi, 23 Şubat günü çıkarıldıkları ilk mahkemelerinde serbest bırakılırken 6 kişinin tutukluluğunun devamına karar verildi.

İstanbul Bostancı'da 27 Nisan 2009 tarihinde gerçekleştirilen operasyonda Devrimci Karargah Komutanı **Orhan Yılmazkaya**'nın sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından katledilmesinin ardından örgüte yönelik operasyonlar gerçekleştirilmişti. Operasyonlar neticesinde gözaltına alınanların örgüte üye oldukları iddia edilmişti.

Devrimci Karargah Örgütü ile ilgili 16'sı tutuklu 17 kişi hakkında açılan davanın ilk duruşmasında sanıkların savunmalarının alınmasının ardından sanık avukatları iddianameye ilişkin görüşlerini belirttiler.

Mahkeme, sanıkların bazılarının savunma yapabilmesi için süre verilmesi ve dosyadaki eksikliklerin tamamlanması talebiyle davayı 29 Haziran 2010 tarihine erteledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

8 Mart 100. yılında...

**İşten çıkartmalara,
hak gasplarına,
sömürüye karşı
alanlara!**

